

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

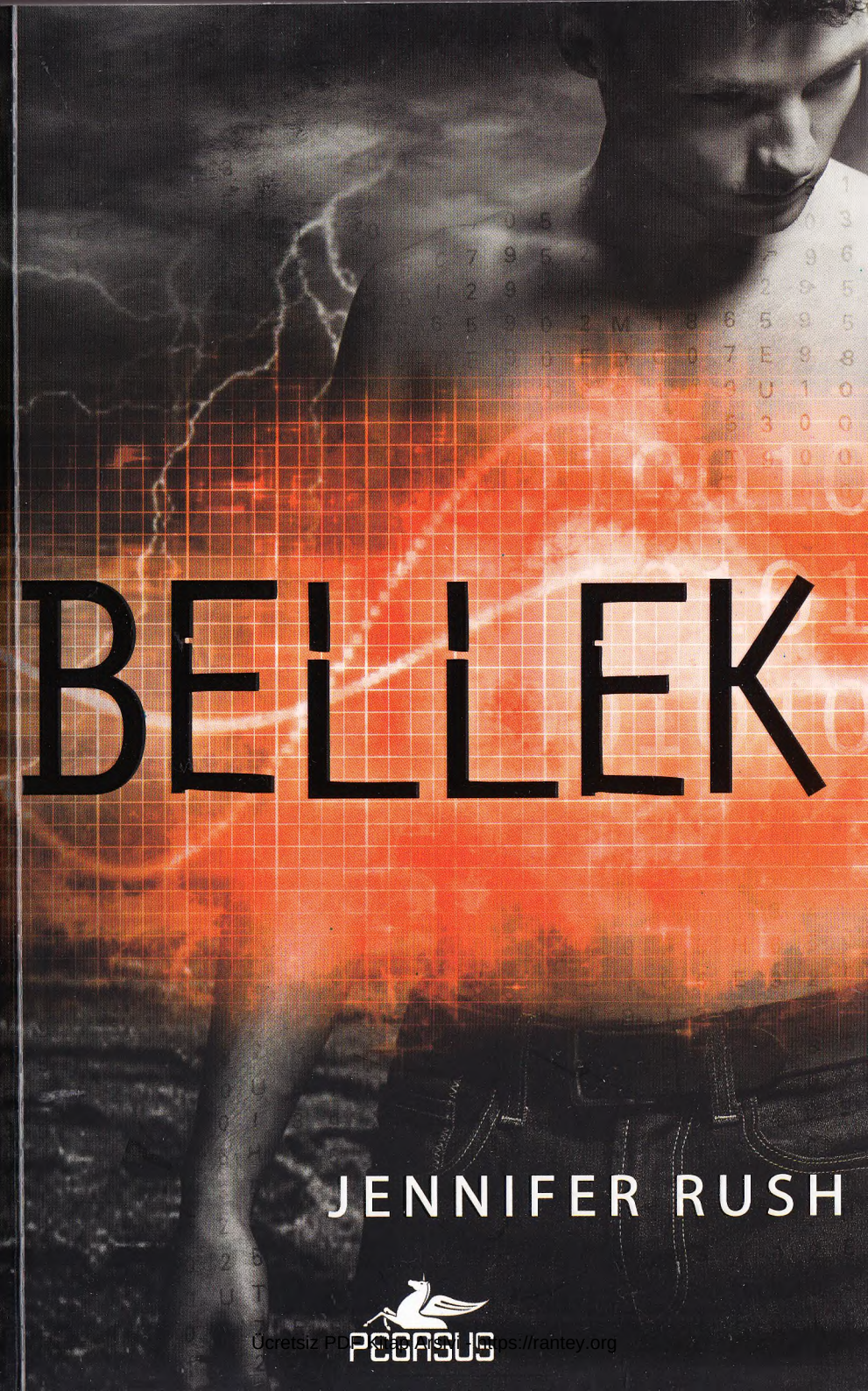
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLEK

JENNIFER RUSH

PCORSUS

Ücretsiz PDF Kitap Arama Sitesi: <http://ranney.org>

ŞUBE'DEN KAÇALI VE
AJANLARINDAN HERHANGİ
BİRİYLE KARŞILAŞMAYALI
İKİ AYDAN FAZLA OLMUŞTU
FAKAT BU, GARDİMİZİ
İNDİREBİLECEĞİMİZ ANLAMINA
GELMİYORDU. YAPTIĞIMIZ HER
ŞEY HESAPLI VE BAŞTAN AŞAĞI
PLANLIYDI. NORMAL BİR HAYAT
YAŞAMAK İMKÂN DAHİLİNDE
GÖRÜNMÜYORDU; ŞUBE VARLIĞINI
SÜRDÜRÜRKEN OLMAZDI. İŞTE
BU YÜZDEN DAİMA TETİKTEYDİK.
RAHATLAYAMIYORDUK. HİÇ. VE
BİR ŞUBE AJANI GÖRMEDİĞİMİZ
SÜRECE ZAMANIMIZIN
AZALDIĞINI HİSSEDİYORDUK.

“Bu gerilim romanı, okurları koltuklarına
yapıştırarak. Kesinlikle sürükleyici
bir hikâye.”

Kirkus Reviews

“Serinin ikinci kitabında macera tavan
yapmış. Romantizmin yanı sıra aile
ilişkilerinin ön plana çıkması okuru
derinden etkileyecek.”

Booklist

“Sırlar, şaşırtmacalar ve ihanetlerle dolu bir
gerilim. Bayıldım. Bir sonraki kitabı
sabırsızlıkla bekliyorum.”

Kim Harrington

BELLEK

Pegasus Yayınları: 1312
Gençlik: 236

Bellek

Jennifer Rush
Özgün Adı: Erased

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016
ISBN: 978-605-343-818-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Jennifer Rush, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JENNIFER RUSH

BELLEK

İngilizceden çeviren:
Kübra Bahar

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

En sevdiğim erkek kardeşim Justin'e.

BİR

Tıpkı bir çalar saat gibi, gece yarısını geçtikten sonra uyandım ve hemen, Sam'i görme isteği duydum.

Tamamen ayılmadan önce bir an için, gizlice laboratuvara inmenin güvenli olup olmayacağını düşündüm.

Ve sonra hatırladım: Artık çiftlik evinde değildik. Laboratuvar yoktu.

Sam'i görmek için tek yapmam gereken, yan dönmekti.

Elleri yastığın altına sokulu, yüzükoyun yatıyordu. Belli belirsiz ışıktaki, sırtı boyunca uzanan, omuzlarının etrafında kıvrılan huş ağacı dövmesinin yalnızca siyah hatlarını seçebiliyordum.

Gözlerimle kemik ve kasların omuzlarında oluşturduğu çukurları izledim. Onu kâğıt üzerinde çizmek için ne tür bir kalem kullanacağımı hayal ettim. Sam, Nick ve Cas'in Şube'nin laboratuvarından kaçtığı ve benim onlarla gittiğim aylar boyunca, hiçbir

şeyin kalıcı olmadığını öğrenmiştim; hatıralarımın bile. Şimdi ne olur ne olmaz diye, elimdekilerin tadını çıkarmaya uğraşıyordum.

Hiçbir şeyi ziyan etme, yeni sloganım olmuştu. Ve ziyan etmeyecektim. Çocuklar söz konusu olduğu sürece, hayır. Kan bağı olsun ya da olmasın, onlar benim ailemdi. Cas, erkek kardeşim gibiydi. Ve her ne kadar birbirimizden hoşlanmasak da, bazı açılardan Nick de öyleydi.

Ve Sam... Pekâlâ, onu her şeyden daha çok seviyordum.

Sağlam, sıcak ve gerçek olduğundan emin olmak amacıyla ona dokunmak için uzandım ama sonra fikrimi değiştirdim. Son zamanlarda hepimiz gergindik ve onu ürkütürsem, yatağın altına sokuşturulmuş silaha davranacağından endişe ettim. Ve sonra onu bana doğrultacağından.

Elimden geldiğince sessiz ve hafif bir şekilde yataktan çıktım ve kiralık kulübemizin merdivenlerinden inmeye başladım. Nick'i sehpanın üzerine eğilmiş hâlde buldum; yanı başındaki şöminede ateş yanıyor, turuncu-kırmızı ışıktaki silüetini vurguluyordu. Ayaklarının dibinde bir düzine kâğıt turna kuşu uzanıyordu. Elinde de bir tane vardı.

On gün kadar önce, birden bire bu kâğıtları katlamaya başlamış ve bununla ilgili hiçbir mantıklı açıklama yapmamıştı. Yaptığı turnalar, yatağımın altında bir kutuda duruyordu, onları atmaya kıyamamıştım.

Karşısına, kırık dökük deri koltuklardan birine otururken, "Selam," dedim. "Niye kalktın?"

"İnsan neden gecenin bir vakti kalkar?" diye cevap verirken bana bakmadı. "Uyuyamadığı için."

"Doğru."

Gözleri koyulaşmış, yorgunluktan şişmişti. Siyah saçları karıştırılmış dalgalar hâlinde duruyor, kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Yeşil pamuklu gömleği pazularını sarıyor, karnının sert düzlemini ortaya çıkaracak şekilde açık duruyordu.

Çocukların hepsi gibi, Nick de en kötü hâliyle bile göz kamaştırıcıydı. Bu beni deli ediyordu. Çekici olmadığımı düşünmüyordum fakat onların yanında, acı verici biçimde vasattım. Onların hayatında kötü saç günü diye bir şey yoktu.

En yakınımıdaki origami turnayı aldım. Katlar titizlikle yapılmıştı. Kuyruk noktası jilet gibi keskindi. Her şeyi kusursuzdu. Nick, tıpkı Cas ve Sam gibi, nadiren bir şeyde başarısız olurdu.

“Bunu neden yaptığın konusunda bir fikrin var mı?” diye sorarak onu yokladım.

Nick elindeki turnanın kafasını oluşturdu. “Bilmiyorum. Ben...” Kendini arzu ettiğinden daha fazla açık veren bir şey söylemek üzereyken yakalamış gibi sesi gitgide azaldı. Bana döndü. “Neden yatağa, erkek arkadaşının yanına geri koşup beni rahat bırakmıyorsun?”

Kaşlarımı çattım. Eski ben olsa, çeker giderdi ama son birkaç aydır, eğer adına böyle diyebilirsek, ilişkimizde bir miktar yol almıştık. Artık Nick’i daha iyi tanımamın, incitici tutumunun ardında yatan sebebi biliyor olmamın buna faydası olmuştu. İstismarcı bir babayla büyümüştü. Ancak bunu bilmiyordu; henüz değil. Şube bu anıları ondan çalmıştı.

Bir süredir ona anlatmak istiyordum. Yalnız bunu açıklayacak kelimeleri bilmiyordum.

“Sam erkek arkadaşım değil,” dedim çünkü aklıma gelen söyleyecek tek şey buydu. “Yani, resmen değil.” Önceden kesilmiş

kâğıttan karelerden birini alıp katlamaya başladım. “Ayrıca, uykum yok.”

Nick homurdandı. “Neyse ne.”

Dışarıda rüzgâr, ağaçların arasında uğulduyor ve dış kapıyı tıkırtıyordu. Akşam yemeğinden kısa süre sonra kar başlamıştı. Şimdi pencere pervazlarının kenarlarında birikiyordu.

Nick turnasını bitirip kenara itti. Beni süzdü. Normalde gözleri şaşırtıcı derecede mavi, elektriğimsiydi fakat şimdi ateşin ışığında, kurşuni gri ve ihtiyatlıydılar. “Yüzündeki o bakış da neyin nesi?”

“Ne bakışı?”

“Söyleyecek bir şeyin varmış gibi.”

Tuhaf bir şekilde, Nick’le daha yakın bir ilişkimizin olmayışı onu, beni okumakta daha becerikli hale getirmişti. Yargısı, iç sezisi, daha önemsiz duygularla bulanıklaşmıyordu. Bu, ondan herhangi bir şey saklamayı saçma bir şekilde güçleştiriyordu.

Yurtkundum. “Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

Usanmış bir şekilde iç geçirdi. “Aptal ayağına yatma.”

Çalışırken bir yandan düşünerek kâğıdı bir kez daha katladım. En sonunda, “Geçmişinle ilgili bazı şeyler var... belki bilmen gerekir,” dedim.

“Ne, hem sen biliyor musun?”

“Fazla bilmiyorum.”

“Ama yeterince biliyorsun.”

Katlamayı bıraktım. “Anlamana faydası olabilir...”

“Çok şey anlıyorum.” Bir parmağını çıtlattı, sonra bir tanesini daha. Yüzüme bakmaktan kaçınıyordu ve idrak yavaşça yerini buldu.

“Geçmişe dönük bir şeyler mi görüyorsun? Şeyin hakkında...” Ne olur, ne olmaz diye kendimi durdurdum. “Geçmişe dönük görüntüler daha elle tutulur, değil mi? Daha detaylılar?”

Hatıralarla ilgili anlık görüntüleri ilk gören Sam olmuştu. Yaklaşık üç ay önce çiftlik evinden ayrıldığımızdan beri, Cas ve Nick yalnızca ufak tefek şeyler görmüşlerdi. Ve ben, pekâlâ, onlardan ben de görüyordum... Çoğu ablam Dani'yle ilgiliydi.

Evden çocuklarla birlikte ilk ayrıldığımda, onların sıradışı hayatlarına sürüklenmiş normal bir kız olduğumu sanıyordum; ne var ki çok sonra, benim de onlar gibi değiştirildiğimi öğrendim. Şube'nin geçmişime dair bütün önemli hatıraları gömdüğünü, böylelikle kız kardeşimin varoluşunu silip attığını.

Onun Şube tarafından öldürüldüğünü öğrenmiştik ve o zamandan beri, onu hatırlayabilmek için çok uğraşıyordum. Bana sonrasında çizmeye ve gerçek kılmaya çalıştığım uçup giden görüntüler ve hayaletimsi duygular halinde geliyordu. Çizmekte henüz başarılı olamamıştım. Ve son zamanlarda, geçmişe ait görüntüler bana en fena baş ağrılarını yaşıtıyordu. Beni dosdoğru yatağa göndermeye yetecek ağrılar. Sam'e henüz bu kısımdan bahsetmemiştim. Endişelenmesini ya da bana farklı davranmasını istemiyordum.

Nick'e, "Ee, neyle ilgililer?" diye sordum. "Anlat bana."

Ellerini sıkarak yumruk hâline getirdi, parmak eklemleri kalkıyor ve beyaza dönüyordu. "Sana hiçbir şey anlatmıyorum. O yüzden sormayı kes." Bunu, hiçbir dünyevi güç kafasındaki ayrıntılara burnunu sokamazmış gibi duygusuz bir gerçekçilikle söylemişti. Nick söz konusu olduğunda bu, muhtemelen doğrudu. Bazı açılardan Sam'den daha inatçıydı.

Sandalyesinden bir hışımla kalktı, başka tek laf etmeden önümden rüzgâr gibi geçti ve üst katta gözden kayboldu; bir saniye sonra odasının kapısı çarptı. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu.

Yarı katlanmış turnamı bir kenara bıraktım ve Nick'in son yaptığını alarak parmaklarımın arasından sarkıttım. İşte Sam bir dakika sonra, beni böyle, hareketsiz halde o salak turnaya bakarken buldu.

Soğuşu defetmek istermişçesine elini kolu boyunca yukarı aşağı dolaştırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

Turnanın masaya düşmesine izin verdim. "Onun sinirini bozdum."

Sam otururken iç geçirdi. Son günlerde hepimizden daha çok uyumasına rağmen çok yorgun görünüyordu. "Bu defa konu neydi?"

Kimseye Nick'in geçmişi hakkında bildiğim ayrıntılardan söz etmemiştim. Bu yüzden omuz silkip, "Kim bilir," demekle yetindim. Bir esneme, duraksamama sebep oldu ve ardından, "Sanırım yeniden yatacağım," dedim.

Sam başını onaylarcasına salladı ve biliyordum ki bu, o gelmiyor demek oluyordu.

"Şafak sökene kadar kalkmamışsam, beni uyandırır mısınız?"

"Elbette."

Merdivenlere yöneldim ama önünden geçerken uzanıp bileğimi yakaladı. Beni kucağına çekti, boynumun arkasına elini koydu ve dudaklarını alnıma kondurdu. Gözlerimi kapayarak onu içime çektim. Ivory marka sabun ve temiz hava kokuyordu. Yuvam gibi kokuyordu.

Seni seviyorum, Anna. Bunu kastettiğini anlamam için söylemesi gerekmiyordu.

Bakışlarımı, bakışlarına diktim. Kendimi geri çekip üst kata doğru giderken, *ben de seni seviyorum*, diye düşündüm.

İKİ

Birkaç saat sonra uyandığımda Cas'ın duşta bir Celine Dion şarkısı söylediğini duydum. Kulağa gelişine bakılacak olursa *My Heart Will Go On*'du.

Atlet ile siyah tayt üzerine çuval gibi bir kazak geçirip alt kata yöneldim. Sam mutfağın arka köşesine sıkıştırılmış masada oturuyor, Nick ocağın önünde durmuş, birkaç yumurta çırpıyordu. “Bana yetecek kadar var mı?” diye sordum.

Nick daha fikrini söyleyemeden Sam, “Evet,” diye yanıt verdi.

Kendime bir fincan kahve koyduktan sonra, Sam'in yanına oturdum. Dizüstü bilgisayarın başına geçmişti, Şube'den elde ettiğimiz dosyaları tekrar okuyordu herhalde. Birçoğu programa girmemizden çiftlik evindeki laboratuvarından ayrılışımıza kadar, bütün dahiliyetimizi kapsıyordu. İçlerindeki her şeyi okumak birkaç aydan fazla zamanımızı alacaktı ancak iyi gelişme kaydediyorduk. Gerçi henüz elle tutulur bir şey bulabilmiş değildik. Sam'in dosyaları,

hepimizinkinden daha genişti. En uzun süredir Şube’de bulunan oydu, annesi tarafından onlara satılmıştı. Genetik değişimlerle ilgili deneylere onun üzerinde başlamışlar, ondan sonra dışarı açılmışlardı.

Omzunun üzerinden okuma isteğimi bastırarak, “Yeni bir şey var mı?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.”

Nick yumurtalar taşan tabağı ve yığının yanında iki parça kızarmış ekmekle birlikte karşıma oturdu. Tek kelime etmeden yemeye daldı.

Nick’e sert bir bakış atarak, “Gidip tabaklarımızı alayım,” dedim. Ocağa geldiğim zaman tavayı neredeyse bomboş buldum; bu yüzden Cas aşağı geldiğinde ona da yeterince yumurta olacak şekilde, kalanları üç eşit parçaya böldüm.

“Yumurtamız bitti,” dedi Nick. “Bu hafta market alışverişı sırası kimde?”

“Bende,” diye yanıt verdim. “Ve sende.”

“Harika.”

Sam izin verecek olsaydı, yalnız giderdim ama uzun zaman önce çiftler halinde yola çıkmamızın en iyisi olduğuna kanaat getirmiştik. Market alışverişı her zaman bir başkasıyla birlikte yapılyordu ve daimi bir nöbetleşmeye sadık kalmaya çalışıyorduk.

Sam sade kahvesinden kalanı bitirdi. “Ben giderim.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Benim sıram. Sen ve Cas geçen hafta gittiniz.” İçimden benim yerime gitmek için ısrar ededeğini umarak yumurtalardan bir lokma aldım.

Ama yapmadı. Ondan bana eşit biri gibi davranmasını istemiştım. Görünen o ki artık isteğim yerine geliyordu.

“Bugün öğleden sonra gidiyoruz,” dedim Nick’e. “O yüzden bir yere kaybolma.”

Boş tabağını lavabonun içine atıp gitti.

Günüm daha şimdiden gitgide güzelleşiyordu.

Şube'den kaçalı ve ajanlarından herhangi biriyle karşılaşmayalı iki aydan fazla olmuştu fakat bu gardımızı indirebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Yaptığımız her şey hesaplı ve baştan aşağı planlıydı. Market alışverişine kimin, ne zaman gideceği gibi. Çevreyi kimin, ne zaman kolaçan edeceği gibi.

Ancak *fazla* planlı da olamazdı çünkü o zaman Şube hareketlerimizi önceden kestirebilirdi.

Bazen, yalnızca duş almak bile çok fazla uğraş demekti. Sam'in ısrarı nedeniyle, banyo kapısını her zaman arkamdan kitliyor; olur da ihtiyaç duyarsam diye, hızlı, alternatif bir çıkış için pencerenin kilitlenmemiş olduğundan emin oluyordum. Ve tabancam dolu vaziyette tuvalet masasında duruyordu.

Normal bir hayat yaşamak imkân dahilinde görünmüyordu; Şube hâlâ orada bir yerde dururken olmazdı. İşte bu yüzden daima tetikteydik. Rahatlayamıyorduk. Hiç. Ve bir Şube ajanı görmediğimiz sürece zamanımızın azaldığını hissediyorduk.

Kahvaltıdan sonra, Sam ve ben etrafı kolaçan etmek için giyindik. Kalın, siyah bir montun altına, pamuklu bir gömlek, kot pantolon ve siyah, deri botlar giymişti. Birkaç hafta önce kış iyiden iyiye geldiğinde daha kalın bir mont almıştım. Sıfırın altında dereceler için yapılmıştı. Onunla birlikte, botlarımın içine soktuğum soğuk hava taytını giyiyordum.

Ağaçlık alanda, bir kontrol noktasından diğerine gidiyorduk. Bir çam dalının altında başımı eğdim ve güneş belirip de kör edici ışınları karla kaplı yerden yansıyınca gözlerimi kıstım. Gözümde güneş gözlüğü vardı ama pek faydası olmuyordu.

Şu an bir ajan bana saldırarak olsa, göremediğim için savunmasız yakalanacaktım. Sık sık kendimi böyle küçük şeyleri düşünürken buluyordum. Ve üzerimde kaç adet silah olduğunu. Dolu olup olmadıklarını ya da onlara kolay ulaşım ulaşamayacağımı. Şu anda sırtımda bir tabancayla botuma geçirilmiş bir bıçak vardı. Bir silahın bile fazla geldiği zamanları anımsıyordum. Şimdiyse daha fazla silahım olsun isterdim.

Sam gece karda oluşmuş olan buza rağmen sessiz adımlarla, bir adım arkamdan takip ediyordu. Benim attığım her adım gü-rültülüydü ve sinir bozucu çatırtılar çıkarıyordu.

Sam, devasa bir meşe ağacının etrafından dolanırken, “Seninle konuşmak istiyordum,” dedi. “Bence yeniden taşınmamızın vakti geldi.”

Omzumun üzerinden bakıp bana yetişmesi için durdum. “Daha şimdiden mi?”

Yanıma gelince o da durdu. “Dört hafta oldu.”

Şube’den kaçtığımızdan beri iki kez taşınmıştık. Neden olduğunu anlıyordum ama farklı yerlere yerleşmekten yorulmuştum.

Benden çalınan hayatı yeniden inşa etme fırsatına sahip olmak istiyordum ve bunun, geçmişimin parçalarını birleştirmek ve ailem hakkında daha çok şey öğrenmekle başladığını biliyordum. Taşınıp durursak bunu yapamazdım; özellikle de, görünüşe göre, büyüdüğüm kasaba olan Port Cadiadan her seferinde daha fazla uzaklaşırsak. Orası kız kardeşimi kaybettiğimiz zaman hayatımın ve Sam’in hayatının bütünüyle değiştiği yerdi.

Dani’nin nasıl öldüğünü ve cesedine ne olduğunu bilmek istiyordum. Şube’nin ebeveynlerimi neden öldürdüğünü bilmek istiyordum. Şube’nin beni çiftlik evine, Değişim programına çocuklarla, özellikle de Sam’le halihazırda bağlantım olduğu için

aldığını biliyordum. Bu bağlantıyı çarpıtılmış, bilimsel bir şeye; yeniden üretebilecekleri ve sonra da satabilecekleri bir şeye dönüştürmüşlerdi.

Ancak ebeveynlerimi beni arayıp soruşturacak bir ailem olmasın diye mi öldürmüşlerdi yoksa başka bir nedeni mi vardı, hâlâ biliyordum. İnsanların hafızalarını silebildiklerini zaten biliyorduk. O zaman neden ebeveynlerimin canını bağışlayıp bunun yerine hatıralarını değiştirmemişlerdi? Önemli gizemlerden hiçbirinin sonunu bilmiyorduk ve ben, bilmeyi çaresizce istiyordum.

Buna *ihtiyacım* vardı.

Sam, “Anna?” diye seslendi.

Yürümeyi bıraktım. Hareket ettiğimin bile farkında değildim. “Efendim?”

“Şu ayı tuzağına çarpmana iki adım kaldı.” Yerdeki bir topağı işaret etti.

“Ah. Teşekkürler.”

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.” Kurcalanmış mı, yoksa harekete mi geçmiş diye bir ipucu arayarak tuzağı incelemek üzere eğildim. Soğuk, deri eldivenlerimin arasından ısıyor, ben çalışırken parmaklarımı uyuşturuyordu. “Ee, bu defa nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Indiana’yı düşünüyordum.”

“Belki de kuzeye taşınmalıyız.”

Sam’e doğrudan bakıyor olmasam da bakışının tüm ağırlığını hissedebiliyordum. Ensem dibindeki saçların yukarı kalkmasına yol açıyordu.

Tek söylediği, “Hayır,” oldu.

İç çekip yürümeye devam ettim. Onu geçmişimiz hakkında daha fazla şey öğrenmenin iyi bir fikir olduğuna nasıl ikna edebile-

ceğimi bilmiyordum çünkü Sam bir şeyi kafasına koydu mu genelde şaşmazdı. Bir numaralı önceliği bizi Şube'den uzak tutmak ve bizi sakınmaktı. Hayatıma değer veriyordum tabii ki ama bu kadar çok parçası hâlâ eksikken, insana pek de hayat gibi gelmiyordu.

Ve bulmaya çalıştığı şey kendi geçmişiyken, güvenliğiyle özgürlüğünü yeniden riske atarak sonunda laboratuvarından firar eden Sam değil miydi?

Elbette tüm bunların bir ortak paydası vardı. Sam'in çiftlik evinden *önce* bunca sıkıntıya girmesinin tek nedeni, izini süreceği ipuçlarına sahip olmasının başlıca nedeni.

Dani.

Benden çalınan kız kardeş.

Sam'in eski kız arkadaşı.

Dani, Sam'in geçmişinin muazzam bir parçasıydı. Bunu kabul etmese bile, onun ölümünün etrafını saran boşlukları doldurmaya hevesli olduğunu biliyordum. Ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmek, bana da kendi ailem ve *kendi* geçmişim hakkında daha fazla bilgi verecekti.

Ne var ki kız kardeşimin eski sevgilisine âşık olduğum ve o hayatta olsaydı, Sam ve benim muhtemelen birlikte olmayacağımız gerçeği gözümünden kaçıyor değildi.

Ya geçmişimizi deşmek, Sam'e Dani'yle kaybettiklerini hatırlatırsa? Ya halihazırda düşüncelerime sızmış olan suçluluğu beraberinde getirirse?

Bu bizim için ne anlama gelirdi?

Bu riski almak istediğimden emin değildim.

ÜÇ

Nick marketin otoparkında bir park yerine geri geri park etti; ihtiyacımız olursa çabucak kaçabilelim diye aracın önü çıkışa dönüktü. Alışkanlıktan otoparka ve arkasındaki sokağa göz gezdirip şüpheli görünen herkesi inceledim.

Bir çocuğu kaldırım boyunca acele acele yürüttüren bir kadın vardı, rüzgâr karşısında ikisi de iki büklüm olmuştu.

Beyaz saçlı bir adam, kırtasiyenin önünde arabasından inerek hızla içeri girdi. Pencerelerinde film olan siyah bir kamyonet, marketin önünden ağır ağır geçti. Bu şüpheli olabilirdi fakat kar ve tuz yüzünden sokaklar kaygan olup saatte elli kilometrenin üzerinde seyretmeyi imkânsız hale getiriyordu. Yine de, bir sonraki köşeyi dönerken Nick ve ben onu izledik.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Nick anahtarı kontaktan çıkarmadan önce bir kez daha dikiz aynasına göz attı. “Her şey yolunda.”

Rüzgârdan sakınmaya uğraşarak kollarımı önümde sıkıca kavuşturup dükkâna doğru hızla yürüdüm. İçeride, Nick arkamdan ağır ağır yetişirken bir market arabası aldım.

Tek kelime etmeden, bütün indirim ürünlerinin yer aldığı ilk reyon boyunca yürümeye ve listedeki şeyleri almaya başladık. Sam'in hâlâ kenarda parası olsa da, kalan paramızı tutumlu kullanmaya çalışıyorduk ve genellikle gıda, silahlardan sonra ikinci sırada geliyordu. İşler o noktaya gelirse, yiyecek çalınabilirdi fakat tabancanın temin edilmesi daha zordu. Başka biri dükkân görevlisinin dikkatini dağıtırken, bir benzin istasyonunun rafından tabanca yürütemezdiniz.

İndirim reyonunun sonunda, kış giysileri teşhirine bakmak için durdum. Her gün koşuyor fakat soğuk havada bunu daha güç buluyordum. Boğazım çok çabuk sıkışıyor, ciğerlerim yanıyordu. Yürümek zorunda kalmaksızın beş kilometreyi bile tamamlayamıyordum.

Boyun tozluğu diye bir şeyi alıp önümde tuttum. Yüzünüzün yarısını kaplaması amaçlanan koyun yününden bir tüpten başka bir şey değildi aslında. Boğazımı ve ciğerlerimi sıcak tutmaya yarayacaktı.

Onu arabaya attığımda Nick, giysiyi başıyla işaret etti. "Bunu ne için alıyorsun?"

"Daha iyi koşturmak için yardım olsun diye."

Onu arabadan çekip alarak yerine geri astı. "Kendini böyle şeylere alıştıрма. Sence Şube, peşine düşmeden önce senin..." etiketi okudu "... boyun tozluğunu giymeni bekler mi?"

Yüne üzgün bir bakış attım. Nick haklıydı, elbette ve bu yalnızca sinirimi daha çok bozuyordu.

Mağazanın yarısına kadar geldiğimde Nick ortadan kayboldu ama onu arama zahmetine girmedim. Zaten kendi başıma alışveriş yapmak beni daha çok mutlu ediyordu. Hızla yol alarak market arabasını doldurdum. Sam mağazanın içinde ve dışında otuz dakikadan az zaman geçirmemizi istiyordu. Soslar reyonuna geldiğim zaman listemi kontrol ettim, üzerlerini çizmeden önce ketçap ve hardal arabaya attım. Fıstık ezmesi için yola koyuldum ve en sevdiğim markanın bitmiş olduğunu görünce homurdandım.

“Bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Arkama döndüm. Mağazanın yeşil ünifomalarından birini giyen bir çocuk arkamda duruyordu. Yaka kartında eğri büğrü çıkartma harflerle BRAD yazıyordu.

“Şey...” Omzumun üzerindeki rafı işaret ettim. “Arkada stok bulunduruyor musunuz? Mountain Valley fıstık ezmesini arıyorum ama raf boş.”

Çocuk çarpık ön dişini göstererek gülümsedi. “Kontrol edebilirim. Bir saniye bekleyin yeter.” Kemerinden bir telsiz çıkarıp bir tuşa bastı ve “Lori, benim için bir ürün koduna bakabilir misin?” dedi.

Elindeki aletten cızır cızır radyo paraziti sesi geldi ve sonra bir kadın, “Bana numaraları oku,” dedi.

Geri adım atmaya başlayarak, “Bu kadar zahmete girmenize gerek yok,” dedim.

Zamanımız tükeniyordu ve hâlâ Nick’i bulup ödemeyi yapmak zorundaydım. Bir saatten fazla dışarıda olursak, Sam ne yapardı kim bilir. “Sadece bir saniye sürer,” dedi Brad ve telsize bazı numaraları ezberden söylemeye başladı.

Koridorun iki ucunu da kolaçan ettim. Sam bana tarama teknikleri öğretmişti ve onun en önem verdiği madde, *Etrafını tanı*’ydı.

Bir saniye sonra kadının sesi geldi. “Tır gelene kadar o ürün bizde yok.”

“Tamam. Teşekkürler.” Brad bana döndü. “Sanıyorum bunu duyduunuz.”

Gülümsedim. “Duydum. Kontrol ettiğiniz için teşekkürler.”

Arabayı ileri sürdüm fakat Brad peşimden geldi. “Burada yeni misiniz? Sizi daha önce gördüğümü sanmıyorum. Bramwell Lisesi’ne mi gidiyorsunuz?”

“Hayır. Yani, evet, burada yeniyim ama evde eğitim alıyorum. Ya da alıyordum. Bitirdim.” Bu bir yalandı. Bitirmeme hâlâ birkaç ay vardı.

Brad telsizini kemerine takarken, “Güzel,” dedi. Ellerini pantolonunun cebine sokmuş, bu omuzlarının öne doğru çökmesine yol açmıştı. Benden epey uzundu; boyu belki bir seksen vardı. Sam’le aynı boydaydı.

“Kasabaya yakın mı oturuyorsunuz?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı ve birdenbire bütün hislerim alarma geçti. Sıcak davrandığı için mi soruyordu, yoksa Şube’nin bir üyesi olduğu için mi?

Neyse ki Nick ortaya çıkarak benim yerime yanıt verdi. “Hiç de yakın bir yerde oturmuyor. Haydi, Frannie. Gitmemiz gerek.”

Frannie mi? Kaşlarımı çattım. Aklına gelen en iyi takma ad bu muydu yani?

Tamam. Geliyorum, *Gabriel*,” dedim.

Nick gözlerini kıstı. Gabriel, çiftlik evi laboratuvarından önce kullandığı takma isimlerden biriydi. Eski dosyalarından birinde rastlamıştık. O isimden tiksinimişti. “*Kulağa tam da nefret edeceğim türden bir adamın ismi gibi geliyor*,” demişti.

Brad’ın bakışları, Nick’le benim aramızda gidip geldi.

Cas bir defasında Nick'i, panter kılığına girmiş köpekbalığı olarak tanımlamıştı ki bu durumu bayağı güzel özetliyordu. Saklamaya çalışmıyorsa, yabancılar bile Nick'in berbat kişiliğini ya da kişiliğinin hiç olmayışını fark ediyorlardı.

Ve şu anda saklamaya çalışmıyordu.

Brad omuzlarını doğrulttu. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak savunma moduna geçiyordu.

Brad'in, Nick'in erkek arkadaşım olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum ki bu, bunu çabucak ve şiddetle yalanlamak istememe neden oluyordu. Fakat sonra, Nick kolunu etrafıma dolayarak beni kendine doğru çekti. İtiraz boğazımda takılıp kaldı.

Nick ikimizi uzaklaştırırken, “Şey...yardımın için teşekkürler,” dedim.

Brad alçak sesle, “Sorun değil,” dedi, hâlâ yerinde çakılmış duruyordu.

O koridordan çıkıp da bir sonrakine geldiğimizde, Nick'ten uzaklaştım. “Bu gerçekten gerekli miydi?”

Raftan bir paket kahvaltılık gevrek alıp arabaya attı. “Ne gerekli miydi?”

İç geçirdim. “Bazen senden nefret ediyorum.”

“Eh, pekâlâ, hislerimiz karşılıklı.” Bir teneke yulaf ezmesi aldı. “Hem zaten ne yapıyordun ki? Depocu çocukla muhabbet mi ediyordun? Yapmaman gerektiğini biliyorsun, *Frannie*.”

“Ben çocuk değilim, *Gabriel*.” Bıkkın bir şekilde nefes verdim. “Tek istediğim biraz fıstık ezmesiydi.” Listede kahvaltılık gevrek ve yulaf ezmesinin üzerini çizdim. “Ve sen çıkıp gelinceye kadar her şeyi gayet güzel idare ediyordum. Senin görünüşe göre düşündüğünden daha akıllıyım.”

“Belki öylesindir ama bunların hiçbirine geri kalanımızın olduğu kadar hazırlıklı değilsin.”

Doğruydı. Fakat öğreniyordum. Ve hazırlıklı *olmak* için ne gerekiyorsa yapmaya istekliydim.

Arabayı doldurmayı tamamladık ve açık olan tek kasayı seçtik. Kasanın başında siyah saçlı ve kâküllerinde bir tutam kiraz kırmızısı olan, benden birkaç yaş büyük bir kız vardı. Bir halka alt dudağını delmişti, bir diğeriye, sol kaşından aşağı sarkıyordu.

Nick'i görünce, dilinin ortasındaki çelikten topu göstererek gülümsedi. Beni tamamen görmezden gelerek, “Bugün nasılsın?” diye sordu ona.

Nick benim yanımdayken asık suratlı olabilirdi fakat cazibesini ne zaman ve nasıl kullanacağını biliyordu ve görünüşe göre bu, o zamanlardan biriydi.

Kalçasını bankoya dayadı, kollarını göğsünde kavuşturup pazularını şişirdi. Sırıttı. “İyiym. Sen?”

Kız omuz silkti. “Bugün sakindi. Burası çok sıkıcı.”

Nick güldü; sesi çatallı ve derindendi. “Bu *kasaba* çok sıkıcı!”

“*Kesinlikle.*” Kız onun *derdini paylaşırcasına gözlerini devirdi.* “Ben ve arkadaşlarım, *sırf kaçmak için hemen her haftasonu şehre gideriz.*”

Nick kıza *doğru daha çok eğildi.* “Nereye gidiyorsunuz?”

“*Çoğunlukla DuVo adında bir gece kulübüne. Dehşet bir yerdir.*”

Dehşet mi? Kim bu kelimeyi kullanır ki?

Tutar için yazar kasanın ekranına bakarak hesabı karşılayacak kadar para uzattım.

“Belki gidip bir bakarım,” dedi Nick.

“Kesinlikle bakmalısın.” Kız bana para üstünü ve fişi verdi.

“Yarın gece kesin orada olacağız.”

“Adın ne?” diye sordu Nick, kızın göğsüne göz atmak için bir yaka kartı arıyor gibi yaptı.

“Teresa,” dedi kız.

Nick gülümsedi. “Sonra görüşürüz, Teresa.”

Kız gülümseyerek karşılık verdiğinde beş dakika önce olduğumdan daha sinir olmuş bir şekilde alışveriş torbalarını alıyordum. O kadar sinirlenmem mümkünse tabii.

Otoparkta, torbaları aracın arkasına atıp yolcu koltuğuna geçtim. “Bunu nasıl yapıbiliyorsun ki?”

Nick anahtarı kontağa soktu ve motor çalıştı.

“Ne yapıyorum?”

“Normal davranıyor ve rol yapıyorsun.”

“Bu öğrenilmiş bir yetenek.”

“Gerçekten o gece kulübüne gidecek misin?” Soru, arzu ettiğimden daha fazla önem arz ediyormuş gibi ağzımdan çıkmıştı. Nick ve ben birbirimizden hoşlanmasak da nereye gittiği ve ne kadar zaman uzakta olduğu umrumdaydı. İlişkimiz işlevsiz olabilirdi ancak bir arada kalmak daha güvenliydi. Başka herhangi birinin neler yaşadığımızı ya da hergün nelerle uğraştığımızı anlayabilmesi mümkün değildi.

Kapının kol dayanağına dirseğimi koydum ve Nick’in cevabının ne olduğunu umursamamaya çalışarak camdan dışarı baktım.

“Olabilir,” dedi park yerinden çıkarken. “Yine de seni hiç ilgilendirmez.”

“Evet, ilgilendirir. Çünkü kurallarımız var ve kurallar, ayrılmamamızı gerektiriyor.”

Dikkatini yeniden yola vermeden önce kısa bir süre bana kaşlarını çatarak baktı. “Bu saçmalık ve bunu biliyorsun. Kendi başıma gayet güzel idare edebilirim.”

“Ölmek pahasına.”

Homurdandı. “Ölmeyi, bu konuşmaya tercih ederim.”

İç çektim. Elbette, istediğimiz zaman gruptan ayrılma hakkımız vardı.

Ancak hiçbirimizin bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

DÖRT

Kucağıma bir yorgan çektim ve günlüğümü dizlerime koyup kar-yola başlığına yaslandım. Sayfaları çevirirken parmaklarım kurşun kalem tozuyla kaplandı.

Bal rengi gözleri olan bir çocuğun çizimine gelince durdum ve midem kasıldı.

Trev.

O çiftlik evi laboratuvarındaki dördüncü çocuktu ve en başından beri, gizleden gizliye Şube için çalışıyordu. Onun en iyi arkadaşım olduğunu sanmıştım ama ona en çok ihtiyacım olduğu zamanda, beni yüzüstü bırakmış ve başıma silah dayamıştı.

Hatıra geri gelirken gözlerimi yumdum. Bazı geceler rüyamda tetiği çektiğini görüyordum.

Onu özlüyordum. Ya da en azından, eski hâlini. Kendimi bir hain gibi hissetmeden Sam'e ya da diğerlerine itiraf edebileceğim-den daha fazla.

Öğüde ihtiyacım olduğunda gittiğim kişi Trev olurdu. Özellikle de söz konusu olan Sam ise. Trev bana kendimi hiçbir zaman zayıf ya da sersem ya da etrafınızda genetik olarak değiştirilmiş dört çocukla birlikte büyürken hissedeceğinizi düşündüğünüz başka şekillerde hissettirmezdi.

Trev'e göre ben, eşit biri olmuştum. Her zaman.

Kendime, Şube'nin onun hatıralarını sildiğini, tıpkı bana yaptıkları gibi, yerlerine sahte olanları yerleştirdiklerini hatırlatmaya çalıştım. Sevdiği birini korumak için Şube'ye çalıştığına inanmıştı. Bunu anlayabilecek biri varsa, o da bendim. Fakat hepimizi çıkarları için kullandığını ve bizi neredeyse canımızdan edeceğini unutamazdım.

Elimde bir kalemle boş bir sayfa açtım ve Trev'e dair bütün düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak bir taslak çizmeye başladım.

Çizimin fikri, birkaç gün önce birdenbire ortaya çıkmıştı. Ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat görüntüyü kafamdan atamamıştım ve onu kâğıda dökmek, deşifre etmeye yardımcı olabilirdi.

Ön planla başladım çünkü zihnimde en berrak olan oydu. Bir verandaya tepeden bakan iki kişi vardı. Vakit akşam karanlığından hemen sonraydı. Basamaklarda oturmuş, bir sır paylaşıyormuş gibi birbirlerine doğru eğilmişlerdi.

Arka planda bir dizi uzun, ince ağaç vardı; Sam'in dövmesini oluşturan huş ağaçlarına benziyorlardı.

Sam'in dövmesindeki yeri görmüştüm; çocukluğumun geçtiği evden uzakta değildi ve bu... veranda, huş ağaçları, hepsi korkunç derecede tanıdık geliyordu.

Bu çizim eski bir hatıra mıydı?

Bitirdiğim zaman günlüğümü yukarı doğru tuttum.

İki kişi, yüzleri başka yönler'e dönük olsa da, bir kızla bir erkekti. Erkek daha uzun boylu, yaşça daha büyüktü. Saçları, verandanın arkasındaki manzarada yer alan dağınık dalgalardan oluşın bir siluetti. Kızın saçları hareketli bir atkuyruğuyla arkada toplanmıştı.

Kız bendim.

Bundan neredeyse emindim. Hayalet bir koku burnuma geldi ve gözlerimi kapadım. Islak toprağın kokusu. Yaz havasının. Genç bir çocuğun.

Benim için önemli biri olduğunu anında anladım. Ya da o zamanlar öyle olduğunu. Belli bir kişiden ya da yüzden çok, bir histi.

Ne yazık ki biyolojik ailemi, bu çocuğun onun bir parçası olup olmadığını bilecek kadar iyi tanımıyordum. Bildiğim kadarıyla, tek bir kardeşim vardı: Dani. Çizimdeki bir komşu ya da bir kuzen olabilir. İstedığım cevaplar, geçmişe bakmama ihtiyaç duymamın nedenleri bunlardı işte.

Belki başka biri, Dani'nin nasıl öldüğünü biliyordu. Ailemiz hakkında daha fazlasını biliyor da olabilir.

Günlüğü kapadıktan sonra yorganın altında gevşedim ve aklıma bir şeylerin geleceğı ümidiyle yeniden gözlerimi kapadım.

Eski evimi, yatak odalarını, mutfağı, arka verandayı hayal ettim.

Kalemimle çizemediğim ayrıntıları doldurmaya çalışarak sahneyi kafamda yeniden yaratıyordım ki kapı aralığından ayak sesleri geldi.

Gözlerimi açtım.

Sam yatak odasında, her iki elinde bir kupayla duruyordu. "Selam," dedim. "Nöbette olman gerekmiyor mu?" Saat geç olmuştu ve Nick ile Cas'ın yatmaya gittiğini duyuşumun üzerinden çok geçmemişti. Sam'i buraya getiren şey her neyse, onun için evi beklemekten daha önemliydi anlaşılan. Omurgamdan yukarı bir

heyecan dalgası yükseldi, sonra yüzündeki tedirgin ifadeyi gördüm. Eski hatıraya dair bütün düşünceler silinip gitti.

Kapıyı dirseğiyle örterek içeri girdi. “Sana içmen için bir şey getirdim.”

İkram edilen kahveyi aldım. Benim için endişelendiğini bilmem için bir şey söylemesine gerek yoktu. O gün çevreyi kolaçan edişimiz sırasında yaptığım hata yüzündendi muhtemelen. Bu defa neredeyse bir ayı kapanına giriyordum... bir dahaki sefere bu bir Şube ajanı olabilirdi.

“Ben iyiyim,” dedim. “Buraya beni yoklamaya geldiğini biliyorum.”

İç çekip yatağın kenarına oturdu. “Hiçbirimiz iyi değiliz, Anna.” Eğilip kahvesini komodinin üzerine bıraktı. “Geçmişe ait görüntüler görmeye başladığımda neler yaşadığımı biliyorum. Çiftlik evindeyken bize uyguladıkları tedavilerden geri çekilmenin nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ve bunun seni nasıl etkileyeceğini kim bilir. Senin tedavilerin bizimkilerden farklıydı ve çok iyi belgelenmemişler. Devamını getirecek hiçbir şeyimiz yok.” Duraksadı, sonra devam etti: “Tek istediğim kendini iyi hissettiğinden emin olmak. Çünkü hissetmiyorsan...”

“Bir yük olurum.”

Bir şey söylemedi.

“Ben iyiyim,” diye tekrarladım. “Yemin ederim.”

Bana omzunun üzerinden bir bakış attı. “Bence yalan söylüyorsun.”

“Bence aşırı tepki gösteriyorsun.” Kupayı komodinin üzerinde onunkinin yanına bırakmadan önce kahvemden bir yudum aldım.

Ve işte o anda üzerime atıldı.

Bileğimi tutup kıvırdı; sırtı göğsüme gelecek şekilde beni ters çevirmişti. Bir saniye sonra üzerimdeydi; kollarım sabitlenmişti, bacakları kalçamı sıkıca tutuyordu.

Ben soluk alabilinceye ve ne yaptığını algılayabilinceye kadar yatağın yayları gıcırdadı ve sonra duruldu.

Beni deniyordu.

Ve ben başarısız olmuştum.

Kendimi savunmamıştım. Karşı koymamıştım. Hiç *tepki* vermemiştim.

Gözlerini kısarak öne eğildi. “Sen. İyi. Değilsin.”

“Tabii ki seninle dövüşmeyeceğim. Beni incitmeyeceğini biliyorum.”

“Beyninin dostla düşmanı ayırt edecek zamanı olmaması gerekti. Sana eğitim veriyoruz. Yıllarca dövüş dersleri aldın. Kendini savunmak, karşındaki önemsedığın biri bile olsa, ikincil bir tepki olmamalı. İlk tepkin olmalı.”

Kuru dudaklarımı yaladım. Sam’in dikkati aşağılara kaydı ve yanaklarıma sıcaklık bastı. Sıkılmış ellerimi açarak altında hareket ettim.

Tutuşu hafifledi ve bacaklarının gevşediğini hissettim. Açıklığı yakalayarak sırtımı dışarı ittim. Dengesini kaybederek yana kaykıldı, böylece hareketini izleyerek ikimizi yuvarladım ve onu tuttum.

Nihayet gevşeyerek gülümsedi. Bu bana sıklıkla bahşedilen bir hoşluk değildi ve bunu saçma bir şekilde seksi buluyordum.

Kaşlarımı kaldırarak, “Daha iyi mi?” diye sordum.

“Daha iyi. Yine de neler olup bittiği hakkında konuşmamız...”

Dudaklarımın baskısıyla Sam’in sözünü kestim. Başta gerildi fakat beni durdurmadı ve sonunda elleri aşağılara, kalçamın kıvrımına doğru inip beni kendine doğru daha çok çekti. Ben öne

düşerken, Sam'ın ağzı daha aşağılara; çenemden, boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime iniyordu.

Birinci katta bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Sam de, ben de donakaldık. Sam'ın vücudunun benimkine dayanmış olmasının verdiği heyecandan arta kalan ve damarlarıma birden akın eden adrenalin yüzünden kalbim tüm nabız noktalarımda atıyordu.

Sam tabancalarından birini yatağın altından çıkardı ve sürgüyü sessizce çekerek yuvaya bir kurşun yerleştirdi. Ben yuvarlandım, yatağın kenarından kayıp dizlerimin üzerine düşerek yatak kenarına sakladığım tabancayı aldım.

Sam kapıya doğru sessiz sessiz ilerledi, elleri tabancasına sarılıydı. Öncü pozisyonu alarak sırtını duvara yasladı. Kapı tokmağını kavrayarak çektim. Kapı sessizce açıldı. Sam tam da bu sebepten, evin içinde fark edilmeden hareket edebilelim diye, üst kattaki tüm menteşe ve kilitleri yağlamıştı.

İçimden üçe kadar saydım ve Sam'ın de aynısını yaptığını biliyordum. Üçe gelince tabancasını önünde tutarak kapı aralığından dönüverdi.

Ön kolundaki kas gerildi. Dışarı doğru Sam'i izlerken eski bir su hasarından lekelenmiş döşeme tahtasının üzerinden atladım. Üzerinden geçildiğinde pat diye ses çıkaran buydu ve buradaki ilk gecemizden beri onu atlamayı kafama not etmiştim.

Merdiven boşluğunda bir gölge, oturma odasındaki camdan sızan ay ışığının içinden geçerken duraksadık. Dış kapı gıcırdadı, onu kapı mandalının yumuşak tık edişi izledi.

Sam aşağı doğru iki adım attı.

Duvara yakın kalarak hareketlerini tekrarladım.

Merdiven boşluğunun önü açıldığında, Sam çömeldi ve merdiven parmaklıklarının arasından oturma odasına göz gezdirirken bana el sallarak durmamı işaret etti.

Bir saniye sonra iki parmağını şıklattı. Her yer temizdi.

Merdivenlerin geri kalanını inmek sonsuza dek sürmüş gibi geldi ama nihayet zemine vardığımızda ayrıldık; Sam yemek odasına giden sol tarafı aldı, ben oturma odasına giden sağ tarafı aldım. Boş olduğunu zaten bildiğim için dosdoğru pencerelere gidip kalın gölgelikleri yana çektim.

Dışarıda bizimkinden başka araç yoktu. Şube ajanları yoktu.

Garaj yolunda yürüyen tek bir kişi vardı yalnızca.

Sam'e ıslık çalarak işaret verdim. Koşarak yanıma geldi.

"Bak," diye fısıldadım.

Sam camdan dışarı baktı. "Bu, Nick," dedi. "Ne halt ediyor ki?"

Tabancasını pantolonunun beline sokup dış kapıyı açtı ve veranda merdivenlerini koşarak indi. Benim üzerimde yalnızca atlet ve şort vardı. Bir mont ve botlarımı giyip arkasından paldır küldür indim.

İri kar taneleri, kararmış gökyüzünden düşüyordu. Gece ürkütücü bir biçimde sessizdi, kar her şeyi saf bir sessizlik örtüsüyle örtmüştü, bu yüzden attığım her adım, ormanda yankılanıyor gibiydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Sam, Nick'e.

Nick, "Dışarı," deyip yürümeye devam etti.

"Nick. Bekle." Ona ve Sam'e yetiştim. "İçeri dönüp bizimle konuşur musun, lütfen?"

"Konuşmak mı?" Kaşları sinirle çatılarak bana tepeden baktı. "Sorun da bu zaten, Anna. Tek yapmak istediğin konuşmak."

"Belki de bunu hiç yapmadığın içindir." Soğuktan dişlerim takırdıyordu fakat bu, sesimdeki hararete engel olmuyordu. "İki

aydır seninle birlikte yaşıyorum ve hâlâ hakkında tek bildiğim, pisliğin teki olduğun ve...”

Yanıma sokulup yüzünü benimkinin sadece birkaç santim uzağına yaklaştırdı. “İyi. Haydi konuşalım. Nereden başlayalım? Neyin gerçek olup neyin olmadığını artık ayırt edemediğim gerçeğinden başlamaya ne dersin? Lanet olasıca aklımı kaybetmeye başladığımı sanmama neden olacak kadar sık geçmişe ait görüntüler gördüğümünden peki?” Yalnızca soluklanacak kadar durdu. “Ya da belki, görüntülerin ne sıklıkla ölü insanlarla sona erdiğinden konuşabiliriz. Benim öldürdüğüm insanlarla? Şube’nin bize neler yaptırdığına dair hiçbir fikrin yok. Ve bilmek de *istemezsin*.”

Sam ikimizin arasına sokuldu. “Haydi,” dedi usulca. “Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyor.”

Nick konuşurken gözlerini üzerimden çekmedi. “Onun yardımına ihtiyacım yok. Hiçbirinize ihtiyacım yok.”

Arkasını dönüp yürümeye başladı. “Tek ihtiyacım olan biraz kahrolası alan.”

“Ne kadar?” diye sordu Sam dikkatlice. “Bir kilometre kadar mı? Bir ilçe kadar mı? Bir eyalet kadar mı?”

Nick ellerini cebine soktu. “Sahip olabileceğim kadar fazla alan.”

Sam’e şöyle bir baktım.

“Öylece çekip gitmesine izin mi vereceğiz?” dedim alçak sesle.

Sam başını onaylarcasına salladı. “Alana ihtiyacı varsa, bırakalım alsın. Söyleyeceğimiz ya da yapacağımız hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek.”

Sam içeri girdi. Ben Nick artık göremez oluncaya kadar olduğum yerde bacaklarım donarak, parmaklarım uyuşarak kaldım. Araç yolunun üzerindeki bir dönemeçte gözden kayboldu, karanlık ve yağan karlar onu tamamıyla yutmuştu.

İçeri girdiğimde, Sam alt katta eski pozisyonunu almış evi beklerken, ben de yatmak için üst kata çıktım. Yorgan omuzlarımın kenarlarına sıkıştırılmış, ev de sessizken, Nick'i düşünmeme gerek kalmayacak kadar çabuk uykuya dalacağımı umuyordum.

Fakat gözlerimi kapayıp da kendimi yastığın üzerinde gevşer bulduğum anda, kafamın içini sesler doldurdu. Gözkapaklarımın ardında beyaz bir ışık parlıyordu.

Ne olduğunu hemen anladım: Geçmişe ait bir görüntüydü.

Bağrıışma vardı.

Altımda pembe bir battaniye.

Tuvalet masasında açık duran bir mücevher kutusu.

Yatakta yanımda duran bir çocuk.

"İyi misin?" diye sordu.

Saçlarım öne düştü ve gözlerimi elimle sildim. Ağlıyordum. Ve beni böyle, bir bebek gibi görmesini istemiyordum.

Yanıma daha çok sokuldu. "Anna?"

"Neden birbirlerine bağırıyorlar?" diye sordum.

"Sam ablanın yaptığı bir şeye kızmış ve ablan da bir..." Kendi kendini durdurdu ve beni seyrettiğini hissettim. Derin bir nefes aldı.

"Boş ver." Boğazını temizledi. "Annemin bana öğrettiği bir şeyi görmek ister misin?"

Burnumu çekip yüzümü silerek temizledim. "Neymiş o?"

"Hiç kâğıdın var mı? Sana göstereceğim."

Sesler kaybolup gitti. Çalışma masamda bir parça kâğıt arıyordum. Üzerinde kalpler olan şirin, kırmızı bir yaprak. Onu uzattım ve çocuk küçümseyici bir ses çıkardı.

"Ne?" dedim.

Saçlarımı karıştırdı. "Hiç. Tam bir kızsın."

“Anna?” Parmaklar omuzlarımı kavramış, sarsıyordu. “Hey, uyan.”

Gözlerimi açtım. Sam üzerime eğilmişti, ay ışığı yüzünde dantelimsi motifler çiziyordu. Yatmaya gittiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordum ama bana saatler gibi geliyordu.

“Ne?” dedim boğuk bir sesle.

“Ağlıyordun.”

Elimi yüzümde dolaştırdım. Islanmıştı.

“Kötü bir rüya olmalı,” diye yanıt verdim. Omzunun üzerinden koridora baktım. Cas’ın odasının kapısı açık duruyordu. “Şimdi Cas mi nöbet tutuyor?”

“Evet.”

“O zaman yanımda yatar mısın?”

Başını salladı ve yatağın öbür tarafına geçti. Tabancasını masaya bıraktığını duydum, altındaki diğer tabancayı bir kez daha kontrol ederken yatağın sallandığını hissettim. Bunu her gece yapıyordu. Bu bana bir şekilde kendimi daha güvende hissettiriyordu.

Gözümün ucuyla tişörtünün bir tarafa atıldığını gördüm, sonra yorganın altında Sam’in yanıma sokulduğunu hissettim. Bir kolunu belime sarıp beni kendine doğru daha çok çekerek çıplak omzuma hafif bir öpücük kondurdu.

“İyi geceler,” diye fısıldadım.

“İyi geceler.”

Yeniden uykuya daldığımda neyse ki ne mutlu bana ki geçmişe ait görüntüler görmediğim bir uyku oldu.

BEŞ

İki gün. Nick gideli iki gün olmuştu. Zahmet edip aramamıştı bile. Ve yokluğunun süresi uzadıkça, huzursuzluğum da artıyordu.

Her ne kadar birbirimize tolerans göstermeyi öğrensek de, Nick ve ben arkadaş değildik. Ancak yine de onu evde istiyordum. Daha da önemlisi, iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Şube bizi Değişim ilacıyla bozmuş ve manipüle etmiş, kendi aramızda başkalarının asla anlayamayacağı bir bağ hissetmemize neden olmuştu. Programlanmış komutanlarını sorgulamadan dinleyen kusursuz, uyumlu bir birlik oluşturmak istemişlerdi.

Programlanmış komutan bendim ve çocuklar beni, istemedikleri zamanlarda bile, muhakkak dinlerlerdi; bu özellikle Nick için geçerliydi.

Programın etkisinin tam olarak ne zaman geçtiğini belgelemeye çalışarak kendimizi test etmeye başlayışımız üzerinden şimdi

haftalar geçmişti. Nick bu konuda en hevesli olan olmuştu. Tek istediği bundan kurtulmaktı.

Her çarşamba sabahı arka avluya çıkıyor ve iki şeyi test ediyorduk: çocukların emirlerimi duymazdan gelme becerileriyle, tehlike altında olduğumu bile düşünseler istiflerini bozmama becerileri.

Bunlar Değişim ilacının iki temel unsuruydu. Çocuklar, beni korumaya dair inkâr edilemez, açıklanamaz bir ihtiyaç duyuyorlardı... ilacın ayrılmaz eşlikçisi. Şube, neler olup bittiğini anlasalar bile çocukların sırt çevirmeyeceklerinden emin olmak istemişti.

Sam'ın daha sık gördüğü geçmiş görüntülerden dolayı onun muhtemelen ilaçtan en az etkilenen kişi olduğunu biliyorduk, bu yüzden önce onu test ettik. Ve ona bir emir verdiğimde, bana yalnızca gözlerini dikip baktı.

Sonra kafama bir silah doğrulttum.

İlk Cas tepki gösterdi. Ayaklarımı yerden kesip bileğimi yakalayarak tabancayı fırlatıp attı. Bir saniye sonra, Nick oradaydı; yere çarpmadan önce beni yakaladı.

Sam kımıldamamıştı.

O ilk haftalarda, Cas ve Nick onlara verdiğim her bir emri dinliyorlardı. Tek ayak üzerinde sek. Tavuk gibi gıdakla. Nick buna bayılmıştı.

Üçüncü haftaya geldiğimizde, Cas artık beni dinlemek zorunda değildi.

Dördüncü haftaya geldiğimizde, Sam kafama silah dayamış, Nick ise onu yere yapıştırmıştı.

Beşinci hafta, Nick daha fazla test yapmayı reddetti.

Böylece gerekçemin bu olduğuna hükmettim. Nick'in güvende olduğunu bilmek istememin tek nedeni. Çünkü Değişim ilacı aracılığıyla hâlâ bir şekilde bağlantılıydık. Birbirimizle olan bağı-

mızın, Cas ve Sam'in durumunda olduğu gibi etkisinin geçtiğine dair bir kanıt yoktu.

Sebebu değilse, neydi, hiç bilmiyordum.

Sam'in beni şu ya da bunun işin eğitmediği zamanlarda, şube'den kaştığımız zaman Trev'in bize verdiği flaş bellek üzerinde bir iki saat kadar ıalışıyordum. Dosyaları bizden bir nevi özür dilemek işin ıalmıştı ama bu asla, bize ihanet etmesini, ona ihtiyaı duyduğumda benim yerime şube'yi tercih etmesini telafi etmezdi.

Mutfak masasının başında, önümde dizüstü bilgisayar aııkken, ANNA O'BRIEN etiketli ana dosyaya tıkladım. Bazılarını henüz tamamen keşfetmediğim, en azından yarım düzine alt klasör vardı. Bugün görev başındaydım, o yüzden, O'BRIEN AİLESİ adlı klasörü aıp göz gezdirmeye başladım.

Sam'i, ailem hakkında daha fazlasını öğrenmenin ikimiz işin de önemli olabileceğine ikna etmeye kararlıydım. Ne de olsa, geımişlerimiz Dani'yle bağlantılıydı ve kendi geleceğimize doğru yol alabilmek amacıyla onun hikâyesini öğrenmenin, sıkıntıya girmeye değeceğini düşünüyordum.

Ve her şeyden önemlisi, dolaylı yoldan olsa bile, ablamı tanımak istiyordum. Elde edebileceğim her bilgiye sahip olacaktım.

Dani, benden çok daha önce şube'nin bir parıası olmuştu. O, Nick ve Cas, şube'nin genetik değişim programının ilk adayları olarak Sam'e katılmışlardı. şube değişimlerde başarılı olunca, çocukları birer suikastıya dönüştürmüştü. Hatta Amerikalı bir senatörden, bir biliminsanına, yabancı bir diplomata uzanan başarılı cinayetleri işeren birer özgeımişleri bile vardı.

Her ne kadar Sam ve diğerlerinin neler yapabileceklerini bilsem de, bugün tanıdığım Sam'le, günlerini görevleri planlaya-

rak ve ölüm emirlerini uygulayarak geçiren Sam'i bağdaştırmakta güçlük çekiyordum.

Ablamın da aynı şeyi yaptığını hayal etmek daha da zordu; gerçi onun bir suikastçı olduğuna dair herhangi bir şey bulabilmiş değildik. Ama suikastçı değildiyse, Şube içinde nasıl bir rol oynuyordu?

Onun dosyalarını tekrar tekrar okumuş ve kayda değer hiçbir şeye rastlamamıştım. Ama bu halihazırda ipuçları, satır arası bir şeyler bulunmadığı anlamına gelmiyordu.

Baştan başlamaya karar verdim.

Dani O'Brien: 12 Mart'ta Şube'ye katıldı. Başlangıç tedavileri için Cam Marie'ye taşındı. 22 Mayıs'ta, 1 numaralı birliğe entegre edilecek.

28 Nisan: Dani tedavilere yanıt verdi. OB, zamanlamada değişiklik talep etti. Dani, 1 numaralı birlikle bugün öğleden sonra tanıştırlılacak.

29 Nisan: Dani'nin 1 numaralı birliğe takdim edilmesi başarılı. Hepsi onu kabullendi.

2 Mayıs: Dani güçlendirilmiş duyular, daha yüksek güç ve daha yavaş yaşlanma oranı hususlarında başarılı işaretler veriyor.

Sayfanın geri kalanını taradım, ardından dosyaya iliştilmiş fotoğrafı açtım. Dani'nin, omuzlarına dökülen saçlarıyla beyaz, tuğla bir duvar önünde duran bir fotoğrafıydı. Bir kimlik fotoğrafına, şirket yaka kartına koyacağınız türden bir fotoğrafa benziyordu.

Tam olarak gülümsüyor olmasa da, üzgün görünmüyordu. Umutlu görünüyordu. Yanaklarında renk, gözlerinde ışıltı vardı. Onun hakkında gördüğüm az sayıdaki küçük anlık görüntüden

çok farklıydı. Her hatıradada, bakımsız, üstü başı dağınık, bitkindi. Fotoğraftaysa, yeni bir maceraya atılacaktı da onun için sabırsızlanıyordu sanki.

Bu defa WILL O'BRIEN diye etiketlenmiş yeni bir dosyayı açtım. Will, biyolojik babamın ağabeyiydi. Anladığım kadarıyla, ailemizle yakın ilişkileri vardı. Fotoğrafi gizlice çekilmişse benziyordu. Gözünde koyu renk güneş gözlüğüyle, neresi olduğu belli olmayan bir şehirde karşıdan karşıya geçiyordu.

Saçları Dani'ninkiler gibi tarçın rengiydi; kısa kesilmiş ve özenle biçimlendirilmişlerdi. Yüzünü çiller kaplıyordu.

Bulabildiğim azıcık bilgiye göre hâlâ hayattaydı. Fakat altı yıldan uzun süre önce adeta yer yarılmış da içine girmişti. Onun hakkında hiçbir şeye, hatta bir otopark biletine bile ulaşamamıştım. Bu bana, acaba Şube'yi ve onun ailelemizi nasıl mahvettiğini biliyor da o zamandan beri gizleniyor mu acaba diye düşündürmüştü. Orada bir yerlerde olduğunu ummaktan vazgeçmiyordum. Eninde sonunda onu bulacaktım. Geçmişime ilişkin başka kimsede olmayan cevaplar onda olabilirdi.

Önüme bir kahve kupası itildi. Omzumun üzerinden Sam'e baktım. Yeni tıraş olmuştu, koyu renk saçları düşün ardından hâlâ parılıyordu.

Kupayı ellerimin arasına alarak, "Selam," dedim. İçindeki kahve öyle açık kahverengiydi ki insan onun, kahveden ziyade süt olduğunu savunabilirdi ama ben böyle seviyordum. Ve Sam'in bunu biliyor olmasını daha da çok seviyordum.

"Selam," diyerek cevap verdi. "Yemek yedin mi?"

Hayır. "Evet."

Cas çamaşır odasından, "Yalan söylüyor," diye seslendi. Orada olduğunu bile bilmiyordum.

“Nerden bileceksin ki?”

Cas üzerine lacivert, pamuklu bir gömlek geçirerek mutfığa girdi. “Çünkü bir şey pişirmiş olsaydın, kokusunu kesin alırdım.”

Bilgisayarın saatine baktım. Öğleye geliyordu. “İyi. Şimdi bir şey yaparım. Spagetti için gereken her şey var ve bir de...”

Dış kapı pat diye açıldı.

Cas ve Sam silahlanıp oturma odasının kolonuna yaslandılar.

Kırıldı kiralacak gibi duran bir büfenin arkasına saklanıp evdeki en yakın silahla aramda kaç adım olduğunu kafamda hesapladım. Çamaşır odasında, eski bir toz deterjan kutusunun içine saklanmış bir tane vardı.

Aşağı yukarı on adım.

Ona ulaşabilirdim.

“Benim, kaz kafalar,” diye seslendi birisi.

Nick.

Saklandığım yerden çıktım ve evin ön tarafına yürüdüm.

İçeri girdiğimde, Cas bir el fenerini kenara fırlatıyordu.

“Onunla ne yapmayı planlıyordun?” dedi Nick. “Ölünceye kadar gözümü kör mü edecektin?”

Cas el fenerini yeniden aldı. “Tatbikat ister misin?” Feneri omzunun üzerinde tuttu. “İddiasına varım, bana yumruk atabileceğinden daha kısa sürede beynini dağıtırım.”

Nick’in omuzları geriye atıldı. Hangisinin daha önemli olduğuna karar vermeye çalışıyormuşçasına çenesini sıkıttı: Cas’i alt etmek ya da oltaya gelmeyen, daha olgun kişi gibi görünmek.

En sonunda, “İddiasına varım yapamazsın,” dedi ve Cas sırıttı.

“Kesin şunu,” dedi Sam. El fenerini Cas’in elinden çekip aldı.

“Haydi ama!” Cas kendi etrafında döndü. “Bu iş çantada keklikti.”

“Sanki şu anda bir beyin sarsıntısıyla uğraşmamız gerekiyormuş gibi.” Sam el fenerini dik biçimde şömine rafına koydu. Nick’e başını sallayarak işaret etti. “İhtiyacın olan alana sahip olabildin mi?”

“Sanırım.” Nick kendini kanepenin köşesine attı. “Eve iste-diğimden daha erken döndüm.”

Sam ifadesiz bir yüz, iniş çıkışsız bir sesle, “Kimse seni zor-lamadı,” dedi.

“Hayır.” Nick yüzünü sıvazladı, ardından, “Otur. Konuşmamız lazım,” dedi.

Sam birden alarma geçerek doğruldu. “Ne hakkında?”

Cas yavaşça ikinci sandalyeye gelerek oturdu. Ben kanepedenin diğeri ucuna oturdum.

Nick bana bakarak, “Dün gece, Millerton’daki markette çalışan kızla çıktım,” dedi. “Koyu renk saçlı kıızı hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim ki?”

Beni duymazdan geldi. “Bu sabah konuşuyorduk ve sonunda, birinin dükkâna gelip Anna’yı sorduğunu ağzından kaçırdı.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Biri beni sormuş da ne demek?”

“Kimsenin seni görüp görmediğini sormuş. Adını biliyormuş. Elinde eskimiş bir fotoğrafin varmuş.”

Sam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, şöminenin önünde gidip geliyordu. “Soruşturmayı yapan her kimse, kızda eşkali var mıymış?”

Nick başını evet anlamında salladı. Sanki o kişinin kim oldu-ğuna dair daha şimdiden bir teorisi varmuş gibi yüz ifadesi acılı, gözleri gergindi. “Biz yaşlarda bir kız. Kızıl-kahve saçlar. Sıska. Bir yetmiş boylarında falan.”

“şube ajanı mı?” dedim.

Çocuklar sus pustular.

İlk konuşan Sam oldu. “Bir Şube ajanı, markette bizi soruşturacak kadar budala olamaz. Duyulacak olursa, bunun bize bir uyarı olacağını bilir ve böyle küçük, güvenli bir kasabada kayıp bir kızı soruşturmanın, daha hafta bitmeden yerel bir hikâyeye dönüşeceğini de.”

“Bu bir mesajdı,” dedi Nick.

Kaşlarımı çattım. “Kim olabilir peki? Eğer bir Şube ajanı değilse?”

Cas boğazını temizledi; bu onun için, söylemek üzere olduğu şeyin iyi olmadığına dair beni uyarmanın bir yoluydu. “Bizim yaşlarımızda olup da seni soruşturabilecek kıvılcık-kahverengi saçlı tek bir kız tanıyoruz, Banana.”

Nick ve Sam bakıştılar. Sam en güçlükle sezileninden bir baş sallama hareketi yaptı.

“Kim?”

“Dani,” dedi Sam.

İlk içgüdüm gülmek oldu ama bunun şaka olarak söylenmediği ortadaydı. Üçü de gergin şekilde yanıtımı bekleyerek bana bakıyordu.

“Hayır,” dedim çabucak, gerçekçi bir biçimde. “Dani öldü.”

“Bunu Şube söylüyor,” dedi Sam.

“Ve *onlar* güvenilirler,” diye ekledi Nick alaycı bir tavırla.

“Herhangi biri olabilir. *Herhangi biri*. Eskiden Şube’de çalışan biri. Trev’i tanıyan biri.” Kendimi motora bağlamış gibi konuşuyor, bahaneler uyduruyor gibi hissediyordum. Dani olamazdı.

Buna inanan ufacık bir parçam bile yoktu.

“Millerton’daki o dükkân, güvenlik sistemi var mı? Kameraları?” diye sordu Sam.

“Evet.” Nick ve ben aynı anda konuşmuştuk.

Sam, Nick’e işaret etti. Nick ayağa kalktı.

“Bekleyin,” dedim. “Ne yapacaksınız?”

“Kasetlere bakacağız.” Sam paltosunu giydi. “Kim olduğuna bakacağız.”

“Ben de geliyorum.”

Tabancasının mermi haznesini kontrol edip dolu olduğundan emin oldu. “Hayır, gelmiyorsun. Eğer orada biri seni sorduysa, hepimizden daha büyük risk altındasın demektir.”

“Güvenlik kayıtlarına nasıl ulaşacaksınız?”

Sam bana alnındaki derin çatığın altından, bu hayatımda sorduğum en sersemce soruymuş ve buna hiçbir şekilde cevap vermeyecekmiş gibi bakış attı.

“Onu görmeyi rica etmek çok daha kolay olurdu, sence de öyle değil mi?” dedim. “Gizlice içeri sızdırmaktansa.”

“Çünkü eminim kapıdan giren her müşterinin güvenlik sistemlerine girmesine izin veriyorlardır, değil mi?”

“Bırak da geleyim,” dedim. “Bir fikrim var ama bunu yapabilmem için orada olmam lazım.”

“Anna.” Sam iç geçirdi.

Cas yürüyüp arkama geldi. “Ah, bırak gelsin, Sammy. Bir işe yarayabilir.”

Cas’e teşekkür mü edeyim, yoksa kaşlarımı çatarak bakayım mı, emin değildim.

“Pekâlâ,” dedi Sam. “Ama herhangi bir bela işareti olursa, gidiyorsun. Derhâl. Hiç soru sormadan.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Anlaşıldı.”

Kapıya yöneldi. “Ve üzerinde silah olduğundan emin ol.”

Fırsatı olursa bensiz gideceğinden endişelendiğim için en yakındaki silahı, çamaşır odasındakini, alıp arkasından koşturdum.

ALTI

Trev bir keresinde bana, yalan söylemenin sırrının mümkün olduğunca çok doğru söylemede yattığını söylemişti.

“Kız kardeşimle uzun zaman önce irtibatı kaybettim,” dedim market müdürüne. “Ve mağaza görevliniz, geçen gün burada beni soran bir kız olduğunu söyledi ve kulağa kız kardeşimin eşkaline uyuyormuş gibi geliyor.” Ellerimi önümde ovuşturup elimden geldiğince çaresizmişim gibi davranmaya çalıştım. “Bize o güne ait güvenlik kayıtlarını göstermenizin bir yolu var mı? O olup olmadığını görebileyim diye?”

Uzun, siyah saçlı ve iri, kahverengi gözlü, kırklarında bir kadın olan müdür bir bana, bir yanı başımda dikilen Sam’e baktı. Planın parçası olarak Sam, erkek arkadaşım gibi kendini göstermek üzere yanımda gelmiş, Nick arabada kalmıştı; Cas ise dükkânın etrafında dolanıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi kadın. Yaka kartında MARGARET yazıyordu ama bana daha çok bir Maggie’ye benziyor gibi gelmişti.

Tereddütünü sezdim, bu yüzden üsteledim. “Lütfen? Onu çok özlüyorum.” Son aşamada sesimin titremesine, gözlerimin sulanmasına izin verdim.

Anahtarları elinde şıngırdadı. “Tamam. Sanırım bunun bir zararı olmaz. Beni izleyin.”

Bizi mağazanın kapısının yakınında, kasaların hemen sonrasındaki yazısız bir kapıdan geçirdi. Diğer tarafta küçük bir ofis vardı. Orada, mağazanın içine yayılmış birkaç kameranın güvenlik kayıtlarını oynatan iki siyah-beyaz televizyon vardı.

Margaret çalışma masasına oturdu ve tek bilgisayarın kilidini açtı. “Kız kardeşinin geldiğini varsaydığımız günü biliyor musun?”

“Perşembe,” diyerek cevap verdim.

Sam kollarını önünde kavuşturmuş hâlde çalışma masasının etrafında geziniyordu. Ceketinin altında omuzlarının üzerine atılmış tabanca kılıfının biçimini belli belirsiz seçebiliyordum. Tüm bunlardan önce, yarı anormal bir hayat yaşayan normal bir kızken, tabancalı birini görmek beni huzursuz ederdi. Şube’nin ikinci adamı ve genellikle laboratuvara kontrol ziyaretlerinde bulunan Riley, daima yanında bir tabanca taşırdı. Belki de ondan uzak durmamın sebebi buydu. Pekâlâ, diğerlerinin yanı sıra, bir de bu. Şube için her şeyi yapabilecek sinsi, kötü biriydi. İşletmenin ne yaptığını ve neden yaptığını sorgulamazdı, ki bu onu, bizim için çok daha tehlikeli hâle getiriyordu.

Şimdiyse kendi omuzlarıma bağlanmış tabancadan hoşnuttum. Onsuz herhangi bir yere gitmek beni savunmasız ve çıplak hissederek hâlde bırakırdı. Riley’nin herhangi bir zamanda ortaya çıkmak gibi talihsiz bir yeteneği olduğunu öğrenmiştik.

Margaret geçen perşembenin güvenlik kaydını açtı ve Nick'in "arkadaşının" çalıştığı saat olan birden başlayarak öğleden sonrasını hızla ileri sardı. Kasalara birkaç kişi gelip gitti. Ekranda görünen saat, kayıtta bir saatten fazla geçtiğini gösteriyordu.

Ve sonra, nihayet, aradığımız şeyi bulduk.

"Bekleyin. Geri gidin," dedim. Nick'in aktardığı eşkale uyan bir kız görüntüye girip çıkmıştı. Yüzünü yalnızca anlık bir görüntü olarak görmüştüm fakat bu, beni hemen alarma geçirmeye yetmişti. Dehşet omurgamdan yukarı yürüdü. "Burayı tekrar oynatabilir misiniz?"

Margaret bir tuşa bastı ve görüntü, gerçek zamana eş değer olacak kadar yavaşladı.

Uzun saçları sırtına dökülen kız, ödeme kasasından gelmişti. Önce kameradan yok olup görevliye bir şey uzattı. Bir fotoğraf olduğunu düşündüm.

Görevli onu inceledi ve fotoğrafı geri uzatmadan önce hızlı hızlı başını salladı.

İkisi arasında birkaç kelime alışverişi daha yapıldıktan sonra, kız sonunda kameraya döndü.

Ürkmüş bir nefes boğazımdan aşağı kaçtı.

Sam, "Lanet olsun," dedi.

Aniden gelen gözyaşı çeşmesini gözlerimi kırıştıtarak savuşturdum ve dışarı kaçma tehditinde bulunan sürpriz çılgının boğuk sesini engellemek için elimi ağızıma kapadım.

Dani.

Oydu.

Margaret omzunun üzerinden baktı, bütün yüzüne gülümseme yayılmıştı. "Bu kardeşin mi?"

Bu sorunun yanıtı sadece tek kelimeydi; söylemesi kolay ama ağızdan çıkması imkânsız bir kelime. Çünkü bunu söylemek, onu ölümden geri döndürüyordu. Bunu söylemek, artık ailemin hayatta kalan tek üyesi olmadığım anlamına geliyordu.

Bunun gerçek olmasını her şeyden çok istiyordum fakat son birkaç aydır yaşadığım onca şeyden sonra, mantıklı yanım buna henüz inanmamamı söylüyordu. Yine bir tuzak olabilir. Şube tarafından söylenmiş başka bir yalan. Her şeyi yapmış olabilirlerdi. Güvenlik kayıtlarıyla oynanmış mıydı? Bir şekilde Dani'nin görüntüsünü filme eklemişler miydi?

Umuda teslim olmak için kendimi bırakamıyordum.

Margaret, "Çalışanıma kızın herhangi bir iletişim bilgisi bırakıp bırakmadığını sorabilirim," dedi.

Sam başıyla ekranı gösterdi. "Otoparkta kameralarınız var mı?"

Margaret kaşlarını çatı. "Şey, evet ama..."

"Oraya getirir misiniz, lütfen? Görevliyle olan bu kayıttan hemen sonrasını oynatın."

"Pekâlâ." Margaret birkaç yeni komut girdi ve iç mekân çekimlerinin yerini yeni bir tanesi aldı. Dani mağazadan çıktı, otoparkı geçti ve sokağa yöneldi. Arabayla gitmiyordu demek. Ya da öyleyse bile, görüş açısının dışında bir yere park etmişti.

Margaret, "Başa sarayım mı?" diye sordu ve yeni bir komut girmeye davrandı ama Sam onu durdurdu.

"Bekleyin."

Siyah bir araba Dani'nin arkasına yanaştı. Stop lambaları, karları vıcık vıcık olmuş asfaltta kırmızı kırmızı parıldıyordu. Yolcu koltuğundan biri indi.

Dani elleri paltosunun ceplerinde, yürümeye devam ediyordu. Arkasında birinin olduğunu biliyor muydu?

Adam gizli bir omuz kılıfından bir tabanca çıkardı.

“Aman Tanrım,” dedi Margaret.

Dani birden döndü.

Adamın tepki verecek vakti olmadı ve Dani sol yumruğunu burnuna indirdi. Adam geriye savrularak kamerayla yüzleşti.

Eski bir televizyonun parazitli ekranından bile, adamın Riley olduğunu anladım.

Dehşet bağırsaklarımda düğümlendi.

Arabadan başka bir ajan çıktı. Dani’nin arkasına gelip dizinin arkasını tekmeledi. Dani iki büklüm oldu. Riley tabancasının kabzasını yanağına vurdu.

Dani’nin ağzından kanlar fışkırdı.

Margaret’ın ağzı açık kalmıştı. “Birilerini aramamız gerek,” dedi ve bir kalemligi devirerek telefona davrandı. Kalemler masadan yuvarlanıp yere düştüler. “Ah, zavallı kızcağız! Kimsenin bunu görmediğine inanamıyorum. Şimdiye kadar ölmüş olabilir...”

Sam ahizenin tuşuna bastı. Margaret kafasını kaldırıp ona baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Çok dikkatli dinleyin.” Ahizeyi onun elinden nazikçe alıp telefonu kapadı. “Az önce gördüklerinizi kimseye anlatamazsınız.”

“Ama...kardeşi...”

Sam ellerini onun koltuğunun kol dayanaklarına koyup kadını kendine çevirerek olduğu yere hapsedti. “O kız onun kardeşi değil,” dedi çabucak bir hikâye uydurarak. “Rus hükümetinden kaçan bir firari ve o adamlar da onların iki ajanı. Ve ne gördüğünüzü öğrenirlerse sizi ve sevdiğiniz herkesi incitirler. Beni anlıyor musunuz?”

“Ne? Siz...”

“Anlıyor musunuz?” diye tekrarladı Sam.

Gözleri kocaman açılan, dudaklarının rengi atan Margaret çıt çıkarmadan başını salladı.

“O kaydı sil, anlaşıldı mı?” diye emretti Sam. Kadın kımıldamadı.

“Margaret?”

“Evet. Tamam.” Klavyeye rasgele basmaya başladı. “Bunun olduğuna inanamıyorum.”

Sam tekrar konuşurken beni süzdü. “Margaret, gitmemiz gerek. İyi olacak mısınız?”

Margaret hâlâ klavyede bir şeyler yazarken burnunu çekti. “Evet. İyi olacağım. Yani... evet...”

Sam başıyla kapıyı işaret etti. Önden ben dışarı çıktım ve giderken Sam, “İşte bu yüzden benim yöntemim daha iyiydi,” diye fısıldadı.

Aksini iddia edemezdim.

YEDİ

Otuz dakika sonra kulübeye vardığımızda, hepimiz bir dizi işle uğraşmak üzere ayrıldık. Nick dizüstü bilgisayardan ve Şube'yle ilgili yazdırdığımız bütün bilgilerden sorumluydu. Cas ilkyardım çantasından sorumluydu. Sam silahlardan sorumluydu. Ben gıda stoklarından ve ardımızda herhangi bir ipucu bırakmadığımızı bir kez daha kontrol etmekten sorumluydum.

Sam görevlerimizi verirken, “Çünkü ayrıntıları fark etmek konusunda iyisin,” demişti.

Tedarikli davranmış, bir acil durum gıda stoğu çantası yapmış ve çamaşır odasında bırakmışım. Hemen evi kontrol etmek için üst kata çıkıp Nick ve Cas'ın odasından başladım, sonra banyoya geçtim.

Arkamızı toplamak konusunda hep iyi olmuştuk; gerçi Cas bazen kuralları unutuyor ya da basbayağı onlara uyamayacak kadar tembellik ediyordu.

Üst kattaki son oda, Sam'le paylaştığım odaydı. Komodinin üzerinde duvara bantladığım üç resmi çıkarıp aldım. Biri, Cas ile Sam'in satranç oynarkenki resmiydi; diğeri Nick'in koşarkenki bir resmi; sonuncusuysa Dani'nindi. Hayatımızın ne zamanına ait olduğunu bilmiyordum ama uydurulmuş bir sahneden ziyade gerçek bir hatıra gibi hissettiriyordu. Yerde oturmuş, beni kollarına almış, saçlarımı okşuyordu.

Bazen gözlerimi kapadığımda, bana fısıldadığını neredeyse duyabiliyordum.

“Anna?”

Sam'in sesiyle sıçradım. “Selam,” dedim. “İşim neredeyse bitti.”

Başını salladı ve elimdeki resme baktı. Yüzünden ihtiyatlı bir şey geçti. Suçluluk, diye düşündüm.

Benimle göz göze gelmeden, “On dakika içinde gidiyoruz,” deyip hızla aşağı indi.

Çizimi ışığa tuttum. Sam daha önce bu çizim hakkında hiç yorum yapmamıştı. Dani hakkında fazla konuşmazdı, oysa o ve Değişim programından önceki hayatlarıyla ilgili her geçen gün daha fazla geçmişe dönüş yaşadığından neredeyse emindim. Açılmasını; sırlarını, düşüncelerini ve endişelerini bilmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Resimleri nazikçe günlüğüme yerleştirip defteri omuz çantama koydum. Sonra şifoniyeri, dolabı, komodinleri kontrol ettim. Benimki boştu, o yüzden yatağın etrafından dolanıp Sam'inkine gittim ve ufacık çekmeceyi açıp içine bakmak üzere çömeldim.

Tam tahmin ettiğim gibi boştu ve tam kapatacaktım ki kâğıdın ahşaba sürtünme sesini duydum.

Yeniden baktım ama bir şey göremedim, bu yüzden tüm çekmeceyi dışarı çıkardım. Bunu yaparken, katlanmış bir kâğıt

parçası çekmeceyle birlikte çıkıp yere düştü. Çekmeceyi bir kenara bırakarak kâğıdı aldım. Sam'in el yazısıyla karalanmış bir isim listesiydi. Bazılarının üzeri çizilmiş ve yeniden yazılmışlardı.

Diğerlerinin yanlarında birer yıldız imi ve soru işaretleri vardı.

Anthony Romna

Joseph Badgley*

~~Sarah T.~~ Sarah Trainor

Edward van der Bleek?

Liste devam ediyordu. Tüm sayfayı kaplıyor, sonra devam ediyordu. En az otuz isim olmalıydı. Herhangi biri tanıdık gelecek mi diye hepsini gözden geçirdim ve en sonda iki tane buldum. İyi bildiğim isimler.

Melanie O'Brien?

Charles O'Brien?

Annem ve babam.

Anne ve babamın isimleri, Sam'in komodinindeki bir listede ne arıyordu?

"Hey, Anna!" diye seslendi Cas.

Sıçrayarak kâğıdı arka cebime tıktırdım. "Evet?"

Nick, "Biz hazırız ve daha alt katı kontrol etmedin bile," diye bağırdı.

"Geliyorum. Affedersiniz."

Her ne kadar tamamen farklı bir katta da olsam, Nick'in cevap olarak homurdandığını duyabiliyordum.

Çekmeceyi yerine takıp aceleyle aşağı indim.

Araca bindiğimizde, ön camdan iki ay içindeki üçüncü evimize baktım. Onu özleyeceğimi söyleyebilmeyi isterdim ama yakında başka yere taşınacağınızı bildiğiniz zaman bir yere bağlanmak zordu.

Sam motoru çalıştırıp geri geri gitti. Beş dakika sonra ev, dikiz aynasındaki bir noktadan başka bir şey değildi.

Cas, “Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Dani hayatta. Riley onu yakalamış. Ve bu bölgede olduğumuzu besbelli biliyorlar.”

Nick, “Onu yem olarak kullanıyorlar,” dedi. “Birinin Anna’yı sorduğunu öğrenince o güvenlik kaydını öyle ya da böyle göreceğimizi biliyorlardı.”

Arkaya döndüm. “Nasıl olduysa birinin beni sorduğundan söz eden mağaza görevlisiyle kırıştıracağını bilemezlerdi.”

Cas kıkırdadı. “Kırıştırmak. Komikmiş.”

Nick, dişlerini sıkarak, “Yine de,” diye devam etti, “ablanın hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğin zaman aramaya gideceğini biliyorlardı.”

Yeniden önüme döndüm. Gerçek şuydu ki bir sonraki hareketimizin *ne* olmasını istediğimden emin değildim; hatırlayamadığım, güya ölmüş olan bir abla için güvenliğimizi riske atmayı isteyip istemediğimden de.

Nasıl hayatta kalmıştı? Neden beni daha önce bulmamıştı? Marketin arkasındaki sokakta Riley’den yediği dayağı hatırlayınca korkudan büzüştüm. Ona eşlik eden acıyı ve korkuyu tahmin edebiliyordum. Ve insanların içinde yapmaya gönüllü oldukları buysa, ona gözlerden uzak bir yerde yapacakları çok daha kötü olacaktı.

“Sam?” Ona şöyle bir baktım. “Fikrini söyle, lütfen.”

Kırmızı ışıktaki yavaşlayıp sola dönüş şeridine katıldı. Sinyal lambası arabanın sessizliğinde tık-tık ses çıkarıyordu. Bir nefes aldı. “Nick haklı.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nick.

“Ama...” Dikkatini bana çevirdi. “O senin kardeşin. Eğer onu bulmak için ölmeyi göze aldığını söylersen, seni suçlamam.”

Alıyor muydum?

Ailemi tanımak ve bir anlamda, onlar sayesinde kendimi daha iyi tanımak istiyordum. Fakat Dani’nin öyle olmaması gerekirken hayatta olduğu gerçeği, bir düzine tehlike alarmı veriyordu. Şube onunla ne yapmayı planlıyordu ki? Bunca zamandır neredeydi? Ve daha önemlisi, benim Sam’le birlikte olduğumu biliyor muydu? Bilmiyorsa, bu konuda ne düşünecekti?

“Sanırım ilk adım, onu nereye götürdüklerini bulmak,” dedim.

Sam sola dönüş yaptı. Araba hızlanırken kar ve tuz, tekerlek yuvalarına pat pat vuruyordu.

“Tabii, haydi bunu yapalım.” Nick parmağını çıtlattı. “Neden yalnızca Riley’yi arayıp onu nerede tuttuğunu sormuyoruz?”

“Söyleyin yeter,” diye ekledi Cas. “Riley kankam olur. Onu hızlı aramalara aldım.”

“Tam bir kaz kafalısın,” dedi Nick.

“Ya da,” dedi Cas, “Trev’i arayabiliriz. Flaş bellekte bize bir acil durum numarası bırakmış. Onu kullanabiliriz.”

Nick küçükser bir tavırla güldü. “Kaz kafalı olduğun iddiama bir destek daha.”

Sam kısa bir an bana baktı. “O yolu izlemek ister misin?”

Yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım. Camdaki karlar erimiş, damlacıklar aşağı kayıyordu. Fazla yüksek sesle konuşursam, bir şekilde bu doğru olmayacakmış gibi korkarak alçak sesle, “Trev

bize yardım edebilir,” dedim. O şimdi, aylar sonra, nasıl biriydi acaba? Bunu öğrenmeye korkuyordum. Fakat bundan çok, bizi reddetmesinden korkuyordum. Bunu yaparsa, bundan daha büyük kanıt olamazdı: Beni sonsuza dek terk etmişti. Bu düşünce kendimi boşlukta hissetmeme neden oldu.

“Bize yine tuzak kurar, o kadar,” dedi Nick.

Bu da vardı. Bu bizi reddetmesinden beterdi.

“Bunun içinde yer almak zorunda değilsin,” diyerek cevap verdim.

Grubumuzun birbirine kenetlenmesini istiyordum. Birlikten kuvvet doğar ya hani. Ancak söz konusu olan benim ailemdi. Dani’yi kurtaramazsam, Şube’den farkım kalmazdı. Belki ona acı çektiren ben olmayacaktım ama onu kurtarabilecekken onların eline terk etmek bir anlamda daha kötü değil miydi? Neler bildiğini öğrenmek için ona yapabilecekleri bütün o şeyleri hayal edemiyordum.

Ve her şeyden ötesi, onu kendi gözlerimle görmek, gerçek olduğunu bilmek istiyordum.

Orada bir yerlerde, bir ablam vardı. Kan bağı, kan bağıydı.

Ona sırtımı dönemezdim.

SEKİZ

Kontrollü cep telefonunu elimde tutarak boş ekrana baktım. Sam yanımda, Cas ikimizin karşısında oturuyordu. Elkhorn Original adında küçük bir restoranda, arka taraflarda bir masadaydık. Pencere yakınındaki tüm köşe masaları müsaitti ve köşe masaları insana genelde daha fazla mahremiyet verirdi fakat aynı zamanda, acil bir durum olduğunda onlardan çıkması zordu. Yine bir Sam dersi.

Nick dışarda, caddenin karşı tarafındaki bir bankta oturuyordu; tetikteydi. Onu göremiyordum ama orada olduğuna inancım tamdı. Buna karşı olmasına rağmen, yine de birçok şeyde hâlâ grupla birlikte hareket ediyordu. Çoğunluk oylaması. Biz kazanmıştık.

Sam, Cas ve benim aramızda masada üç kahve kupası duruyordu ama hiçbirimiz kendimizi özellikle susamış hissetmiyorduk. Sam emdiği naneli şekerini dişledi.

“Açtığı zaman, *eğer* açarsa,” dedi Sam, “İki dakikan var, o da en fazla. Takip edilme riskini almak istemeyiz. Ona sorman gerekeni

sor ve sana ihtiyacın olan cevabı vermezse, telefonu kapat. Tereddüt yok.” Sam öne, bana doğru eğildi. Hâlâ telefona bakıyordum. Masanın altından ellerini bacaklarıma koyup sıkı.

“Yolunda gidecek,” diye söz verdi.

Trev bize flaş belleği verdiği zaman, içine ACİL DURUMLAR İÇİN başlıklı bir dosya eklemişti. İçinde bir telefon numarasından başka bir şey olmayan bir metin dosyasıydı. Şimdi aradığımız numara buydu.

Rakamları tuşladım, telefonu kulağıma götürdüm. Kalbimin şiddetli çarpıntısından telefonun diğer ucundan gelen çalma sesini güç bela duyabiliyordum. Trev bir zamanlar en iyi arkadaşımdı. Onunla konuşmak, herhangi biriyle konuşmaktan daha kolaydı. Şimdiyse sesini duyacağımı düşününce kusacak gibi oluyordum. Ya da belki de endişelendiğim şey, karşımdakinin o *olmayacağıydı*. Şube bize ne verdiğini bir öğrense, ya hafızasını siler ya da onu öldürürdü.

Ona ne kadar kızgın olsam da bu cezalardan ikisini de hak etmiyordu.

Cas masanın diğer ucunda kıpraşıp yanlışlıkla masaya çarptı. Fincanının kenarından kahve taşıp masaya yayıldı.

Tam, “Özür dilerim,” diye mırıldanıyordu ki, aynı anda telefona cevap verildi ve Trev, “Alo?” dedi.

Sam’e bir bakış atarak kafamı salladım. Saatinin kronometresini başlattı. Cas bir tomar peçeteyle kahveyle yarattığı pisliği temizledi.

Trev, “Anna?” dedi, sesi tereddütlüydü.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Evet. Benim.” *Konuşmayı sen yönet. Sadece iki dakikan var.* “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Bana iki dakikadan çok daha fazla gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda bir nefes, yine bir duraksamanın ardından, “Ne tür bir iyilik?” diye sordu.

“Dani hayatta ve Şube onu ele geçirdi. Onu nerede bulabileceğimi öğrenmek istiyorum.”

“Ne?” Hatta bir karışma oldu, bir kapı gıcırdadı, bir saniye sonra da kapandı. “Hayatta olduğunu nereden biliyorsun?”

“Onu bir marketin güvenlik kaydında gördük.”

“Peki ya Şube, nasıl?..”

“Ona oradaki sokakta saldırdılar. Riley ve başka bir ajan daha.”

Trev küfretti. Ahizeden rüzgâr uğuldaması geldi. Kapı açık olduğunda arabadan gelen ses gibi bir çınlama sesi geliyordu.

“Bana bir saat ver. Michigan’da mısın?”

Sam başını hayır anlamında salladı. Telefonda Trev’i duymuş olmalıydı.

“Hayır,” dedim.

“Sana bunu Sam mi söylüyor?” Cevap vermedim. “İki saat sonra benimle Hart’taki rüzgâr türbini sahasında buluş.”

“Onunla buluşmayacağız,” dedi Sam.

“Anna,” dedi Trev. “Bu numarayı bir daha kullanma. Tamam mı? Yalnızca bir kere kullanım için elverişli. Benimle buluş. Ne bulabileceğime bir bakacağım.”

Sam, “Onunla buluşmayacağız,” diye tekrarladı. Gözlerimiz birbirine kitlendi. Başını iki yana salladı yeniden.

“Pekâlâ,” dedim Trev’e. “İki saat.”

“Orada olacağım.”

Hat kesildi.

Sam’in elleri kıvrılarak yumruk şeklini aldı. “Kahretsin, Anna! Onunla buluşmayacağız.”

“Peki.” Ayağa kalktım. “Zorunda değilsin. Nick’e söylediğim gibi: Bunu yalnız başıma yapabilirim.”

Sam yanı başımda ayağa kalktı. Aramızda yalnızca beş santim vardı. Nefesinde naneli şekerden arta kalanların kokusunu alabiliyor, sesindeki harareti adeta hissedebiliyordum. “Gerçekten yalnız gitmene izin verir miyiz sanıyorsun?”

Hayır. Sanmıyordum. Ki şu anda ayak dirememin nedeni buydu. Buna ihtiyacım vardı ve onu elde etmek için çok şeyi riske atmaya razıydim.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdim. “Olabilir.”

Cas küçümseyici bir tavırla güldü. “Resmen bize zarf atıyor.”

Sam’ın gözleri daha da kısıldı. Bunu o da biliyordu. “İyi,” dedi. “Bu senin meselen olduğuna göre, Nick’i de senin bilgilendirmene izin vereceğim.”

Dönüp kapıdan çıkıp gitti. Gidişini izledim. Cas karşımda gülmekten adeta sarsılıyordu. “Nick bu plana bayılacak.”

Ayaklarımı sürüyerek dışarı çıkarken kendi kendime homurdandım.

Nick haberleri hepimizin düşündüğü gibi, memnuniyetsiz bir kibir havasıyla karşıladı. Şimdi Hart, Michigan yolundayken arka koltukta sessiz sessiz oturuyordu. GPS iki saatten fazla yolumuz olduğunu söylüyordu fakat Sam, hız göstergesini tüm yol boyunca yüz yirminin üzerinde tutmuştu. Neyseki otobanlarda kar ve buz yoktu, yoksa geç kalırdık.

Hedefimize varmadan çok önce rüzgâr tirbünlerini görebiliyorduk. Kanatlar çıplak, gri ağaçların üzerine yükseliyordu. Bunlardan toplamda dört düzine olmalıydı; ufuk çizgisi boyunca sağa sola dizilmişlerdi.

Sahaya girdiğimiz zaman, tirbünler tepemizde yükseldi. Onların yanında küçük ve önemsiz hissetmemek gücü. Toprak

yol, saha içinde kıvrılıyordu. Çam ağaçlarının oluşturduğu hattın oraya kadarını görebiliyorduk, bu yüzden Trev'in arabasını seçmemiz kolay oldu. Altıncı tırbünün giriş yoluna park etmişti. Filmli camları, krom jantları ve pırıl pırıl bir jaguar figürü olan yepyeni, lüks bir sedandı. Trev yolcu tarafına dayanıyordu.

Onu seçecek kadar yaklaştığımız zaman midem düğüm düğüm oldu. Onu görmekten saçma bir şekilde mutluydum ama bu his, ani ve kuvvetli bir tabancamın yerinde olduğunu bir kez daha kontrol etme hissiyle karışıyordu.

Aklım ona güvenmek istemiyordu. Kalbimse istiyordu.

Arabayı park ederken Sam, arabanın yüzü çıkışa dönük olacak biçimde hızlı bir U dönüşü yaptı.

Sam bana yapmam ve yapmamam gereken her şeyi söylemeden önce dışarı çıktım.

Kar ve çakıl taşları botlarımın altında çıtırdıyordu. Trev'in kolunun altına bir zarf sıkıştırılmıştı.

Saniyeler geçmeden çocuklar yanlarında tabancalarla birlikte arabadan çıktılar.

"Kesin şunu, çocuklar," dedim.

Beni Trev'den ayıran birkaç metrelik mesafeye bir baktım. İyi görünüyordu. Siyah kumaş pantolonu, siyah bir trençkot altında kısmen gizlenmiş siyah ceketle uyumluydu. Boynuna gri bir atkı bağlanmış, ellerine siyah deri eldivenler takmıştı. Ayakkabıları da deriydi; dar, burnu neredeyse sivri.

Ne bekliyordum, bilmiyorum ama beklediğim bu değildi. Kot pantolon giymesini bekliyordum. Üzgün görünmesini bekliyordum. Pahalı giysiler giymiş, geriye taranmış saçlarıyla pahalı bir araba kullanıyor olmamasını beklemiştim.

Hâlâ Trev gibi görünmesini beklemiştim.

“Selam,” dedim.

“Selam.”

Uzun, tuhaf bir duraksama oldu.

Sessizliği ilk bozan Trev oldu ve anında iş moduna girdi. “İşe yarayabilecek birkaç konum bulma imkânım oldu. Dani’nin alınmasından bahsedildiğine rastlamadım. Herhangi bir Şube lokasyonunda olduğunu doğrulayamam ama eğer öyleyse, bunun bir laboratuvar olduğunu tahmin ediyorum.” Doküman zarfının ucunu eldiveninin avcuna dokundurup bakışlarını çevirdi; nefesi etrafındaki havayı vurguluyordu. “Seni görmek güzel, Anna.”

Ona doğru üç adım attım. Kuduz kapmış olma ihtimali olan eski bir ev hayvanına yaklaşmış gibi yavaş, temkinli adımlar. “Farklı görünüyorsun.”

Zarfla benim tarafımı işaret etti. “Sen de öyle.”

“Senin kadar farklı değil.”

Yere baktı. “Evet, pekâlâ...buna verecek iyi bir cevabım yok.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Ezberlenmiş edebi alıntılardan birini alamayacak mıyım? Beni rahatlatacak hiçbir şey mi yok?”

Dudaklarını yaladı. “Bunun faydası olur muydu?”

“Muhtemelen, hayır.”

Başını salladı. Hayaletimsi bir gülümseme, dudaklarının kenarına dokundu ama sonra, omzumun üzerinden baktı ve gülümseme silinip gitti.

Nick yaklaşıyordu. “Burada şimdiden fazlasıyla uzun kalmış durumdayız. Şu lanet zarfı bana ver de yolumuza gidelim.” Nick öne elleri uzanmış hâlde Trev’in iki adım ötesinde durdu.

Trev gözlerini kıstı. “Bilgiyi Anna istedi. Onu vereceğim kişi Anna’dır.”

Dudaklarında bir hırlama olduğunu bilmem için Nick’in suratını görmeme gerek yoktu. “Kahrolası zarfı bana ver.”

Trev, “Görüyorum ki hâlâ iki ay önce olduğun kadar denyosun,” diyerek yanıt verdi.

İlk Nick vurdu ama Trev çoktan eğilmişti. Kalkarken Nick’in bileğini yakaladı ve Nick’i omuzları üzerinden ters çevirdi. Nick ağır bir *güm* sesiyle kar kaplı, donmuş toprağa indi.

Trev bir saniyesini bile boşa harcamadı. Nick’in üzerine çıkıp göğsüne bir dizini dayayarak gizli bir omuz askısından tabancasını çekip aldı.

Tabancayı Nick’in başına dayadı.

“İndir onu,” dedi Sam. Bir yandan tabancasını Trev’e doğrultarak yanına sokuldu. Cas diğer taraftan geldi. Onun tabancası da çıkmıştı.

Ben hiç tepki vermemiştim. Trev hep sessiz, akıllı olan, ellerinden ziyade sözleriyle savaşıyor olmuştum. Ya son iki ayda Şube’de çok şey öğrenmişiydi ya da bizden, kimliğiyle ilgili daha fazlasını gizlemişti.

“Artık aynı takımda değiliz, anlıyorum,” dedi. Sam’e hitap etmesine rağmen silah hâlâ Nick’e doğruluydu. “Ve bu demek oluyor ki bunun yermelerine katlanmak zorunda değilim.”

Cas kıs kıs güldü. “Nick’in *yermenin* ne demek olduğunu bildiğini sanmıyorum.”

Nick dişleri sımsıkı kenetlenmiş bir biçimde, “Kalk. Üstümden,” dedi.

Trev gevşedi, tabancayı yeniden omuz askısına soktu. Trençkotunun omuz kapağını düzelterek tabancayı bir kez daha sakladı.

Zarfı düştüğü yerden aldım. Metal kısıkaçı bastırıp kapağını çekerek açtım. İçinde birbirine zımbalanmış ince bir kâğıt yığını vardı.

“Laboratuvarların adları ve adresleri orada,” diye açıkladı Trev. “Ayrıntılı planları da ekledim ki kör noktaları planlayabilesiniz.”

Sam arkama geçip omzumun üzerinden okudu.

“Laboratuvarların hepsine Yunan alfabesinden isimler verilmiş,” diyerek devam etti Trev. “Bizimki Alfa laboratuvarıydı. Biz dışarı çıkıncaya kadar Beta laboratuvarı kapanmıştı. Tedavilerle ilgili bir şey ters gitmiş. Bizimkinden başka herhangi bir grupta işe yarayacak bir Değişim ilacı geliştirememişlerdi.”

“Sanki ‘bizimki’ diye bir şey olmuş gibi ‘bizimki’ deyip duruyorsun,” dedi Sam.

Trev saçını düzeltti. “İyi. Siz. Sizin grubunuz. Kappa laboratuvarı daha yeni faaliyete geçmişti ki bir olay oldu.”

“Ne tür bir olay?” diye sordum.

Trev başını iki yana salladı. “Sana bunu söylemeyeceğim.” Devam etmeden önce benim tartışmaya girmemi beklemedi. “Bugün hâlâ sorunsuz işleyen tek bir laboratuvar var: Delta. Dani’yi başka bir yerde saklayacaklarını düşünmüyorum.”

“Genel merkezde olmadığını kesin olarak biliyor musun?”

Başını evet anlamına gelecek şekilde salladı. “Daha dün oradaydım. Orada olsaydı, bundan haberim olurdu.”

“Niye, artık Riley’nin sağ kolu musun?” diye sordu Nick.

Trev gözlerini devirmek istermiş gibi görünüyordu ama yapmadı. “Hayır, alım departmanının başındayım.”

Ağzım açık öylece bakakalma dürtüsü hissettim ama onu çabucak bastırdım. “Departmanın başında mısın?”

Sanki bu bir şekilde itirafın etkisini azaltırmış gibi, “Sadece alım departmanının,” diye tekrarladı.

“Riley bize flaş belleği verdiğini biliyor mu?”

“Hayır.”

“Senden hiç süphelenmiyor mu? Yani... beş yıldan fazla bizimle birlikte yaşadın. Sen...” Sesim gitgide söndü çünkü bir zavallı gibi gözükmekten daha fazla ne söyleyebileceğimden emin değidim.

Kaşlarının arasındaki boşluk, özürler ve pişmanlıkla sımsıkı kapanmıştı.

Sahada şiddetli bir rüzgâr esti. Tırbünlerin kanatları hız kazandı.

Vump. Vump. Vump.

Titredim. “Gitmemiz gerek.”

Başını salladı. “Biliyorum.”

Araca döndüm. Sam oraya varmıştı bile; kapıyı benim için açık tutuyordu. Nick ve Cas, kendilerini Trev’le benim arama koyarak arkamdan geliyorlardı.

Trev, “Anna?” diye seslendi. Durup omzumun üzerinden baktım. Kendimi alıntılarından birine hazırladım. Bir tanesini duymak istiyordum. Tanıdığım Trev’in bir parçasının hâlâ orada, pahalı takım ve özel dikim trençkotun altında gizli olduğunu bana söyleyecek bir şey.

Fakat tek söylediği, arabasına binmeden önce, “Umarım onu bulursun,” demek oldu.

DOKUZ

Güvenli bir yerimiz olmadığından bir sonraki en iyi seçeneğe yöneldik: bir zincir restorana. Bu tarz restoranlar, güvenlik ve dikkat çekmemek açısından iyiydi. Genelde kalabalık oluyorlardı, bu yüzden arada kaynamak kolay oluyordu. Aynı zamanda, birinin saldırması güçtü çünkü bir sürü tanık vardı.

Cas ve Nick, Sam'le benim karşımıza oturdular. Cas, kendisine göre, güçten düşmemek için bulabildiği en büyük yemeği sipariş etmişti. İçinde yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek, patates mücveri ve pankek vardı. Geri kalanımız, temel yiyeceklere bağlı kalmıştık. Benim için bu, sadece peynirli bir omlett. Ama kendimi çok aç hissetmiyordum.

Nick sesini alçak perdede tutarak masanın diğer ucuna uzandı. Kamuya açık bir yerde olmak bize güvenlik ve göze çarpmama kazandırır da, çok az mahremiyet veriyordu. "Söylememe gerek dahi var mı? Trev'e güvenmek kötü bir fikir."

Görüşüm bulanık bir halde düşünerek, Cas ile Nick arasındaki boşluğa baktım. Kendini sakınmayla daha ilgili olan yanım, Nick'le aynı fikideydi. Bunu ona asla söylemezdim, elbette. Ancak Trev'le buluşmak, onun bilgisine güvenmek, müthiş bir riskti. Bunu kovalarsam, çocuklar peşimden gelirdi. Zihnimde bundan yana şüphe yoktu. Bu da demek oluyordu ki bu yalnızca benimle alakalı değildi. Ablamı ararken yakalanırsam, onlar da yakalanırdı.

"Düşün ki o önemsedğin biri," dedi Cas. "Onun için her şeyi yapardın, değil mi?"

Nick küçümser bir ses çıkardı. "İşte bu yüzden kimseyi önemsemiyorum ya."

Birden gözlerimi kırıştıtarak, "Ona güveniyorum," dedim. "Trev'in bizi ispiyonlamak için birden fazla fırsatı oldu. Eğer istediği buysa, bir defadan fazla bizi öldürme fırsatı oldu. Ama yapmadı. Eğer gerçekten yüzde yüz Şube'yle birlikte olsaydı, şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık. O türbin sahasında etrafımız ajanlarla sarılmış olurdu."

Sam kahvesinden bir yudum aldı, parmakları kupasının ağzında kıvrılmıştı. Kupayı bıraktıktan sonra, sandalyesine yayılıp kolunu sandalyemin arkasına attı. "Haklı. Şube'nin bunu uzatmak için bir nedeni yok. Bizi isteselerdi, şimdiye kadar ele geçirirlerdi. Trev'in fırsatı oldu. Laboratuvara bir bakalım derim. Bizim gibi başkaları olabilir." Dikkatini masanın diğer ucuna verip Cas'le Nick'i süzdü. Çocukların arasında daima, bir bakış, bir göz kırpmaya da ağzılarının bir kıvrılışından başka bir şey olmadan sessizce iletişim kurmalarını sağlayan bir tür bağ olmuştu. Bunun çiftlik evi laboratuvarından çok önce, eğitilmiş suikastçılarken öğrendikleri bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

Cas tabağını silip süpürdü, masaya atmadan önce peçetesiyle ağzım sildi. “Kimsenin kıcını tekmelemeyeli aylar oldu. Biraz aksiyon yaşamak için ölüyorum.”

“Eminim ölüyorsunuz,” diye söylendi Nick. “Ama bunun için yalvarmak zorunda kalabilirsin.”

Cas sırıttı. “Bu iyiydi, Nicky kanki.”

Sam’in eli ensemdedirken önce omurgam boyunca dolaştı. Onun tarafına doğru kıvrıldım, masanın altında dizlerimiz çarpıştı.

“Bundan emin misin?” diye sordu.

Başımı evet dercesine salladım. “Hiçbir şeyden olmayacağım kadar eminim.”

“O zaman kalksak iyi olacak.” Kucağımdaki zarfı işaret etti. “Delta laboratuvarı birkaç saat uzaklıkta. Şimdi yola çıkarsak, hava kararmadan varırız.”

Çocuklar kalkmak üzere sandalyelerini ittiler.

“Bekleyin,” dedim. “Gitmeden önce babamı arayabilir miyim?”

Onunla konuşmayalı iki haftadan fazla olmuştu. İlişkımız mükemmel değildi; ne şimdi, ne de geçmişte. Ve bana beş yıldan uzun süre yalan söylemiş, çiftlik evi Değişim programını yönetirken babamış gibi davranmış olmasına rağmen, yine de aileden biriymiş gibi hissediyordum. Ona ihtiyacımız olduğunda kaçmamıza yardım etmiş ve Şube genel merkezinde arkamızda durmuştu. Hatta beni kurtarmak için kurşun bile yemişti.

“En eski kontrollü telefonu kullan,” dedi Sam. “Seninle on dakika sonra dışarıda buluşuruz.”

“On dakika,” diye onayladım.

Sırayla kapıya yürüdüler. Sam omzunun üzerinden, “Anna?” diye seslendi. “Ona nereye gittiğimizi söyleme.”

“Söylemem.”

Babamın sesini duymak bana kendimi anında evimde hissettirirdi hep; New York'taki eski çiftlik evindeymişiz de yemek sırasında haberleri konuşuyormuşuz gibi. Her şeyin, en azından bizim için, normal olduğu zamanlar. Güvende olduğumuz zamanlar.

Babam ben olduğumu anlayınca, "Anna," dedi. "Senden haber almak ne güzel. Her şey yolunda mı?"

Telefonu daha sıkı kavradım. "Evet. Her şey iyi. Seni şöyle bir yoklamak istedim."

İç geçirdi. "Her şey yolunda *değil*, değil mi?"

Tüm gerilim omuzlarımdan boşaldı ve oturduğum yerde gevşedim. İkimiz aynı evde yaşarken, sahip olduğum hayatın gerçek olduğunu sanırken bile, babamla hiçbir zaman yakın olmamıştık. Fakat babamın iyi olduğu bir konu varsa, o da yalanı duyduğu zaman ayırdına varmasıydı.

"Ne zaman herhangi bir şey yolunda olacak ki?" Durumu yumuşatmak için güldüm. "Bu yüzden aramadım ama. Gerçekten sadece seninle konuşmak için aradım. Nasıl oldun?"

"Pekâlâ...hâlâ geceleri uyumakta zorlanıyorum ama bu, beklenmedik bir şey değil. Yeterince iyileştim. Sadece yaşlıyım." Kıkırdadı ve sonra bu bir kuru öksürük krizine dönüştü. Kendine geldikten sonra, "Affedersin," dedi. "Şu kuru hava yok mu."

Nedense hava yüzünden olmadığını düşündüm. Parmağımı masada kalmış tuzun üzerinde gezdirdim. Taneler derime yapıştı.

"Ee, çocuklar nasıl?" diye sordu babam.

Restoranın camından arkadaki otoparka baktım. Aracımızın tepesini ve onun yanı başında dizilmiş bekleyen çocukların kafalarını ancak seçebiliyordum. "Aynılar, sanırım. Cas durmadan yiyor. Nick pisliğin teki gibi davranıp duruyor. Ve Sam..." Duraksadım

Çünkü babam, teknik olarak *biyolojik* babam olmasa da, yine de sahip olduğum buna en yakın şeydi. Yanaklarıma ateş bastı. Sam, hakkında ayrıntıya girmek konusunda rahat hissetmediğim bir meseleydi. “Sam iyi,” diye bitirdim.

“Şube’yle çatışmanız oldu mu hiç?”

“Hayır ama...”

“Ama ne?”

“Başka laboratuvarlar da olduğunu biliyor muydun?”

Babam kıpırdanırken hatta bir hışırdama oldu. Çiğnemek için bir saman çöpüne uzandığını tahmin ettim. Yaklaşık dört yıldır böyle bir alışkanlığı vardı. Sigarayı bıraktığından beri. “Kesin olarak bilmiyordum ama olduklarını tahmin etmiştim hep. Hedefleri buydu; sizin gibi daha çok sayıda çocuk yapmak.”

“Kaç tane daha?”

“Bilmiyorum.”

Ana tezgâhın üzerindeki saate baktım. On dakikam neredeyse dolmuştu. “Peşlerine düşmüyorsun, değil mi?” diye sordu babam. “Kahramanlık etmeye kalkmayacaksın, değil mi, kendin gibi olanları kurtarmaya çalışmayacaksın?”

“Hayır,” dedim çünkü gerçek buydu. En azından, öncelikli hedefimiz Dani’yi bulmaktı. Diğerlerini kurtarmak, eğer diğerleri varsa, yalnızca bir ikramiye olacaktı.

“Bu değilse, ne? Neden şimdi diğer laboratuvarları soruyorsun?”

Ona ablamdan bahsetmeyi öyle çok istiyordum ki. Birine anlatmak istiyordum. Ama Sam öfkeden küplere binerdi ve babamı işin içine sokmak, onu tehlikeye atmaktan başka bir şeye yaramazdı.

“Sana ayrıntıları anlatamam. Bunu biliyorsun.”

İç çekti. “Evet. Biliyorum.”

“Vaktim doldu.”

“Tamam.” Derin bir nefes aldı. “Yalnız dikkatli ol, tamam mı? Lütfen?”

“Hep dikkatliyiz.”

“Ben seni kastediyorum, Anna.”

Gözlerimdeki ani yanma üzerine dişlerimi sıktım. “Olacağım.”

Vedalaştık. Telefonu kapadım. Sam’e kalırsa kontörlü hat artık güvenli değildi, bu yüzden onu buzlu çayımdan arta kalanın içine atıp hızla kapıya gittim. Delta laboratuvarına mümkün olduğunca çabuk, Riley ya da başka biri ablama korkunç bir şey yapmadan ve o bu işten bir kez daha ölü bir halde çıkmadan varmak istiyordum.

ON

Delta laboratuvarının adresi, Indiana'nın ortasıındaydı. Sam, laboratuvarın konumunun üç kilometre yakınına gelene kadar GPS talimatlarını izledi, ardından terk edilmiş bir teksil fabrikasının etrafını dolaşan uzun, kıvrımlı bir yola saptı. Binanın arkasına park etti. "Bundan sonrasını yaya gidelim," dedi.

Sam, Cas ve Nick, silahlarını yüklenmek için arkaya giderlerken ben de bir omuz tabancalığını üzerime geçirebilmek için montumu omzumdan atıp yolcu koltuğunun üzerine serdim.

Bunun hemen ardından, tabancamın şarjörünü kontrol ederek onu yan tarafıma yerleştirmeden önce dolu olduğundan emin oldum. Montumu yeniden giyip fermuarını açık bıraktım.

Sam aracın yanında dururken, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Örgü şapkamı aşağı kadar çekiştirdim. Hava buz gibiydi ve kulaklarım daha şimdiden uyuşmuştu. Koşmak iyi gelecekti en azından ve bunun için sabırsızlanıyordum. "Hazırım."

Cas aracın önünde dolanıyor, botları karda cıtır cıtır sesler çıkarıyordu. “Hazırım, patron.”

Nick, “Hazırım,” dedi.

Ağaçlık alana doğru yürüdük.

Aylar önce, iş koşturmacı gelince Sam’e zar zor yetişiyordum. O zamandan beri bir zamanlar isteğe bağlı olan sporu ciddiye almış ve her gün koşturmacı çalışmışım. Yine de Sam benden daha hızlıydı ve daha şimdiden mesafe kat etmişti.

Nefesimi bana öğrettiği şekilde saydım. Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört. İşin sırrı ileride bir yer, bir odak noktası bulmakla alakalıydı. Ve düşündüğümünden çok daha uzun süre, çok daha sıkı bir şekilde devam edebileceğimi öğrenmişim. Şüphelerime karşın, on dakika sonra vücudum iflas etmiyordu.

Cas ve Nick, Sam’in solunda, ben sağında olacak biçimde V şeklinde dağıldık. Neredeyse Cas’le aynı hızda gidiyordum. Hayalet gibi, sessiz sessiz koşuyorduk. Bir güç ve kudret hissi içimde aktı ve nefesim düzene girdi.

Ağaçlar seyrekleşince yavaşladık ve çamlardan oluşan bir ağaçlığa daldık; ormanda yılın bu zamanında bizi biraz gizleyebilecek olan tek ağaç türü bunlardı.

Bir ev göründü.

Nehre bakan bir tepenin zirvesine konumlanmış geniş bir konaktı. Devasa bir teras tepenin üzerinde asılı duruyordu fakat üzerinde bahçe mobilyası da dahil olmak üzere hiçbir şey yoktu. İçeride ışık yanmıyordu.

Cas, “Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

“Terk edilmiş gibi görünüyor,” diye yanıtladım.

“Cas ve Nick, ön tarafa gidin,” dedi Sam. “Sorumlu kişiyi arayın. Anna, sen benimle gel.”

Nick ve Cas başlarını onaylarcasına salladıktan sonra gözden kayboldular.

Sam bana, “Kuzey uca gidiyoruz,” dedi. “Terasın altındaki bodrum girişine.”

Trev’in bize verdiği plana göre, laboratuvar bodrum katında, giriş kapısının beş metre ilersindeydi.

Sam ilerlememi işaret etti ve terasın altından geçerken başlarımızı eğerek bayır yukarı koşturmayı başladık. Sam sırtını girişin sağ tarafındaki dış duvara yasladı. Sol tarafı alıp onun hareketlerini taklit ettim, tuğla yapının soğuşu ceketimden içeri sızarken tabancamı çıkardım.

Sam ağır ağır ilerleyip metal kapı kolunu çevirdi. Kalın yalıtım bandı bir inlemeyle yayılarak kapı açıldı. Sam donakaldı. Ona kadar saydım. Hiçbir şey olmadı. Diğer tarafta kimse kıılmıyordu. Hiçbir alarm ötmedi. Hiçbir ışık yanmadı.

İçeri süzülüp bir zamanlar antre olması muhtemel olan yere girdik. Karşımızdaki duvar boş kancalarla doluydu. Altlarında bir bank duruyordu. Birkaç kütük kapının yanındaki teneke bir kovanın içinde üst üste yığılmıştı. Havada belli belirsiz yanan odun ve kül kokusu vardı.

Boynumu uzatıp tabanca elimde, hazır vaziyette, koridoru çabucak kontrol ettim. Ucunda kalın, çelik bir kapı duruyordu. Sağındaki duvara bir tuş takımı monte edilmişti.

Laboratuvar tam da planda görünen yerdeydi.

Sam bodrumun geri kalanını işaret etti; bunun anlamı, öncelikle kontrolümüzü tamamlamamız gerektiği idi.

Bodrum büyük değildi, bu yüzden orada yalnız olduğumuzdan emin olmamız topu topu birkaç dakikamızı aldı. Laboratuvar

kapısına ilk giden Sam oldu. O tuş takımını incelerken arkasında bekledim.

“Bunu kırabileceğimden emin değilim,” dedi kısık sesle. “İleri teknoloji ürünü, çiftlik evindeki sistemden daha gelişmiş.”

“Peki ne yapacağız?”

“Cas ve Nick’in sorumluyu bulacaklarını ve onun bize şifreyi vereceğini umacağız.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Şifreyi verecek sanki de?”

“İkna edici olabilirim,” dedi bana bakmadan.

“Ne, ona işkence mi yapacaksın yani? Yapamazsın. Eğer sorumlu kişi babama uzaktan yakından benziyorsa...”

“Ablanı istiyorsun, değil mi?” Sonunda gözlerime baktı. “İçeriye başka nasıl girebiliriz? Direkt Riley’yi arayıp şifreyi bilip bilmediğini mi soralım?”

“Pislik gibi davranmak zorunda değilsin.”

“Davranmıyorum, ben sadece deniyor...”

Üzerimizde bir yerlerde bir kapı çıtırdayarak açıldı. Berrak beyaz ışık, merdiven boşluğundan aşağı aktı. Tabancamı daha sıkı kavradım.

“Biziz,” dedi Cas. “Sorumluyu bulduk.”

Nefesimi bıraktım ve Sam’in peşinden merdivene doğru gittim. Nick basamaklardan aşağı bir adam sürüklüyordu. Cas önden gidiyordu. Adam son iki basamakta nerdeyse takılıp düşecek gibi oldu ve Nick onu düzeltmek için kollarının altından yakalamak zorunda kaldı.

Adam sesi panikten titreyerek, “Ne istiyorsanız alın,” dedi. “Cüzdanım üst katta. Ne kadar nakit param var bilmiyorum ama kredi kartlarım var ve...”

Sam, “Buraya para için gelmedik,” dedi.

Delta laboratuvarı sorumlusuna daha iyi bakabilmek için Sam'e yaklaştım. Babamla alakası yoktu.

Öncelikle daha gençti. Başını tamamen örten küllü sarı saçları ve özenle kesilmiş keçi sakalıyla, otuzlu yaşlarda olabilirdi. Boy-nundan gevşek bir kravat sarkıyordu. Gömleğinin ilk üç düğmesi iliklenmemişti.

"Laboratuvarı aç," dedi Sam.

Adamın suratındaki sıkıntı çizgilerinin yerini merak ve ihtiyat aldı. "Sen osun, değil mi?"

Sam gözünü bile kırpmadı.

"Sam. Ve..." Adam geri kalanlarımızı inceledi. "Cas. Nick. Ve..." dikkati bana kaydı, "Anna."

Nick adamı iteleyerek, "Tanışma kısmını es geçsek de olur," dedi. "Şimdi laboratuvarı aç."

"Yapamam. Bunu yaparsam bana ne yapacaklarını biliyor musunuz?"

Nick adamı dizinin arkasından tekmeledi. Adam acı acı bağırarak yere yığıldı. Nick omzunu çıkarmadan gidebildiği yere kadar iterek adamın kollarını yukarı doğru бүktü.

"O laboratuvarı açmazsan bizim sana ne yapacağımıza dair bir fikrin var mı?" dedi Nick.

Adam ağlamaya başladı. "Lütfen, bana zarar vermeyin. Ben yalnızca bir biliminsanıyım. Kayıtları tutup testleri uyguluyorum. Hepsi bu."

Nick adamın kolunu daha da yukarı itti. "Öyleyse kapıyı aç."

Adam haykırdı. "Tamam! Tamam! Dur. Lütfen."

Nick, Sam'e baktı. Sam başını onaylarcasına salladı ve Nick adamı bıraktı. Adam kollarını göğsünün yakınında tutarak birkaç uzun saniye boyunca yerde бүзüşüp kaldı.

Kalk, diye düşündüm, Nick ya da Sam daha kötü bir şey yapmadan. Adamın yerine babamı koymadan edemiyordum. Şube için çalışsa da işkence görmeyi hakettiğinden emin değildim.

Sonunda dizlerinin üzerinde yükseldi, sonra da duvardan destek alarak ayağa kalktı. Ayaklarını sürüyerek laboratuvara giderken biz de peşinden gidiyorduk.

Şifreyi girince kapı tıslayarak açıldı.

İçeri önce tabancası ateşlenmeye hazır vaziyette Nick girdi. Sam adamı içeri iteledi. Cas ve ben takip ettik.

Laboratuvar karanlıktı. Hemen seçebildiğim tek şey hücrelerin biçimleriydi, bu yüzden Sam'in son birkaç haftada bana öğrettiği bütün o şeylere odaklanmayı denedim. Ne kokusu alıyorsun? Ne hissediyorsun? Gerilme. Parmağını tetiğin yakınında tut ama üzerinde tutma; ateş etmeye hazır oluncaya kadar değil. İş sesini dinle; o daima haklıdır.

Ancak tavsiyeleri kafamda yankılanırken bile, laboratuvarı görmeye başlayınca bu şeylerin hiçbirine konsantre olamıyordum. Yeniden evde olmak gibiydi, babam sağ tarafımda çiğnenmiş çubukların üzerine yayıldığı masasında oturmuş, çalışıyordu sanki. Cas, sol uçtaki hücredeydi. Odası ıvrır zıvrır doluydu. Nick en sağdaydı, beni görmezden geliyordu. Trev, Cas'in yanındaki odasında kitap okuyordu. Sam cam duvarın önünde, gözetlemedeydi.

Bir yumru boğazımı tıkadı.

Burada Dani'yi bulursak, Sam'le aramda ne olacaktı? Bu düşünce tam göğsümü sıkıştırdı, öyle ki nefes alamayacak gibi hissettim. Geçmişimin ve ailemin geriye kalmış olabilecek tek üyesini kurtarmanın derdine o kadar düşmüştüm ki Sam, Dani'yi yeniden gördüğünde neler olabileceğini düşünmeyi unutmuştum.

Nick, "Işıkları aç," diye emretti.

Adam kontrol paneline gidip bir düğmeye bastı. Tavan ışıkları tireyerek yandı.

Sadece dört hücresi olan çiftlik evimizdeki laboratuvarın farklı olarak, burada altı hücre yer alıyordu ve en az iki tanesinde çocuklar vardı. Odalarının ön kısmında duruyor, çocukların onca sene giydiklerinin aynısı, Şube çıkışlı gri, pamuklu pantolonlar ve beyaz, pamuklu tişörtlerden giyiyorlardı.

Aynen bizim gibiydiler.

Dani'yi arayarak geri kalan hücrelere göz gezdirdim. Diğer odalar karanlıktı.

“Burada bir kız var mı?” Laboratuvarın diğer ucuna geçip kontrol paneline ulaştım. “Kızıl saçlı? Dayak yemiş olabilir. Dani. Dani burada mı?”

Adam gözleri kocaman açılmış, elleri önünde havaya kaldırılmış hâlde başını iki yana salladı. Hâla elimde olup namlusu adamın göğsüne doğrultulmuş tabancama baktım. Onu geri çektim.

“Emin misin?”

“Burada hiç Dani'miz yok,” diyerek cevap verdi.

“Hiç kız var mı?”

“Hımm.” Dudaklarını yaladı. “Bir tane, şey...”

Laboratuvarın ötesinde bir yerlerde bir döşeme tahtası gıcırdadı. Dördümüz de donup kaldık. Sam, Cas ile Nick'e başıyla işaret verdi, sonra koridorun girişinin sol tarafını gösterdi. Pozisyonlarını aldılar, Sam de karşı tarafa geçti.

Yanına sokuldum. Ayak sesleri daha da yakınlaşıyordu. Gözlerimi kapadım, dinledim. Bir dizi adım. Bir tane daha. Bir tane daha. Ve sonunda, bir dördüncüsü. Takımın başındaki kişi yerini değiştirdi ve metalin belli belirsiz şıkırdayışını duydum. Bir tabanca.

İlerliyorlardı; her seferinde yavaş, acı verici bir adımla. Laboratuvara ilk giren tabanca oldu.

Sam önce tabancanın namlusunu kavrayıp yukarı itti ve şahsın –bir adamdı– çenesine bir yumruk indirdi. Sam adamı döndürüp üçüncü hücrenin dış duvarına çarparken tabanca patırtıyla yere düştü. Çarpmanın şiddetiyle kalın cam titredi ve içerideki çocuk geri adım attı.

Cas, laboratuvara giren ikinci şahsın üzerine atıldı. Üzerine siyah çarpışma kıyafetleri giyinmiş bir kadındı; kalın pantolon, baldırlarına kadar bağlanmış çizmeler, omuzlarında ve dirseklerinde lastik tamponlar olan kalın, siyah bir ceket, kurşun geçirmez yelek.

Ajanlar.

Cas yüzünü yumrukladı. Kadın anında alaşağı oldu.

Nick üçüncü ajanın peşinden gitti. Ben dördüncüyü izledim.

Adamın kasıklarına dizimi geçirdim, sonra bir başka darbeyi çenesine indirdim. Onu ittiğimde bilincini kaybetmiş halde yere düştü. Tabanca hâlâ sol elimdeyken nefesimi bıraktım.

Beşinci bir ajan, ayağının kuvvetli bir darbesiyle beni düşürdü. Sırtüstü düştüm, omurgam yere yapıştı. Tabancam sıçrayarak gitti. Ajan, ayaklarımdan birini yakaladı ve beni kapıya çekti. Bir şeye tutunmak için çabalarken sert beton avuçlarımdan derisini yırttı.

Adam beni bodrumun ana kısmına sürükleyip duvara fırlattı. Düşerken bankın köşesine çarpıp onu ve üzerindeki teneke kovayı düşürdüm. Kalaslar her tarafa dağıldı. Birini kapıp savurdum. Ajan başını eğdi. Bir kez daha savurarak başının üstünü sıyırıp geçtim ve bir vuruş daha yapmak için geri geldiğimde, bu kez karnıma bir darbe indirdi.

İçimden hava boşaldı. İki büküm oldum. Adam kalası elimden çekip alarak bana onunla vurmaya niyetindeymiş gibi omzunun

üzerine kaldırdı. Tam kendimi darbeye hazırlamıştım ki bir silah sesi çınladı.

Adamın göğsünde bir kurşun yarası belirdi ve yığıldığı zaman, sadece birkaç adım uzakta durarak silahını indiren Sam'i gördüm.

"Teşekkür ederim," diye başlamıştım ki arkamdaki kapı güm diye açıldı.

Sam beni merdivenlere doğru itekleyerek, "Git!" diye bağırdı.

"Seni bırakmayacağım!"

Ajanlar odayı doldurdu. Tabancam yoktu. Hiç silahım yoktu.

Sam bir ajan ona doğru hücum ederken bana tabancasını atarak, "Lanet olsun, Anna!" diye bağırdı. Sam botunu adamın dirseğine vurdu ajanın bileği çıtırdadı. Tek dizinin üzerine çöktü ve Sam adamın kafasının arkasını yumrukladı. Adam öne fırladı.

Tabancayı havada kolayca kapıp nişan aldım ve ateş ettim. Başka bir ajan dizinde bir kurşun deliğiyle yere inmişti. Koyu saçlı bir adamı nişan almıştım, o sırada Cas yanımda bitip hızlı bir tetik çekişiyle iki ajanı vurdu.

Şarjörüm boşalınca kadar ateş ettim.

"Sam!" diye seslendim. Soru sormaksızın dolu bir şarjör attı ve onu itip yerine taktıktan sonra, daha yaklaşmadan bir ajanı daha indirdim.

Cas bana döndü; yüzüne bir sırtış yayılmıştı. Ama çabucak kayboldu ve Cas silahını kaldırıp bana doğrulttu çünkü bir kol boynuma sarılmış, beni geriye çekiyordu. Cas'in dikkati, koyu renk saçlı kadının arkasına geldiğini fark edemeyecek kadar dağılmıştı. Kadın böbreklerini tekmeledi. Cas'in yüzü acıyla buruştu.

Bana saldıran kişi beni sürükleyerek bir köşeden döndürdü, başka bir kapıdan dışarı çekip buz gibi aralık havasına çıkardı. Ayağımı

geriye vurup ajanın baldırını sıyırdım.Tabancam hâlâ bendeydi, bu yüzden uzaklaşabilirsem, iyi bir atış yapma imkânım olabilirdi.

Yine bir tekme denedim fakat karda kayıp dengemi kaybettim. Ajan, pazularının büyüklüğüne bakılacak olursa erkekti, kolumu yakalayıp bir ağaca vurarak kemiklerimi zangırdattı. Bir darbe daha. Sonra bir tane daha ve ardından, parmaklarımdaki tüm hissi kaybetmemle birlikte tabancam yere düştü.

Hâlâ kolumu tutan ajan, onu dizine doğru indirdi ama kıvrılıp öne eğildim, geriye doğru tekme atarak kasıklarına vurdum. Beni yere itti. Tabancamın siyah kabzası, beyaz karın üzerinde göze çarpıyordu. Onu almaya çabaladım ve bir kez elime aldıktan sonra, sırtüstü yuvarlandım. Nişan alıp ateş ettim ve tam adam yere düşmüşü ki siyah botlar beni tekmeledi. Tabancam yine uçup gitti.

Başka bir ajan sağ tarafımda duruyordu. Tabancam olmadan hiç şansım yoktu.

Yalpalayarak ayağa kalkıp koşmaya başladım. Boğazımdan ciğerlerime kadar alevler yanıyordu. Arazi yükselerek bir tepeye dönüştü ve bir nehir görüş alanıma girdi. Kaçmaktan başka bir planım olmadan nehre doğru hızla yol aldım.

Nehir kenarına vardığım zaman, sola yönelip kafamda yeterince uzağa, yeterince hızlı koşamayacağımı söyleyen sesi duymazdan gelerek adımlarımı hızlandırdım.

Biri nehrin birkaç adım aşağısında çamların arasına daldı. Beni tekmeleyen ajandı.

Daha şimdiden beni geçmişti. Ölmüştüm.

Saldırınca geriye doğru sendeledim. Sağ yumruğumu savurdum ama başını eğerek ondan kolayca sıyrıldı ve karnımın yan tarafına inen bir aparkatla karşılık verdi.

Darbenin ardındaki kuvvet beni dengemden etti, nehir kıyısına ayağım takılarak buz gibi suya düştüm.

Ajan arkamdan atlayıp ellerini ceketimin yakasına sararak beni yüzeye çekti.

Adam bana kafa attı, vuruşun tüm acısı kafatasımda zonklayarak geriye düştüm. Görüşüm bulanıklaştı, şaşkınlığa başladım. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Doğru düzgün düşünemiyordum.

Görüşümü berraklaştırmaya çalışarak gözlerimi kırpttırırken adamın ceketinin iç cebinden bir iğne çıkardığını gördüm. Turuncu başlığı ısırp tükürdü. Bacaklarıma nehrin akıntısı hücum etti.

Kalan gücümün her bir zerresini yardıma çağırarak ellerimi ajanın bileğine doladım ve yukarı ittim, bir yandan da alttan ayaklarını tekmeleyip düşürmeye çalışıyordum. Ancak ayaklarını sağlam basıyordu ve bacaklarıma ağırlık çökmüş gibiydi. Herhangi bir hasar verebilecek kadar ivme kazanamadım.

İğneyi sıkılı yumruğunun içinde bir bıçak gibi salladı. Dişlerimi gıcırdatarak ayaklarım nehir çamuruna saplı hâlde bununla savaşımaya çalıştım. Ancak hızla kaybediyordum.

Nihayet intikam almaya fırsatım olduğunda nereden başlayacağımı bilebileyim diye, adamın suratını hafızama kazımaya çalıştım.

Karşımda bir gölge uzanıyordu. Sam? Cas? Başka bir ajan? İğne boynuma gömölünce çığlık attım.

Gölge telaşlı bir dizi hareketle yaklaştı. O kişi her kimse, ajanın başını elleri arasına alıp hızla sağa çekti. Adamın boynu çatırdayıp kırıldı ve adam, iri ve boş gözlerle suya battı.

Akıntı bana hücum etti ve dengemi kaybettim.

“Haydi,” dedi birisi ve ceketimin bir kıvrımını yakalayarak beni hızla kıyıya çekti. İğne boynumdan, eldiven içindeki nazik bir parmak tarafından dikkatle çekildi.

Yeniden toprağa bastığımda ve odaklanabildiğimde, çocukların hangisinin beni kurtarmış olduğunu görmek için baktım fakat Sam, Nick ya da Cas değildi.

Trev'di.

“Burada ne arıyorsun?” Kıyafetlerine daha iyi bakarak bir adım geri gittim. O da, diğer tüm ajanların giydiği tam takım çatışma kıyafetleri içindeydi.

“Aman Tanrım,” dedim.

Ellerini yukarı kaldırdı. Sırtında bir tüfek vardı, kayışı göğsü boyunca uzanıyordu. “Sana zarar vermeyeceğim.”

Cas uzaklarda bir yerlerden adımı seslendi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye tekrarlardım. Sesime panik bulaşmıştı. “Bize tuzak mı kurdun?”

“Hayır. Kurmadım. Yemin ederim. Bu gece burada olacağımızı bilmiyordum. Yeni öğrendim. Ve öğrendiğimde... mümkün olduğunca çabuk seni aramaya çıktım. Ben...” Yalnızca eski Trev'in yapacağı şekilde, doğru kelimeleri bulmak için duraksadı. “Burada başka bir şey dönüyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama... dikkatli ol. Tamam mı?”

“Anna!”

Yine Cas'ti.

Başımı Trev'den çevirmedim. Yapamadım. Beni kurtarmıştı. Beni tuzağa düşürmek için burada olsaydı, çoktan Şube'nin eline düşmüş olurdu, değil mi?

Bunu Şube'nin avantajına çevirebileceği diğer bütün yolları düşünmeye çabaladım.

“Gitmen gerek,” dedi Trev. “Onlara burada olduğumu söyleme. Lütfen.” Cevap vermeyince, bana doğru bir adım attı. “Anna? Lütfen?”

Nefesimi bıraktım. “Peki.”

Sırtındaki ağırlığı hafifletmek istermiş gibi silahının göğsünde uzanan kayışını tutarak başını salladı. “Dikkatli ol, lütfen.” Aksi yöne doğru hareket etti.

“Teşekkür ederim,” diye seslendim hızlıca.

Trev omzunun üzerinden baktı. “Bir şey değil.”

Ormanlık alanda kayboluşunu seyrettim.

“Anna, sen misin?” dedi Cas, bir saniye sonra.

“Benim.”

“İyi misin?” Bir çam dalını yana itip yanıma geldi.

İslanmıştım. Titriyordum. Ağrım vardı. “Evet, iyiyim.”

“O hâlde acele edip laboratuvara geri dönmelisin.”

Hemen panik moduna geçtim. Sam’e ya da Nick’e kötü bir şey mi olmuştu? Yaralanmışlar mıydı?

“Neden?” dedim çabucak. “Ne oldu?”

“Ablanı bulduk.”

ON BİR

Laboratuvara döndüğümde, çocuklar yaralı ajanları sol uçtaki en son hücreye itiyorlardı. “Kapat,” diye emir verdi Sam ve sorumlu, kontrol paneline bir dizi komut girdi. Cam duvar kayarak yerine otururken geriye kalan ajanları içeri tıktı.

Ardından Sam, “Diğerlerini aç,” dedi ve sorumlu emre itaat ederek ilk geldiğimizde gördüğüm iki çocuğu serbest bıraktı.

Geri kalan hücreleri gözden geçirdim. Sağ en uçtaki hücrede üçüncü bir çocuk vardı. Uzun boylu, kısa, kızıl saçlıydı; çillerle dolu bir yüzü, agresiften ziyade ihtiyatlı olduğu izlenimi veren kahverengi gözleri vardı. Hücresi açılınca, temkinli bir şekilde dışarı çıktı.

Bir siluet, gölgelerden dışarı adım atarken onun yanındaki hücreye baktım.

Bir kızdı; yüzünde endişeli bir ifade vardı ve dudakları ancak cama bir buğu kabarcığı üfleyecek kadar aralanmıştı. Sol yanağını çürükler kaplamıştı. Gözü şişmişti.

“Anna?” dedi. Alt dudağı titredi. “Gerçekten sen misin?”

“Bu hücreyi aç,” diye emretti Sam.

“Ben. Üzgünüm,” dedi sorumlu kişi. “Daha dün geldi. Odasının şifresine yeni yeni alışıyorum.” Adam bir dizi numara girdi.

Bir şekilde rüya gördüğümden, bir geçmişe dönüş yaşadığımdan endişelenerek odanın ortasında tereddüt içinde kalmıştım.

“İşte, buymuş,” dedi sorumlu, hücre açıldı ve Dani, yüzünde gözyaşları çizgi çizgi akarak dışarı fırladı. Üzerime atıldı, kırılgan kollar boynuma dolandı. Belli belirsiz bir kalıp sabun kokusu yayıyordu.

Yavaşça, sersemce, kucaklamasına karşılık verdim ve Dani kollarımda titredi. “Sen olduğuna inanamıyorum,” dedi. “Öyle uzun zamandır arıyorum ki.”

Daha çok ağladı.

Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum.

Dani en sonunda geri çekilerek ellerini yüzümün iki yanına koydu. Benden birkaç santim uzun, en az on kilo daha zayıftı.

“İyi misin?” diye sordu. “Sen...” Omzumun üzerinden, Sam olduğunu ancak tahmin edebildiğim birine baktı. Gözleri yeniden yaşarak aynen beni kucakladığı şiddetle Sam’i kollarına almak için yanımdan geçti.

“Onu bulmuşsun. Teşekkür ederim. Onun güvende olmasını sağladığın için teşekkürler.”

Geri çekilip onu yanağından usulca öptü. Sam anında dikkatini bana yönelterek tepkimi ölçtü.

Bakışından kaçındım.

“Buradan çıksak iyi olur,” dedim.

İlk defa Nick beni destekledi. “Bu takım görev tamamlandı bildirimini kaçırmaz kaçırılmaz bir yenisini göndereceklerdir.”

Cas, ölü adam ve kadınlardan bir şeyler araklamaya girişti. Çoğunlukla tabancalar. Birkaç şarjör.

Nick hücrelerinden çıkardığımız üç çocuğu işaret ederek, “Bu çocukları alıyor muyuz?” diye sordu.

Sam, “Şimdilik,” diye yanıtladı. “En azından onlar adapte oluncaya kadar.”

Ve onları sorgulamamız için.

Cas yanı başımda bitti. Bana siyah bir deri ceket uzatarak, “İşte,” dedi, “Suya girip çıkmışsın gibi görünüyor, ha?”

Kaşlarımı çattım. “Kendi tercihimle değil.” Bana sunulanı alıp inceledim.

“Kurşun deliği ya da kan var mı?”

“Bulduğum bir şey yok.”

Ölü insanlardan kıyafet çalıyor olmam, idrak edemeyeceğim kadar saçmaydı. Islanmış ceketimi çıkarıp üzerime deriyi geçirirken bunu düşünmemeye çalıştım. Kol manşetlerine kadar yün astarlıydı ve bel kısmı kısıydı. Kalın, büyük boy bir kapüşon arkamdan sarkıyordu. Derinin baskın kokusu, parfümün tatlı, ferah kokusuna karışıyordu ve onu ne tür bir kadının giydiğini, gün doğmadan bir bodrum katında ölü yatacağını bilmeksizin kendine parfüm sıktığını düşündüm.

Kızıl saçlı çocuk öne çıktı. “Thomas’a ne olacak?”

Sorumludan bahsettiğini anlamak bir saniyemizi aldı. Thomas Dani’nin hücrelerini açtıktan sonra kendini elinden geldiğince küçük ve fark edilmez bir hale sokmuştu. Elleri yukarı kalkık vaziyette uzak köşeye sinmişti.

“Size karşı iyi miydi?” diye sordu Sam.

Çocuk omuz silkti. “Sanırım. Eğer kastettiğin buysa, bizi incitmedi.”

Sam, Cas'e işaret verdi. "Onu hücrelerden birine koy."

Thomas, sorumlu kişi, dördüncü hücreye istekli bir şekilde girdi. Sam onu içeri hapsetmek için düğmeye basarken, "Canımı bağışladığınız için teşekkürler," dedi.

"Bize henüz teşekkür etme," dedi Sam. "*Birimleri* kaybettiğini öğrendiğini zaman Riley'nin sana ne yapacağını kestirmek zor."

Thomas durumu kavrayınca büzüldü. Riley affedici tiplerden değildi.

"Haydi, gidelim," dedi Sam.

Ceketini artık benim giydiğim kadına omzumun üzerinden baktım. Şube'yle ilişkili herhangi birinin canını alma fikrine alışmışım. Bu iş için sözleşme imzaladıklarında neye bulaştıklarını biliyorlardı. Ama bu, vicdan azabı duymadığım anlamına gelmiyordu.

Şube genel merkezinden kaçmadan önce başındaki adamı öldürmüştüm. Connor. O anda onu öldürmek kolay olmuştu. Bana asıl azap veren, sonrasında gelendi.

Hâlâ, hemen her gün, zihnimde yüzünü görüyordum. Bu kadının yüzünü de ne kadar zaman göreceğimi merak ettim.

Belki sonsuza dek.

Bir dua okumayı, kadının ruhunu özgür bırakmak için bazı son sözler söylemeyi ya da ölümlere saygı göstermek için yapmanız gereken her neyse, onu yapmayı düşündüm. Ama aklıma tek gelen, *ceket için teşekkürler*, oldu ve kapıdan çıkıp giderken bunu fısıldadım.

ON İKİ

Gerçek bir evde kalmaya alışmıştım, bu yüzden bir motel odası tutmaya hevesli değildim. Dekorasyon gösterişliydi. Çarşaf lar lekeliydi. Ve pencereler boyanarak kapatılmıştı. Sam'in dikkatini bu noktaya, alternatif çıkışlarımızın sıfır olduğuna çekince, bunun yalnızca geçici olduğ uyla ilgili bir şeyler geveledi.

O, Dani, kızıl saçlı çocuk ve ben ilk odada; Cas, Nick ve diğer iki çocuk, Jimmy ile Matt, ikinci odada olacak şekilde hepimizi iki odaya dağıttı.

Adı Greg olan kızıl saçlı çocuk köşede, sandalyede oturuyordu. Dani, Sam ile benim karşımda yatağın ucunda oturuyordu.

"Bize her şeyi anlat," dedi Sam.

Dani alt dud ağı nı ısırı dı. "Öldüğünüzü sanıyordum. İkinizin de. Çok uzun zaman boyunca, inandığım şey bu oldu." Nefes aldı, omuzlarını indirdi. "Sen yakalandığından beri saklanıyordum," dedi Sam'e. "Vurulmuş tım ve Şube muhtemelen kan kaybından ölece-

ğimi varsayarak, beni bir tarlada bıraktı. Ama hayatta kaldım. Ve Anna..." Gözlerini kırıştırdı ve birkaç damla gözyaşı aktı. Narin parmaklarıyla onları çabucak sildi, "... Anne babamızla birlikte öldürüldüğünü sanıyordum. Ve sonra, birkaç ay önce, Şube'deki eski bağlantılarımdan birinden ikinizin yeniden ortaya çıktığını, New York'taki çok gizli bir tesisten kaçtığınızı duydum.

"Böylece birkaç eski Şube bağlantısını sorgulayarak ipuçlarına ulaştım. İzinizi sürüyordum fakat Riley beni daha önce buldu. Sanırım beni yem olarak kullanmayı amaçlıyorlardı."

"Mantıklı," dedi Sam.

Dani başını sallayarak gülümsedi. "Neyseki onlar planlarını uygulamaya koyamadan önce beni buldunuz."

Sam'e daha yakın olacak şekilde kaydım. Sırf avuntu olsun diye Sam'in elini kendiminkinin arasına almayı çaresizce istiyordum ama bunun doğru zaman olmadığını biliyordum. Eğer Dani, Sam ve benim birlikte olduğumuzu bilmiyorsa, haberi nasıl karşılayacağını kestirmenin bir yolu yoktu.

Dani bana, "Ee... sana ne yaptılar?" diye sordu. "Laboratuvardayken?"

Bu uzun ve canımın şu anda anlatmak istemediği bir hikâyeydi.

"Şey, senden daha birkaç ay önce haberim oldu," dedim. "O zamana dek bir ablam olduğumu bilmiyordum."

"Hatıralarını değiştirmişler." Başını iki yana sallayıp gözlerini kapadı. "Çok üzgünüm." Yüzünü sıvazladı ve ellerini indirdiği zaman, dosdoğru bana bakıyordu. "Yani senin için tamamen yabancı olan birinden farkım yok, öyle mi?"

Ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değildim. Arada bir görüntüler görüyordum ama daha Sam'e söylememiştim ve ne denli güvenilir olduklarından bile emin değildim.

“Pek değil.”

Dudaklarını büzdü ve ardından ekledi: “Eninde sonunda geri gelirler. Ne noktada boşlukların varsa, onları doldurmana yardım edebilirim, eğer istersen.”

“Teşekkürler.”

Sam nerdeyse bütün yolculuk boyunca orada sessizce duran Greg’e, “Sıra sende,” dedi başıyla işaret ederek. “O laboratuvarın öncesinden hiçbir şey hatırlıyor musun?”

Greg başını hayır anlamında salladı. “Hiçbirimiz hatırlamıyoruz.”

“Ne kadar zaman oradaydın?”

“Altı ay.”

Bizim çiftlik evinde bulunduğumuz süreyle karşılaştırıldığında, bu pek uzun değildi.

“Başka herhangi bir şey var mı? Faydalı olabilecek bir şey?”

Greg düşünürken ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Son derece atletikti ama ne de olsa, şube’yle ilişkili hemen hemen herkes yleydi.

“Aklıma gelen bir şey yok,” diye cevap verdi. “Keşke elimden bir şey gelseydi, adamım. Bizi çıkardığınız için size fena hâlde boręluyum.” Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilerek oturdu. “Siz de bizdensiniz, değil mi? şube, size de Değişim ilacını verdi mi?”

Sam başını onaylarcasına salladı. “Size neden burada olduğunuzu söylediler mi?”

“İlaa ters tepki verdiğimiz için karantinaya alınmak zorunda olduğumuzu söylediler. Hafızalarımızı kaybetmeden önce programa girmeyi kabul ettiğimizi. Kafalarımızın tedaviler yüzünden boş olduğunu söylediler.”

“şu an buna inanıyor musunuz?”

“Hayır. Uzun zaman kilit altında kalınca, sorular sormaya başlıyorsun. Ve bu sorular cevapsız kaldığı zaman, sana hakikatin söylendiğine dair inancını kaybediyorsun.”

“Şube, o kelimenin anlamını bilmiyor,” dedim ve yerimde kııldarken yatak gıcırdadı. “Eğer tavsiyemi istersen, Şube’nin sana söylediği hiçbir şeye inanma. Hepsi birer yalan.”

Karşıya, Dani’yle aramızdaki boşluğa baktım. Şube bana, onun öldüğünü söylemişti ama Riley ile Connor’ı azıcık olsun tanıyorsam, onun hayatta olduğunu bir süredir biliyorlardı.

Bu da demek oluyordu ki onu ben ve Sam’e karşı kullanmak için mükemmel fırsatı bekliyorlardı. Onunla piyon gibi oynamayı.

Fakat şimdi güvendeydi.

Şube başarısız olmuştu.

Cas diğer çocukları gözlerken, Nick dışarıda Sam ve benimle biraraya geldi.

Ellerini montunun cebine sokarken, “Ee, ne düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Bizim için tehditler mi?”

Sam otoparka göz gezdirdi. Nuva Boulevard Motel’e giriş yapmış çok kişi yoktu. Otoparka park etmiş yalnızca bir tane başka araba vardı.

“Eğer onlar da bizim gibi genetik olarak değiştirilmişlerse,” diye yanıt verdi Sam, “o zaman, evet, tehdit teşkil ediyorlar. Ama bu, kimin tarafında olduklarına göre değişir. Şimdiye kadar kaçmalarına yardım ettiğimiz için bize minnettar gibi göründüler.”

Nick küçümseyerek güldü. “Kaçmalarına yardım etmedik. Lanet olası işin tümünü biz yaptık.”

“Ne demek istediğimi anladın, Nick.”

Aralarına girdim. “Bundan sonra nereye gideceğimize odaklanmamız gerek. Diğerlerini yanımızda taşıyamayız. Bu, uğraşılacak çok fazla insan demek.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Nick. Rüzgâr toz kaldırdı ve bir bukleye koyu renk saç, Nick’in suratına düştü.

Sam, “Onları öylece kendi hâllerine bırakamayız,” diyerek fikrini söyledi. “Onlar, hafızaları olmayan, eğitilmiş suikastçılar. Ve Şube’nin onlara daha neler yaptıklarını kim bilir.”

“Sence programlanmış bir komutanları var mıdır?” diye sordum. İhtimalleri düşünürken hepimiz sus pus olduk.

“Eğer komutan Riley ise...” dedi Nick ve sesi gitgide azaldı.

“O zaman etrafımızda olmaları koca bir risk.”

“Peki ya Dani?” dedi Nick.

“Ona *ne* olmuş?” diye sordum.

“Laboratuvardaydı. Ona o kadar zaman içinde ne yapmış olabileceklerini kim bilir. Ya da belki de başından beri planları buydu. Belki üzerinde bir izleme cihazı vardır.”

“Öyleyse onu kontrol edeyim,” dedim.

Sam iç geçirdi, ceketinin yüzüne kalkan olan yakası nefesini daha buz gibi havaya çarpmadan yakaladı. Nick’e döndü. “Dani tartışmaya açık değil. Yarın izleme cihazları için her birini kontrol edeceğiz ve çocukları kendi yollarına yollayacağız.”

“İyi,” dedi Nick; oysa ses tonu, bunun iyi falan olmadığını söylüyordu.

ON ÜÇ

Sam, Nick ve Cas diğer motel odasında izleme cihazı var mı diye çocukların üstünü ararken, ben de Dani'yi aradım.

Kapıyı kapayıp kilitledim. Dani yatakların yakınında kıpırdanarak duruyordu. “Ee, nereden başlıyoruz?”

Burada, parlak floresan ışığında saçları nerdeyse alev kırmızısı görünüyordu. Yeşilin yumuşak bir tonu olan gözleri daha canlıydı. Gerçekti. Tek kız kardeşim.

Fakat bunu düşünmek, bana daha gerçek gelmesini sağlamıyordu. Hâlâ bildiklerim ve hissettiklerim arasında koca bir kopukluk vardı. Bir ablam olduğunu biliyordum ama bu, bir ablası olmasının insana ne *hissettirdiğini* bildiğim anlamına gelmiyordu. Onu küçük bir kız kardeşin sevmesi gerektiği gibi sevmiyordum çünkü onu hatırlamıyordum.

“Haydi bel üstünden başlayalım. Tişörtünü çıkarmanın sakıncası var mı?” diye dikkatli bir şekilde sordum.

Güldü. “Hayır, sakıncası yok. Beni daha önce çıplak gördün.”

Atletini ucundan tutup başının üzerine çekti. Altına sade, siyah bir sporcu sutyeni giymişti. Karnı düz, kasları belirgindi. Kas olmayan yerlerde, derinin altından çıkıntı yapan kemikler vardı.

Tişörtünü bana fırlattı. Kenar kıvrımlarında parmaklarımı gezdirdim, sonra yersiz bir şey arayarak kumaşa hafifçe vurdum. Bir şey bulamadım.

Dani sutyeninin askılarını kaldırıp kumaşını kontrol etti. “Burada sıkıntı yok.”

“O hâlde, implantasyon var mı diye bakalım.” Yanına gittiğimde arkasını dönüp çıplak sırtını ortaya çıkardı. Sam’in söylediği gibi saçlarından başlayıp iki parmağımla, derisinin altında olmaması gereken bir şeyler hissetmeye çalıştım. Huzursuzluk başlangıcını hissettiğim için hızlı hızlı aramaya çalışıyordum. Alnında ter damlacıkları oluşuyordu.

Dani kollarını kaldırmamasını istememin ardından, “Sam hâlâ aynı görünüyor,” dedi.

“Değişimler yüzünden. Diğer herkesten daha yavaş bir oranla yaşıyorlar.” Duraksadım. “Dosyalarında sana da yaşlanma karşıtı ilaç verildiği yazıyor. Biliyor muydun?”

“Evet. Demek istediğim... Sam, kişi olarak değişmemiş. Hâlâ saçları kısa. Hâlâ kot pantolon ve düz bir ceketle, başka her şeyle olduğundan daha rahat. Sert ajan kıyafetleriyle işi yok.”

Söz konusu Sam olunca birine sormayı istediğim her şeyi ona sormayı düşünürken boğazım düğümlendi, kalbim hızlandı.

“O zamanlar güler miydi?”

Ellerimi vücudunun yan kısımlarında dolaştırırken, Dani omuz silkti. “Mutlu muydu diye soruyorsan, hayır. Pek değil. Öyleyse bile, sık belli etmezdi. Sam her zaman çok kontrollü olmuştur.”

Göğsünü kontrol ettikten sonra, pantolonuna geçtik. Hiçbir şey bulamayınca, Dani'nin ayak parmaklarına dalıp gittim.

"Sen ve Sam birliktesiniz, değil mi?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. Kaşlarının arasındaki boşluğu hüznün doldurmuştu.

"Sana böyle düşündüren ne?"

"Abla önsezisi diyelim. Artı..." Bakışlarını çevirdi ve ifadesi yumuşadı. "Etrafında dönüp duruyor."

Ayağa kalktım. Dani bir zamanlar Sam'den erkek arkadaşım diye bahsediyordu. Bunun bizi nasıl bir konuma soktuğundan emin değildim.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Boğazım düğüm düğüm oldu. "Bilmiyordum... artık çok geç oluncaya kadar, sen ve onun eskiden birlikte olduğunuzu bilmiyordum."

"Özür dilemek zorunda değilsin." Başını eğdi ve bir saç buklesi yüzüne düştü. "Onu kaybetmeyi uzun zaman önce kabullendim." Başını kaldırıp gülümsedi. "En azından iyi ellerde olduğunu biliyorum." Bana doğru bir adım attı. "Sam'le aranızda girmek gibi bir niyetim yok. Umarım bunu biliyordur."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Gülümsedi. "Şimdi sanırım Sam paniğe kapılmadan önce şunu bitirsek iyi olacak." Güldü ve sesi eski, unutulmuş bir şeyleri uyandırdı.

Görüşüm titremeye başladı.

"Anna?" Dani doğrudan bana bakmak için başını eğdi. "İyi misin?"

Gözlerimi kırptırdım ama ona odaklanamıyor gibiydim. Kenardaki her şey bulanıktı ve görüşümün merkezindeki her şey beyaz ılık benekleriyle lekelenmişti.

“Neler oluyor? Sam’i getirmemi ister misin?”

“Hayır,” dedim fakat bu sözcük fazla nefes nefese, fazla kısık sesli çıkmıştı.

Yine bir geçmişe dönüş müydü? Neden burada? Neden şimdi?

Dani, “Sam’i getiriyorum,” deyip kapıya davrandı. Onu durdurmaya çalıştım ama ayağım takıldı, öne doğru düştüm.

Kâğıdın, kâğıda sürtünme sesi.

Bir insan sesi.

“Ne kadar burdasın?”

Soru kafamda yankılandı. Soran kendi sesimdi.

“Sadece bu gece,” diye cevap verdi Dani.

Geçmişe ait anı beni tamamen etkisi altına aldı ve temizlik ürünü ile ütünün kokusu gidip yerini çam, çiçekler ve dumansı bir şey alarak motel odası silinip gitti.

Bir yatak odasıydık. Benimkiydi sanırım. Eski evimdeki. Eski hayatım.

Yatakta bağdaş kurmuş oturuyordum ve Dani yanımda otururuyordu.

Surat asmış olmalıyım, çünkü güldü ve saçımı kulağımın arkasına itti. “Üzülme, kuş.”

“Gitmeden hoşlanmıyorum. Babam kötü davranıyor ve annem bir şey söylemiyor ya da yapmıyor. Çok sıkılıyorum.”

Dani gerildi. "Babam nasıl kötü davranıyor?"

"Bilmiyorum. Çok bağıırıyor."

"O..." Sesi çatladı. "Sana yine vurdu mu? Yani, başın belaya girdiğinde? Ya da bağırdığı zamanlarda?"

Kaşlarını şattım. Bana hiç vurduğunu hatırlamıyordum, bu yüzden, "Hayır. Sanmıyorum," dedim.

Dani rahat bir nefes aldı. İşaretparmağını ve başparmağını büküp çenemi içine aldı. "Sana geri geleceğim. Yemin ediyorum. Sadece sabırlı olman gerek."

"Sabırlı olmak istemiyorum."

"Az kaldı. Sam seni dışarı çıkarmama yardım edecek. Bu bir macera olacak."

Yüzüm ışıldadı. "Nick de bizimle gelecek mi?"

Dani gözlerini devirdi. "Neden o gıcığın bizimle gelmesini istiyorsun ki?"

"Bilmem." Aramızda serili olan battaniyeyle oynadım. "Bana iyi davranıyor. Bana bunların nasıl yapıldığını gösterdi." Katlanıp kuş yapılmış bir kâğıt parçasını uzattım. "Nasıl yapılacağını ona annesinin gösterdiğini anlattı."

Dani kuşu keskin, sivri kuyruğundan tuttu. "Anlattı ha? Pekâlâ, o halde belki onu da yanımızda götürmeliyiz. Belki bize kâğıttan bir tekne yapar ve okyanusun ötesine yelken açarız."

Gözlerimi devirdim. "Bu salakça. Batar o bir kere."

Bir kez daha güldü ve saçını okşadı. "Belli mi olur. Yeterince istersen, her şey mümkündür, kuş."

Kafam sert bir şeye diye çarptı. Gözlerimi açtım, Sam'in üzerimden bana dikkatle baktığını gördüm. Çarptığım onun diziymiş. Kafam kucağına bir beşiğe yatırılır gibi yatırılmıştı. "Selam," dedi.

Sersem bir şekilde, “Ne oldu?” diye sordum.

“Bayıldın.” Odanın diğer tarafına baktı. Dani ve diğerlerini görmeme ancak yetecek kadar doğruldum. Sam’in ağzının kenarları şüpheyle kırıkmıştı.

Ona Dani’nin bana zarar vermediğini sessizce anlatmak için başımı iki yana salladım. Cas yatakta yanı başımda oturmuş, elini bacağıma koymuştu. “Sana suni solunum yapmayı teklif ettim ama Sam karşı çıktı. Neden bilmiyorum. Dilimi kullanmayacağımı söylemiştim.”

Kıs kıs güldüm. Sam kaşlarını çatıp Cas’ın elini ittirdi. “Endişeni takdir ettiğinden eminim,” dedi, “ama nefes alıp verişiyile ilgili bir sorun yoktu.”

Cas omuz silkti. “Küçük bir ayrıntı.”

Artık beni zayıf görüp görmediklerini merak ederek yeni çocukları süzdüm. Ama Cas ve Nick’in odasına verilmiş olan iki tanesi bana bakmıyorlardı bile. Kapağında kaportasının üzerinde pek giyinik sayılmayacak bir kadının oturduğu bir yarış arabası olan dergiyi inceliyorlardı.

Greg, Dani’ye nasıl birden canının hamburger çektiğiyle ilgili bir şey anlatıyordu.

Beni zayıf ya da acınası hâlde görüyorlardıysa bile belli etmiyorlardı. En azından şimdilik.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Sam.

“Bilmiyorum.” Şakağımı ovuşturdum. “Başım ağrıdan zonk-luyor. Belki biraz...”

Nick bir kutu ağrı kesici fırlattı. Cas bir bardak su getirdi.

Kutuyu yırtarak açmadan önce, “Teşekkürler, çocuklar,” dedim ikisine. İki hapı bir yudum suyla mideme indirdim. Bu şeyler, di-

yetimin vazgeçilmezleri haline geliyordu. İnsan nalları dikmeden önce kaç ağır kesici tüketebilirdi?

“Ee, çocuklar kontrollerini yapmışlar mı?” diye sordum Sam’e.

“Her şey yolunda görünüyor. Anladığım kadarıyla, izleyici yok.”

“Yollarımız ayrıldıktan sonra ne yapacakları konusunda onları hazırlıyor musun?”

Başını salladı. “Bazı temel ihtiyaçları almak için Greg’i mağazaya götüreceğim.”

“Güzel.” Doğrularak oturdum ve görüşüm yine bulandı. Birdenbire kendimi kusabilirmişim gibi hissettim. Bu şimdiye kadarki en kötü geçmişe dönüştü.

Sam yanıma sokularak, “Ee, ne oldu?” diye sordu. Kolunu belime dolamış, parmakları yukarı sıyrılmış tişörtümün açığa çıkardığı tenimde duraklamıştı. Dani’nin dikkat kesilip kesilmediğini görmek için baktı ve fark ettim ki onun ilişkimizden haberdar olduğunu henüz bilmiyordu.

“Biliyor,” diye fısıldadım. “Bizi.”

Yeniden bana baktı. “Ona söyledin mi?”

“Zaten biliyordu.”

Dudaklarını büzdü, başını sallayıp başka tarafa baktı. Bazı zamanlar, Sam’i okumak kolaydı; bazense, şimdi olduğu gibi mesela, aramızda adeta tuğladan bir duvar oluyordu. Kendini suçlu mu hissediyordu? Dani’ye kendisi mi söylemek istemişti?

Yeniden bana döndüğünde bir kez daha, “Ne oldu?” diye sordu ve Dani hakkındaki konuşmanın sona erdiğini fark ettim.

“Bilmiyorum.”

Önemli bir şeyi söylemezlik ettiğimden süphelenirmiş gibi gözlerini kıstı. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Görüntüyü onunla paylaşmayı istiyordum ama yanımızda dinleyiciler varken değil. Eğer serbest bir dakikamız olursa sonra anlatırdım, belki.

“Başım döndü, hepsi bu.”

“Hı hı.” Eğilip başımın üst kısmını öptü. “Ben yokken biraz dinlen. Ve bu bir öneri değil.”

“Evet, efendim.”

Bana esprimin ona komik gelmediğini söyleyen bir bakış attı. Greg’e, “Hazır mısınız? Çıkmanız lazım,” dedi.

Greg yaslanmış Dani’yle sohbet ettiği duvar dibinden ayrıldı.

“Bir saate döneriz,” dedi Sam. “Kimse bu odadan çıkmayacak. Tamam mı?”

Çıkarlarken hepimiz onayımızı bildiren bir şeyler mırıldandık.

ON DÖRT

Aralık perdelerden içeri ay ışığı süzölüp soluk gri halıda birikti. Uyuyamıyordum. Bunun yerine, Sam yanımda usul usul nefes alıp verirken tavandaki çatlakları sayıyordum. Diğer yatakta, yüzü öbür tarafa, banyodan yana dönük olan Dani vardı. Greg yerde yatıyordu. Israr etmişti.

Vücudum bir ağrıyan noktalar labirentiydi. Rahat bir pozisyon bulmak zordu.

Sam yanımda kıpırdandı. “Neyin var?” diye fısıldadı.

“Hiç.”

“Yalan söylüyorsun.” Bunu bir hakikat olarak söylemişti, bir suçlama olarak değil.

İç geçirip gözlerimi ovuşturdum. “Bugün... başım dönmemişti. Bir geçmişe dönüş yaşadım. Oldukça yoğun.”

Doğrularak dirseğine yaslandı. “Neden bana anlatmadın?”

“Meşguldün ve ben...”

“Anna.” Beni durdurdu. “Bu halt konusunda dürüst olmalısın, yoksa...”

“*Senin* dürüst olduğun gibi mi?” Diğerlerini uyandırmaktan çekindiğim için sesimi alçak tutmuştum. “Bana hiçbir zaman bir şey anlatmıyorsun. Dani’nin geri dönmesiyle ilgili ne hissettiğin konusunda tek kelime etmedin. Ve biliyorum ki bir şey *hissetmek* zorundasın. Bir zamanlar onu seviyordun.”

Başını eğdi. “Burada olması hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Geleceği öngöremezsin. Hangi hatıraların geri dönebileceğini ve sana kendini nasıl hissettireceklerini bilebilmenin imkânı yok. Bu her şeyi değiştirebilir.”

“Değiştirmeyecek.” Sokulup parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. Beni nazikçe öptü. Sonra bir kez daha, bu defa daha arzulu bir şekilde.

Yanaşıp tişörtünü çekip çıkarmaya davranmıştım ki beni durdurdu. Tüm gövdesine serpilmiş morlukları işte o zaman fark ettim. Benden daha kötü haldeydi.

“Yaralarının bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.”

İç geçirdi. “Ben vuruldum, hatırlıyor musun? Birkaç çürük hiçbir şey değil.”

“Yalnız onu benden gizlemeye çalışmıştın,” diyerek dikkatini çektim.

“Çünkü endişeleneceğini biliyordum.”

Yarı karanlıkta gözgoze geldik. Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. “Evet. Haklısın galiba. Endişelenirdim. Ama seni sevdiğimden. İşte bu yüzden endişeleniyorum.”

Uzanıp yüzümden bir saç buklesini çekti, parmakları şakağımda gezindi. Gözlerimi kapadım. Bana dokunması hoşuma gidiyordu.

Özel olmak zorunda bile değildi. Sanki sinir uçlarını Sam'in parmaklarının altında olmadığı sürece çalışmıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Şimdi biraz uyumaya çalış. Geçmişe dönüşler yaşıyorsan, buna ihtiyacın olacak."

Sırtım göğsüne dayalı, kolu belime sarılı hâlde, birlikte kıvrıldık. Parmaklarımı onunkilerin arasına kaydırıp sıktım. Hemencecik uykuya daldım.

Ertesi sabah şafaktan hemen sonra, bir parkın ortasında gevşek bir daire hâlinde duruyorduk. Her şey taze bir kar katmanıyla kaplanmıştı ve erken gün ışığında pırıldıyordu.

Yeni çocukların çantaları omuzlarına asılıydı. Sam hepsine birer kışlık mont da almıştı.

Greg Sam'e, "Bunun için teşekkürler, adamım," deyip onun elini sıktı. "İlerde sizi arayabilmemizin herhangi bir yolu var mı? Aklımıza bir şey gelecek olursa diye? Ya da yardımınıza ihtiyaç duyarsak?"

Sam başını salladı. "Kontrollü telefonlarınıza bir numara kaydettik."

"Teşekkürler," diye mırıldandılar.

"Ve bizi kurtardığınız için tekrar teşekkürler," diye ekledi Greg.

Cas ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Sizi özleyeceğim, çocuklar."

"Onları doğru düzgün tanımıyorsun bile," dedim.

"Onları özleyeceğimi bilecek kadar tanıyorum." Onlarla vedalaşmadan önce gidip çocukların her birine yarı sarılıp yarı ellerini sıktı. "Bir daha görüşünceye dek hoşça kalın, beyler."

Çocuklar gülüp onunla vedalaştılar.

Dani de gidip her birine sarıldı. “Sizi çok uzun zamandır tanımıyorum ama iyi çocuklar olduğunuzu söyleyebilirim. Dikkatli olun, tamam mı?”

Greg sırtıttı. “Biz...” Yüz ifadesi birdenbire değişti. Suratındaki sırtıtma silindi. Çantasını yere bıraktı.

Matt ve Jimmy de öyle yaptılar.

“Greg?” dedi Dani. “Bir şey mi?..”

Greg onu yumrukladı. Yanağa inen kuvvetli bir darbe. Dani geriye uçtu.

Jimmy ona doğru atılırken Cas, “Bu da nesi?” diye bağırdı.

Greg ona doğru bir yumruk savurmadan önce Nick, “Lanet olsun,” dedi.

Nick başını eğdi ve Sam araya girerek Greg’in göğsüne sağlam bir darbe indirdi. Greg nefesi kesilerek geri geri yalpaladı.

Çabucak Dani’nin yanına gittim. “Sen iyi misin?” Onu yan çevirdiğimde Dani karın üzerine kan tükürdü.

“Neler oluyor?” dedi.

Başımı kaldırdım. Çocuklar topyekün bir biçimde diğerleriyle kavgaya girişmişlerdi. Ve işler iyi görünmüyordu.

Nick, Greg’in sırtını tekmeleyene kadar, Greg Cas’i yüzüstü bir şekilde kara yapıştırmıştı. Matt ve Sam birbirlerini kuşatmışlardı. Jimmy, Nick’in sırtına atılıp kafasını koluyla sararak kısırdı.

Dani telaşla, “Gitmeliyiz,” dedi. Elimi tutup beni aksi yöne doğru çekti. “Daha beter olmadan. Sam bu bitene kadar güvende olmanı isterdi, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Onları bırakmam.”

“Anna!” Dani daha kuvvetli çekti. “Bizi öldürecekler.”

“Hayır, öldürmeyecekler. Buna izin vermeyeceğim. Burada kal.” Arbedeye doğru atıldım.

Jimmy, Cas'i savurup onu bir ağaca çarptı. Cas, gözleri bir salise kadar sımsıkı kapalı kalarak homurdandı. Bu süre Cas'in karnının yan kısmını yumruklaması için Jimmy'ye yetmişti. Cas'in dizleri büküldü. Jimmy saçının büyükçe bir parçasını kavrayarak onu yukarı çekti.

Jimmy tam vuruş menzilimdeydi.

Ona doğru koştum. Fakat yarım metreden daha az kalmışken Cas'i yere indirip bana yumruk attı. Eğildim. Kaval kemiğimi tekmeledi. Darbenin hafif zonklaması baldırıma kadar titreyerek yükselirken geriye sendeledim.

Yönünü çevirmeyi başardığım bir yumruk daha attı, sonra beni başımın üzerinden geçen bir tane daha. Karnının yan kısmını ortaya çıkararak bir darbe daha vurmak için geriye döndüğünde kafa tasımdaki zonklamayı yok saymaya çalışıyordum. Kaburgalarına bir yumruk indirdim. Bir kez dizine, sonra böbreğine tekme attım.

Tek dizinin üzerine düşünce şakağına yumruk atarak onu bayılttım.

Diğerlerine döndüm. Sam, Matt'i karnının üstüne yere yatırmıştı. Matt'in başını ellerine almış, yere çarpıyordu.

Matt'in burnundan kan boşaldı ve hareketi kesildi. Sam ayağa kalktı. Cas yan yan yürüyerek yanıma geldi. Greg ona ters ters bakarken, Nick yüzündeki kanı siliyordu.

"Geriye yalnızca sen kaldın," dedi Nick, Greg'e. "Hepimizi indirebilir misin, sence?"

Greg yanıt vermedi. Kafasında ihtimalleri tartar gibi bizi süzerken, gözleri anlamsızdı.

Arkasına dönüp koştu.

Nick peşinden gitmeye davrandı ama Sam, “Bırak gitsin,” diye seslendi. Nick somurttu. “Az önce bize saldırdı! Ve neredeyse kaybediyorduk.”

Sam, Greg’in bir sokağın köşesinde gözden kayboluşunu izledi. “Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Yüzlerindeki bakışları gördün mü? Kafasının içi bomboşmuş gibi.” Ceketinin kollarını ağzına götürerek kanı sildi. “Bir şeyler yolunda değildi.”

Dani yalpalayarak ayağa kalktı. “Sanki beyinleri yıkanmış gibiydi.” Yüzünü buruşturarak artık iki kat daha şiş olan çenesinde parmaklarını nazikçe gezdirdi.

“Kimse onları bundan önce cep telefonuyla konuşurken gördü mü?” diye sordu Sam. Hepimiz başımızı hayır anlamında salladık.

Nick, “Buradan çıksak iyi olacak,” dedi, “etrafta ajanlar olması ihtimaline karşı.”

Cas, Jimmy’yi botunun ucuyla dürtüklerken, “Ya bunlar?” diye sordu.

Sam parkın etrafına bakındı. Şahit yoktu. Kamera yoktu. “Burada bırakalım.”

Cas omzuma kolunu atmadan önce, “Zavallı piçler,” diye ekledi. “Arabaya kadar bana yardım eder misin, Banana? Biraz yardıma ihtiyacım var da.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Olduğuna eminim.”

Birlikte topallayarak yürüdük ama ne olur, ne olmaz diye gözlerimizi etraftan ayırmadık. Eğer Şube artık insanları uzaktan kontrol edebiliyorsa, daha neler yapmaya güçlerinin yeteceği belli olmazdı.

ON BEŞ

Sam satılık, boş bir evin arka avlusunu çevreleyen tel örgünün üzerinden atladı.

Temizlenmek, yeniden gruplaşmak için bir yere ihtiyacımız vardı. Yapmak üzere olduğumuz konuşmayı ancak hayal edebiliyordum. Nick yanı başımda surat asıyor, kıpırdanıyordu ve sana söylemiştim demek için ölüp bittiğini görebiliyordum. Bu yüzden düşündüm ki bir an önce olup bitse iyi olacaktı.

“Haydi başla,” dedim.

“Neye?” diye sordu.

“Trev’in bizi tuzağa düşürdüğünü düşünüyorsun.”

Sam arka kapıya süzülüp kilitle uğraşırken tel örgüye yaslandı. “Bizi tuzağa düşürdüğünü düşündüğüm konusunda çok haklısın. Bize konumu verdi. Bu çocukları laboratuvarından çıkardık. Planlarının tam ortasına daldık. Bize tik tak çalışan saatli bombalar verdiler ve onları adeta arka cebimize koyduk.”

Dinlemiyormuş gibi yapmaya çalışan Dani'ye baktım. "Ablamı bulduk ama," dedim. "Oraya bunun için gitmiştik."

"Evet, onu yem olarak kullandılar. Ve sen de bunu yedin."

Haklıydı, elbette. Belki marketin arkasındaki o sokakta Dani'yi kaçırmalarından itibaren her şeyi kurmuşlardı. Riley, Değişim programının ikinci adamıydı. Bizi iyi tanıyordu.

Fakat Trev'in plandan haberdar olduğunu düşünmüyordum.

Amaçları bizi almak olsaydı, Trev o ajanın nehir kenarında beni uyuşturmasına izin verirdi ve çoktan bir Şube hücrecini boylamış olurdu. Benden bu konuda susmamı istemiş olmasaydı, Nick'e söyledim. Neden istemişti ki?

Boş evin arka kapısı birden açıldı ve Sam el sallayarak içeri gelmemizi işaret etti.

İçerisi buz gibiydi. Uzun, dar bir mutfığa girdik. Onun arkasında bir oda ve önünde bir başkası vardı. Görünüşe bakılacak olursa, bütün yatak odaları üst kattaydı.

Cas üst kattaki koridorun dolabında unutulmuş bir havlu buldu. Neyseki su hâlâ akıyordu ama ne yazık ki sıcak değildi. Elimizdekilerle mümkün olduğu kadar temizlendik.

Cas hepimiz mutfakta takılırken, "Ee," dedi, "bir planımız var mı?"

Dani'nin yüzündeki kanı silmesine yardımcı oldum. Acıyan bir noktaya değdiğimde yüzünü buruşturdu ve bunun üzerine hızlı bir özür mırıldandım.

"Benim bir fikrim var," dedi Nick. "Şube karargâhına gidip o lanet yeri havaya uçuralım."

Buna gülümsemeden edemedim. Nick genellikle sağ duyunun sesiydi. Gereksiz risk yok; kendini koruma altına al, daima.

Tepesinin attığı ortadaydı. Ve onu suçlayamazdım. Şube'den ne kadar kaçabilirdik ki? Uzaklaşıp gözlerden kaybolmamıza izin vermeye niyetlerinin olmadığı ortadaydı. Fazla şey biliyorduk. Fazla değerliydik. Şube orada bir yerde olduğu olduğu sürece asla özgür olamayacaktık. Üstün askerler yapmaya devam edecek; bizden daha hızlı, güçlü, akıllı oluncaya dek onları değiştireceklerdi. Tuzaklarından birine düşecektik. Bir sonraki adımları ne olacaktı?

"Bir planımız olmadan peşlerine düşemeyiz," dedi Sam. Ellerinin içiyle yüzünü ovdu. "Greg ve diğerlerine ne olduğuyla ilgili daha çok şey bilsek, işimize yarardı."

"Bizimkinin aynı Değişim programına sokulup sonra da komutanlarının onlara bizi öldürmelerini emredip emretmediğini."

"Fakat kimseyle iletişim hâlinde değillerdi," dedim. "Ve doğrudan bir emri aldıktan sonra hemen uygulamak zorundalar. Buna gecikmiş bir karşılık olmuyor."

Sam başını salladı. "Diğer açıklamalar neler?"

"Beyinleri yıkanmış," dedi Nick.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Sam bir dakika volta attı. "Ama onları harekete geçiren ne?"

Nick tezgâha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "O alandaki bir şey ya da biri, onları bir lazerle ya da belki, ani bir ışıkla harekete geçirmiş olabilir. Herhangi bir şey olabilir. Birimizin bilmeden söylediği bir şey gibi."

Sam volta aymayı bıraktı. "Greg altı aydır laboratuvarda olduklarını söylemişti." Düşünürken bakışları uzaklara daldı. "Cas ve ben, iki aydan biraz uzun zaman önce Şube karargâhında bulunduk. Demek oluyor ki, eğer Greg ve takımıyla bu programı o zaman tamamlamışlarsa..."

Sessizlik.

Neyi ima ettiğini hepimiz biliyorduk. Teknoloji tamamlanmışsa ve Şube yöntemlere ve fırsata sahip olmuşsa, garanti olsun diye Sam ve Cas'ın beynini neden yıkamasınlardı?

Onun sesini bastıracak zayıf bir mazeret bulmaya çalışarak, “Ama...” diye başladım. “Dediğin gibi, Greg ve takımı laboratuvarıda altı ay kaldı. Sen ve Cas, yalnızca yirmi dört saat Şube'nin elindeydiniz.”

“Bu bir şey yerleştirmek için çok uzun bir zaman. Yeni bir programlama. Yeni bir değiştirme. Yarattıkları şey her ne ise.”

Dani başını onaylarcasına salladı. “Bu doğru, Anna. Bir ilacın etkisini göstermesi yalnızca birkaç saat sürer.”

Ona çıktım. “Nasıl bilebilirsin ki?”

Geri çekildi ve ona sert çıktığıma anında pişman oldum. “Özür dilerim. Sadece... elimizde hakikatler yok.”

“Bu doğru,” dedi Sam. “Ve oluncaya kadar da hiçbirimiz güvende değiliz.”

“Dikkatli olacağız,” dedim ama sözümü kesti.

“Ayrılmamız gerek.”

“Hayır.”

“Anna,” dedi Sam.

“Hayır.” Kalbim göğüs kafesimde çırpındı. “Siz iki ay önce Şube ofisindeydiniz. Sizi programlamışlarsa, neden şimdiye kadar aktive etmemiş olsunlar?”

“Belki sadece bir açıklık kolluyorlardı.”

“Belki de ayrılmamızı istiyorlardır. Bunu düşündün mü? Sürüyü dağıtmak. Ayrıyken daha zayıfız.”

Sam sabrı bariz tükenmiş bir şekilde omuzlarını geriye attı. “Parkta ne olduğunu görmedin mi?” Park artık kilometrelerce geride kalmış olsa da camdan dışarıyı işaret etti. “Bir an için iyilerdi,

hemen sonra boş bakışlıydılar ve saldırıyorlardı. Bu ben olabilirdim. Sana saldırabilirdim.”

“Gitmene izin vermeyeceğim.”

“Seçeneğin yok.” Nick’e başıyla işaret verdi. “Sen Anna’yla kal. Cas ve Dani benimle birlikte geliyorlar. Bildiğimiz kadıyla, onun da beyni yıkanmış.”

Nick’e bir bakış attım. “Nick benim sorumluluğumu yüklenmek istemiyor. O bir bebek bakıcısı değil.”

Nick hiçbir şey söylemedi.

“Kibar olacaktır,” dedi Cas. “Değil mi, Nicky?”

“Bana Nicky deme, kahrolası.”

Nick’i göstererek, “Bak işte,” dedim. Sıgılık ve mızımlık ediyordum ancak umrumda değildi. Ayrılmamızı istemiyordum. Dani Sam’le giderken, Nick’le bir başıma bırakılmak istemiyordum.

Sam evin önüne yöneldi. “Bu en iyisi, Anna,” dedi omzunun üzerinden. “Sizin için bir araç bulacağım ve sonra dağılacağız. Bu konuda daha fazla tartışma istemiyorum.”

Bir saniye sonra kapı çarparak kapandı.

Nick evin önünü gözledi. Cas arka kapıda kaldı. Ben yemek odasına gittim ve beyaz halının üzerine oturarak duvara yaslandım. Dizlerimi yukarı çekip hava şartlarından harap olmuş bir terasa açılan sürme cam kapıya gözlerimi diktim.

Dani yanıma oturdu.

Şimdi onunla yalnızken, ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum. Bütün bunlardan önce nasıldık? Saatlerce konuşur durur muyduk diye merak ettim. Bana erkekler ve ev ödevleri hakkında akıl verip vermediğini ve bana kahvaltı hazırlayıp, saçımı yapıp yapmadığını.

Onun hakkında pek çok şeyi merak ediyordum.

“Ee,” dedi.

“Ee,” dedim.

“Ayrılmanın kötü bir fikir gibi göründüğünü biliyorum ama Sam bunu sadece senin güvenliğin için yapıyor. Her zaman koruyucu biri oldu.” Sesinde hüzünlü bir tını vardı.

Ona döndüm. “Üzgünüm.”

“Ne için?”

“Bilmiyorum. Her şey.” Çenemi dizlerime dayadım. “Seninle başka şartlar altında yeniden buluşmayı dilerdim.”

İç geçirdi. “Ben de.”

“Şube’nin hatıralarımı alıp götürdüğünü, çiftlik evinden önce farklı bir hayatım olduğunu öğrendiğim zaman, eksik parçaları tamamlamam gerektiğini biliyordum. Ama geriye fazla bir şey kalmadı, değil mi?” Ona bir bakış attım. “Geriye kalan tek parça sensin.”

“Doğru değil. Hâlâ Will amcamız var.”

Oturduğum yerde daha dik bir pozisyon aldım. “Will amca mı? Onu gördün mü?”

Dani başını salladı ve atkuyruğundan bir tutam saç düştü.

“Sam’le ikinizin laboratuvarından kaçtığını öğrenen oydu. Şube’de müthiş bağlantıları var. Aslında onlardan birini tanıyor olabilirsin. Sura’yı? Eskiden senin çiftlik evinde sizden sorumlu olan kişiyle evliymiş.”

Sura’nın bahsinin geçmesi, yeni bir hüznü dalgasını beraberinde getirdi. Babam, Sura’nın annem olduğuna ve öldüğüne inanmama sebep olmuştu. Ve ikincisinin doğru olmadığını öğrendiğim zaman, mutluluktan kendimden geçmiştim. Onunla tanışmış, ne var ki

hiç çocuğu olmadığını, babamın onun annem olması konusunda da yalan söylediğini öğrenmiştim.

Ve sonra gözlerimin önünde vurulmuştu.

Kurşunun sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Dani, "Anna, beni duydun mu?" dedi.

"Ne? Hayır. Özür dilerim."

"Dedim ki seni Will amcayla iletişime geçirebilirim. Bundan hoşlanır. Bilgisi de olabilir. Her zaman Şube'nin faaliyetlerini soruşturur. Onu kuran kişiyle eskiden arkadaşmış. Şimdiyse hedeflerini sabote etmek için elinden geleni yapıyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sahi mi?"

Gülümsedi. "Ailemiz çok belalı, ha?"

"Galiba."

Trev'in Şube merkezinden kaçmamıza yardım ettiği sabah bana Şube'nin bizi aramayı hiçbir zaman bırakmayacağını söylediğini hatırladım. O sırada Connor öldüğüne göre, "onların" kimler olduğunu merak etmiştim.

"Şube ne kadar büyük?" diye sordum Dani'ye. "Bu defa peşimizden kim geliyor? Biliyor musun?"

Dani uzanıp elimi sıktı. "Bir defada tek soru, kuş."

Eski takma ad aramızda havada asılı durur halde gözgöze geldik. Ne yitirdiğimize dair ani bir hatırlatıcıydı ve bir şeylere dokunmuştu. Onunla olan bir bağlantı, geçmişimize dair bir kıvılcım, eski hayatımın fitilinin alev alışı.

"Hatırlıyorsun," dedi usulca. "Sana hep 'kuş' derdim. Çünkü tam bir..."

“Kuş gibi yiyordum,” diye tamamladım. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum fakat yanıt orada, dilimin ucundaydı ve dudaklarımdan dökülüyordu.

“Evet.” Yeşil gözleri parladı. “Sana tek yedirebildiğim fıstık ezmeli ile reçelli sandviçti. Ekmek kabuklarını kesmek zorunda kalıyordum.”

“Geçmişe ait tüm görüntülerimde, bana bakan hep sendin. Neden? Anne babamız neredeydi?”

Gerildi. “Anne ve babamız, en iyi ebeveynler değildi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim... meşgullerdi.”

“Çok mu çalışıyorlardı?”

Başını salladı. “Onun gibi bir şey.”

“Bana bakmak senin için sorun oluyor muydu?”

“Hayır. Asla.” Gülümsedi. “Hoşuma bile gidiyordu hatta.”

Ayaklarıma bakarak yeniden, “Üzgünüm,” dedim.

“Bunu söyleyip duruyorsun.” Omzuyla beni dürttü.

“Sadece... keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim.”

Çünkü bunun seni ne kadar mutlu ettiğini görüyorum, diye düşündüm. Hayatımın büyük bir kısmı, en azından hatırlayabildiğim hayatımın, başkalarını mutlu etmeye çalışmakla geçmişti; çocukları ve babamı mutlu etmekle. Ve bazı alışkanlıklar, diğerlerinden daha zor yok oluyordu. O gülümsemenin Dani’nin yüzünde yeniden belirmesini sağlamak istiyordum. Ancak kendimi ona karşı bir şey hissetmeye ya da paylaştığımız her şeyi hatırlamaya nasıl zorlayabileceğimi bilmiyordum.

“Bunların hiçbirisi senin suçun değil.” Sesi titredi. “Seni yarı yolda bırakan bendim. O gece seni kaybeden bendim. Kayıp olduğun bunca yıl sana ulaşamayan bendim.”

“O gece mi?” diye tekrarladım.

“Ne?”

Yanıma döndüm. “O gece beni kaybedenin sen olduğunu söyledin. Anne babamızın öldüğü gece mi? Orada mıydın? Ne olduğunu gördün mü?”

“Hayır,” dedi kafasını hızlıca iki yana sallayarak. “Orada *olmadığım* için seni kaybettim demek istemiştim.”

“Ah.” Umut geldiği kadar çabuk benden kaçarken gururum kırıldı. O ana kadar, anne babamızın nasıl öldüğüyle ilgili detayları bilmeyi ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

“Will amca o gece neler olduğunu biliyor,” dedi Dani. “Sorrarsan sana söyleyebilir.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Ona mesaj yollayıp buluşmak istediğini söylesem, gider misin?”

“Elbette.”

“Port Cadia’da olacaktır.”

Omuzlarım bir santim düştü. Port Cadia memleketimdi ama aynı zamanda, Şube’nin şimdiye dek Sam’i iki kez esir aldığı yerd. Bir kez çiftlik evinden önce ve sonra tekrar, iki ay önce Sam’in sakladığı dosyaları geri almak için oraya geri gittiğimizde.

Port Cadia’ya gittiğimi bilse Sam beni öldürürdü. Fakat... yanımda değilse...

Nick’e yeterince iyi bir sebep sunabilirsem, gitmeyi kabul edebilirdi. Dış kapı açıldı.

Nick’in Sam’e, “Her şey yolunda gitti mi?” diye sorduğunu duydum.

Sam bir cevap mırıldandı.

“Will amcaya mesaj yolla,” diye fısıldadım Dani’ye.

Yüzünde bir sırıtmayla başını salladı.

Öyle ya da böyle Port Cadia’ya varacaktım. Nick olsun ya da olmasın.

ON ALTI

Sam benimle Nick'i yeni alıntı aracımıza götürmeden önce Cas ve Dani'yle vedalaştım. Kurşuni, sıradan bir arabaydı. Camları açık renk filmliydi. Bu, arabayla seyahat ederken bana kendimi daima biraz daha güvende hissettirirdi.

Nick bagaja bir malzeme çantası yüklerken, Sam beni arabanın yanından dolaştırıp yolcu koltuğuna götürdü. "Tabancana bakayım," dedi

Uzattım.

Günün bu saatinde sokak ıssızdı ve acaba bu muhitte yaşayan herkes şu anda bir ofiste çalışmak ya da arkadaşlarla kahve içmek gibi normal şeyler yapmaya mı gitmiştir diye düşündüm. Normal bir hayata sahip olmak için neler vermezdim.

Sam tabancamın sürgüsünü indirip yeniden yerine oturtmadan önce tamamen dolu olduğundan emin oldu.

"Ne zaman geri geleceksin?" diye sordum.

Ceketimi açıp tabancamı omuz askısına geri taktı.

“Bilmiyorum. Babanı arayıp başka programlardan haberi olup olmadığını öğreneceğim. Ondan sonra bakacağız. O zamana kadar sadece mecbur kalırsan ara. Hiçbirimizin yanlış bir şey söylemesi riskini almak istemiyorum.”

Kar, Sam’in omuzlarına yapışan ufak, tembel taneler şeklinde yağmaya başladı. Onları silkeledim. “Peki benim ne yapmam gerekiyor? Yardım etmek istiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Mola ver. Dinlen.”

Sessizliğe gömüldük. Tartışılması gereken bir şey daha vardı fakat ikimizin de konuyu ilk açan olacak kadar cesareti yoktu.

Dani.

Sam kafasını yana yatırarak, “Bana öyle bakmayı kes,” dedi.

“Nasıl bakmayı?”

“Kız kardeşinle takılacağımdan endişeleniyormuşsun gibi.”

“Bu çok belirli bir bakış olurdu.”

Kolunu omuzlarıma atıp beni kendine doğru çekti. “Endişelenmene gerek yok. Sana bunu kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

“Endişelenmiyorum.”

“Endişeleniyorsun.”

Ceketimin kollarını çekiştirdim. “Hâlâ geçmişle ilgili görüntüler görüyor musun? Onunla ilgili?”

Upuzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra, “Evet,” dedi.

“Neye dairler, peki?”

İç geçirdi. “Önemli şeyler değil.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Bilmek istemezsin.”

“Sam.”

Parmakları benimkilere kenetlendi. Onunkiler uzun, kuvvetliydi ve karşılaştırıldığı zaman benimkilerin minnacık görünmesine neden oluyorlardı. Ellerin damarları çıkık, belirgindi ve eklemelerine kadar uzanıyordu. Bütün kusursuz yerleri arasında en çok sevdiğim, elleriydi.

Ve ani, yoğun bir kederle, ellerinin resmini hiç yapmadığımı fark ettim.

Beynime dağladığım görüntüler güvenilir değillerdi. İhtiyacım olan, daha elle tutulur bir şeydi. Resimler. Çizimler. Sayfa üzerindeki notlar.

Ve Sam’in kaydını tutmakta başarısız olmuştum.

Gitme, diye düşündüm. Bunu ona haykırmak, gitmemesi için yalvarmak istedim. Ama asla dinlemezdi.

Diğer elini yüzümün yanma koyarak bana yaslandı.

Beni usulca, yavaşça, sadece dudak üstünde dudaktan fazlası olacak şekilde öptü. Sadece fiziksel değil, daha fazlası, daha derin bir şey olan bir öpücük. Ruhumda hissettiğim bir öpücük.

Bir veda gibi hissedilen bir öpücük.

Bitmesini istemediğim bir öpücük.

Her zaman Sam’in daha fazlasını istiyordum. Her zaman.

Çekildiği zaman, gözlerimi bir saniyeliğine daha kapalı tutup hatırayı Şube’nin müdahalesine bile dayanacağını umduğum bir yere dağlamadan önce hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden, verdiği hissi, kokusunu hafızama kazıdım.

“Dikkatli ol,” dedim.

“Sen de.”

Ve sonra gitti.

ON YEDİ

Nick arabayı şehrin dışına sürüp otoyola girdi. Nereye gittiğini anlamıyordum. O da bilmiyordu belki.

Başımı cama yaslayıp sinüslerimde o tanıdık yanmayı hissederken gözlerimi kapadım. Ağlamak istemiyordum. Şimdi değil. Nick'in önünde değil.

“Ölmediler yahu,” dedi.

Hayır ama onları bir daha görmeyecekmişim gibi geliyordu.

“Umarım bunu yapmaya devam etmezsin,” diye ekledi. “Çünkü sen ağlarken hiçbir şeyi başaramayız.”

“Sen aşağılık bir pislik gibi davranmaya devam edersen de hiçbir şey başaramayız.”

Kasıldı. Çizgiyi aştığımı bildiğim için gerildim.

Ama yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Eften püften şeyler artık yolumuzdan çekildiğine göre, neden bir plan yapmıyoruz? Ama

ne kadar üzgün olduğunu ve nasıl lanet olası, aşağılık bir pisliğin başına kaldığını günlüğüne yazmak istiyorsan bilemem.”

“O bir günlük değil,” diye söylendim.

“İyi. Çünkü günlükler hödükler içindir.”

Güldüm. “Bu dolaylı bir iltifat mıydı?”

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Bir iltifat olduğuna eminim.”

“Beni gıcık ettiğinden eminim.”

“Başka türlüünü tercih etmezdim.”

“Harika, yani tartışacak mıyız yoksa bu konuda bir şey mi yapacağız?”

“Bu konuda bir şey yapacağız,” dedim ve Nick başını salladı. “Port Cadia’ya gitmem gerek.”

“Ne?” diye bağırdı.

“Amcam orada yaşıyor. Bir şey biliyor olabilir. Şube’de bağlantıları var.”

“Unuttuysan, en son aileden birini aramaya gittiğimizde boku yemiştik.”

“Haydi, Nick! Başka ne yapacağız? Şube genel merkezine gidip mekânı havaya mı uçuracağız?”

“Evet.”

İç geçirdim. “Lütfen. Bu benim için önemli. Ve onunla buluşmanın faydası olabileceğini düşünüyorum. Kayda değer bir şeyler biliyor olabilir.”

Ve anne babamın öldüğü gece oradaydı, diye düşündüm. Nick dışında biriyle konuşuyor olsaydım, bunu ekstra bir silah olarak kullanırdım. Fakat o, geçmişini öğrenmek istemiyordu. Bunu acı verecek derecede belli etmişti. Bu yüzden kendiminkini öğrenmek için duyduğum ihtiyacı anlamazdı.

“Nick?” Yeniden denedim.

“Onu tam olarak nerede bulacağını biliyor musun?”

“Dani onunla iletişime geçecek.”

Genizden bir homurtu çıkardı. “Bu iş gitgide daha iyi bir hal alıyor.”

“Lütfen.”

“Pekâlâ. Ama Sam bunu öğrenirse...”

“Öğrenmeyecek.”

“Ah, evet, öğrenecek. Sam'den bahsediyoruz.”

“Arabayı Port Cadia'ya sür yeter, zamanı gelince Sam'le ben ilgilenirim.”

Nereye gittiğimizi öğrendiği zaman ne yapacaktı? Bunu bilmek istediğimi sanmıyordum.

Kuzeye doğru yol alırken Nick birkaç yola saptı. Yerel bir *rock* müzik istasyonu buldu ve müzik, aramızdaki sessizliği doldurdu.

Anı defterimi bulmak için çantamı karıştırdım ve onu bir saç fırçası ile yedek bir şarjörün altında, en dipte sıkışmış halde buldum. Daha sonra, boya kalemi takımımı aldım. Ne kadar zaman yolda olacağımızı ve çizim yapacak fırsat olup olmayacağını kestirmek her zaman güçtü. İki saniyelik bir zaman diliminde hindili sandviç yemekten vurulmaya geçebilirdim. Resim yapmak, vaktimi harcamam gereken son şeydi sanki. Ancak beni gerçek dünyaya demirlemeye yardımcı oluyordu. Tanıdık bir, normal bir şeydi.

Böylece çizmeye başladım.

Kafamda belli bir imge yoktu ve ilham veren gezi dergilerim yeni tükenmişti. Göz gezdirecek bir şeyler alayım diye Nick'ten bir markette durmasını istemeyi düşündüm ama sonra kendime,

söz konusu olanın Nick olduğunu ve bir koşu gidip dergi almak için asla durmayacağını hatırlattım.

Her zamanki gibi karalamayla başladım. En arkada müsvette olarak ayırdığım birkaç sayfa vardı. Dalgalar, kalpler ve üç boyutlu küpler vardı. Bir Japon balığı, sonra bir şemsiye ve daha çok kalp karaladım.

Nick'e şöyle bir baktım. Sol eli direksiyonun üzerinde duruyordu. Sağ eli aramızdaki vites kolunu sıkıca kavramıştı. Siyah saçları, kulaklarının etrafında ve paltosunun yakasının üzerinde kıvrılıyordu. Profilden, gözlerinin yalnızca ince bir kesiti gözükürken bile, ne kadar şaşırtıcı derecede mavi oldukları beni hayrete düşürdü. Kalbinin derinliklerinde her şeyi özümsemiş olduğunu bilirken bir şeylere onları asla umursamıyormuş gibi bakışı. Her detayı özümseyordu. Hiçbir şeyi unutmazdı. Ve mükemmel fırsat ortaya çıkar çıkmaz, onları aleyhinize kullanırdı.

Nick yan şeritteki bir arabanın geçmesini beklerken bir tırın arkasına takılıp kalınca vites küçülttü. Çenesi kasıldı. Kaşları bık-kınlıkla aşağı çöktü.

Boş bir sayfa açıp çizmeye başladım. Nick'i araba kullanırken çizeceğimi düşünmüştüm ama resmi ilerlettikçe daha çok farkına vardım ki bu, şu an yanımda oturan Nick'in resmi değildi. Gözlerinin kenarında panik çizgileriyle, birini karanlık bir odaya iterkenki resmiydi. Arkasında sayvanlı bir karyola vardı.

Gerçek mi, yoksa hayal edilmiş bir şey mi olduğunu anlamak için imgeyi inceliyordum ki anı defterim elimden çekilip alındı. Kafamı kaldırdım. Araba bir benzin pompasının önüne park edilmişti. Nick defteri direksiyona koyup açtı.

"Bunu şimdi mi çizdin?" diye sordu.

“Evet.”

“Sana anlatmış mıydım?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır.”

Kara kalem resme uzun uzun baktı. Diğer tarafımızdaki pompanın yanına bir araba geldi.

“Ne oldu, Nick?” diye sordum sonunda.

“Bu geçmişe ait anılarımdan biri.”

Öne uzandım. “Öyle mi? Neyle ilgili? Kimi itiyorsun?”

Defteri çat diye kapayıp bana geri fırlattı. Arabadan inip benzin deposuna gitti. Ben de indim. Daha hazır olmadan buz gibi hava yüzüme çarptı. Tuz botlarımın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

“Nick? O kim?” diye sordum tekrar; gerçi kim olduğunu çok iyi bildiğime dair kahredici, ani bir hisse kapılmıştım.

Nick benzin deposunu açtı, kapağı çıkardı. Benzin pompasındaki tuşlara bastı ve karşılığında bip sesleri duyuldu.

Bir adım daha yaklaştım. “Bendim, değil mi?”

“Evet. Tamam. Sendin.”

Soluğum ikimizin arasında dışarı çıkıverdi. “Ne olmuştu? Neden beni bir odaya itiyordun?..”

“Bir dolaptı. Ve bilmiyorum.”

Sırtımı arabanın yanına dayadım. Sam’le eski evime gitmiş-tik. Odalardan birinde, eski bir sayvanlı karyolanın boş iskeletini bulmuştuk. Dolapta bir hatıra kutusunun içine tıktırılmış Dani ile benim bir fotoğrafımız ve yanında...

Soluğumu tuttum. “Kâğıttan turna.”

Nick kaşlarını çattı. “Ne?”

“Port Cadiadaki evdeki dolapta, içinde Dani’yle benim fotoğrafımız ve kâğıttan bir turnanın olduğu bir kutu bulmuştum.”

Kafamdan bir milyon tane teori geçmeye başladı. Volta attım. “Ve geçmişe dönüşlerimin birinde, benimle birlikte yatakta oturan bir çocuk vardı. Dani ve Sam, koridorda kavga ediyordu. Onları duyuyordum ve üzgündüm, bu yüzden çocuk, kafamı dağıtmak için bana kâğıttan turna yapmayı gösterdi.” Beynimin bana bir süredir ne söylemeye çalıştığının birdenbire farkına vararak onunla göz göze geldim. “O çocuk sendin.”

Gözleri uzaklara daldı. Bir fısıltıdan çok az daha yüksek sesle, “Nasıl yapılacağını bana annem göstermişti,” dedi.

Başımı salladım. “O geçmişe ait görüntüde de bana böyle söylemiştin.”

“Onunla ilgili hatırladığım tek şey bu. Neye benzediğini bile hatırlamıyorum.” Gözlerini kırıştırdıktan sonra benzin pompasını arabadan çekti. “Hem zaten ne tür bir insan çocuklarını bırakır ki? Lanet olasıca bir...”

Sözünü yarıda kesip uzaklara baktı.

İşte böylelikle paylaştığımız an sona ermişti. Nick, Nick olmaya geri dönmüştü ama ben zaferimi kutlayacaktım; ne kadar ufacık olursa olsun. Nick açılmıştı. Her şeye rağmen umursayan bir yanı vardı belki de.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Dani aradı. “Will amcaya seni bulduğum ve seni ona gönderdiğimle ilgili bir mesaj yolladım. Umuyorum ki ondan belli bir buluşma zamanı ve yeri hakkında haber alacağım.”

“Teşekkürler. Sam bunu yaptığını biliyor mu?”

“Hayır. O ve Cas tuvaletten aradım. Şu an moladayız.”

Rahat bir nefes aldım. “Bunun için teşekkür ederim. Henüz bilmesini istemiyorum.”

Nick yanımda kıs kıs güldü.

“Sorun değil,” dedi Dani. “Bu geceye kadar Port Cadia’ya varabilecek misin?”

“Evet, sanırım. Şu anda yemek alıyoruz, sonra yeniden yola koyulacağız.”

Güzel. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez seni arayacağım.”

Vedalaşmamızın ardından telefonu yeniden vites konsoluna attım.

Nick, “Ne yemek istiyorsun?” diye sordu.

“Bilmem. Yemek seçmem.”

Arabayı en yakın alışveriş alanına çekip devasa bir tuğla binanın alt katındaki küçük bir kafenin önüne park etti.

Kapıyı açarken rüzgâr çanları üzerimizde öttü. Barista kafasını kaldırdı. Yeşil şapkasının siperini yeniden ayarlayarak, “Size ne verebilirim, çocuklar?” diye sordu. Gevşek bir şekilde toplanmış atkuyruğu başının arkasından aşağı sarkıyordu.

“Ben yalnızca sade kahve istiyorum,” dedi Nick.

“Yiyecek bir şey istemiyor musun?” diye sordum.

“Hayır.” Ağır ağır yürüyüp pencerelerin yakınında olan ama tam da önlerinde olmayan bir masa seçti.

Bir kahve ile sandviç söyledim ve siparişimizin gelmesini bekledim. Geldiğinde, fincanıma bir ton krema ve şeker ekleyebilmek için bar alanına yollandım.

Yemeğin görüntüsü ve taze çekilmiş kahvenin kokusu karşısında midem guruldadı. Bir şeker paketini yırtarak açtım ve fincanıma boca ettim. Gözümün ucuyla, Nick’in sandalyesini arkaya ittiğini ve dolu masaların etrafından dolaşarak yürüdüğünü gördüm.

“İşte, kahven burada,” dedim ona.

“Gitmemiz gerek.”

Anında alarma geçtim. “Neden?”

“Neden sence?”

Camdan dışarı baktım. Siyah bir arazi aracı sokağa park etmişti. Ve kafeye doğru gelen ajanlar vardı.

“Aman Tanrım.”

Beni binanın arkasına iteledi. Bir koridorun sonundan sola döndük. Merdivenle asansörün yanında alternatif bir çıkış kapısı vardı. Nick çıkış kapısındaki ufacık pencereden dışarı göz attı.

İç çekti. “Yukarı çıkmamız gerek.”

“Ne?”

“Merdivenden yukarı. Haydi.”

Dış kapıda cınlayan rüzgârın sesi beni harekete geçirdi. Merdivende tüm bir katı bir hışımda çıktık. Nick'e yetişebilecek dayanıklılığım olduğu için kendimi minnettar hissettim.

“Buradan,” dedi Nick ve beni ikinci kata yönlendirdi. Halı serili bir koridora girdik. Kalem etekler ve takım ceketleri içindeki iki kadın önümüzden geçti. “Affedersiniz,” dedi Nick. “Bu binanın başka bir çıkışı var mı?”

Ona daha yakın olan kadın başını sallayıp hafifçe eğerek aksi yönü işaret etti. “Binanın doğu tarafında.”

Nick gülümsedi. “Teşekkürler.”

Kadınlar gittikten sonra, Nick beni koridor boyunca itekledi. Birkaç yanlış dönüş yaptık, ikinci merdivene varmadan önce bir sürü ofisin önünden geçtik. Tam Nick kapıya davranmıştı ki aynı anda kapı hızla açıldı.

Nick'in yüzüne bir tabanca doğruldu. Ajan, "Kımıldama," dedi. Nick ellerini havaya kaldırdı. Merdivenden ikinci bir ajan geldi. Bir kadın. Tabancasını bana doğrulttu.

Adam boştaki elini kullanarak kulağına, ona takılmış olan cihaza bastırdı.

Nick tabancasını çıkarıp onu başmdan vurmada hemen önce, "Onları yakaladık," dedi.

ON SEKİZ

Kadın ajan gözlerini kocaman açarak Nick'in üzerine atıldı. Duvardan bir yangın söndürücüyü söküp onunla kafasına vurdum. Vurulan iş arkadaşının yanına yığıldı.

"Tanrım!" diye bağırdım Nick'e. "Bana doğrultulmuş bir silahı vardı. Beni öldürebilirdi!"

"Onları soymaya başla."

"Ne?"

"Yap işte."

Kadının botlarını, ardından pantolonunu çıkardım. Şapkasını çekip alınca kahverengi bir saç seli yere boşaldı. Ceketini ve tişörtüyle boğuşmak zorunda kaldım.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

Nick karanlık bir ofise dalmadan önce boş koridora göz gezdirdi. Ofisin kapısında muhasebe birimi olduğu yazıyordu. "Buraya," dedi. İlk ajanın giysilerini bir dolaba attı ama telsizi

kendine sakladı. Kadının giysilerini diğer yığının yanına bıraktıktan sonra kapıyı kapadım.

Nick pencereyi işaret ederek, “Dışarı,” dedi.

Bu defa sorgulamadan pencerenin mandalını açıp yukarı ittim. Rüzgâr bambu panjurları tıngırdatarak içeri akın etti. Yavaş yavaş, bitişik ofise bakan pencere çıkıntısına geçtim. Hemen sonra Nick de dışarı çıkarak pencereyi sessizce kapadı. Ajanın kulaklığını ikimizin arasında tuttu. Cihazdan hafifçe gelen sesler duyuyordum.

“Birim bir, giriş bildiriyorum,” dedi birisi.

Bir kadın, “Birim bir, anlaşıldı,” dedi.

“Birim iki, girişini bildir.”

Sessizlik.

Nick cihazın kablosundaki minik mikrofona konuştu. “Birim iki şu anda bilinçsiz yatıyor. Görünüşe göre... şey... giysilerimiz yok.”

Daha fazla sessizlik. Binanın cephesine yaslanırken dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Burnumun daha şimdiden soğuktan kızardığını hissedebiliyordum.

“Tüm birimler,” dedi telsizdeki kişi, “partnerlerinizi tanımlayın. Şüpheli kişilerin üniformalı ajanlar gibi davrandığı düşünülüyor. Tekrar ediyorum, partnerlerinizi tanımlayın.”

Nick’in dudaklarının kenarında bir gülümseme bilirdi. “Atlamaya hazır mısınız?” diye sordu.

Yan bina da iki katlıydı ama en az iki metre daha kısaydı.

Nick’ten ziyade kendi kendime, “Ya bacağımı kırarsam?” dedim.

“Ya bir ajan sana sakınleştirici vurur, seni genel merkeze götürürse ve hafızanı silerlerse?”

Korkudan büzüldüm. “Mesaj alındı.”

“Üç deyince,” dedi. “Bir. İki. Üç.”

Kollarım fırıl fırıl dönerek atladım. Yan binanın çatısına çarptığımda herhangi bir kemiğimin kırılmasının önüne geçmek için kıvrılarak öne yuvarlandım. Nick de aynısını yaptı ve koşmaya başladık. Binalar arasındaki küçük bir çıkıntının üzerinden atladık.

Yarım metre solumdaki tuğla bacaya bir kurşun isabet etti. Yavaşlayıp omzumun üzerinden bakarken bir parça buzun üzerinde kaydım.

Riley, silahı bana doğrultulmuş halde az önce kaçtığımız pencerede duruyordu.

Nick beni aksi yöne doğru çekti. Bir kurşun daha başımızın üzerinden geçtikten sonra bir hava giriş kapakçığına vınlayarak çarptı.

Nick, sıra sıra binaların bir ara sokakta son bulduğu çatı kenarına koştu. Yavaşlamadı; bütün içgüdülerim bana geri çekilmemi, ölümüne atlamadan önce ayak dirememi söylüyordu.

Fakat Nick, hiçbir zaman beni tehlikeye atmamıştı.

Ona güvenmek zorundaydım. Bunun alternatifi daha güvenli değildi.

Çatıdan aşağı atladık. Midem altüst oldu. Cığerlerimdeki hava genzimde pır pır etti. Çığlık atabilecek kadar bile aklım başımda değildi.

Üzerine inişimizi yumuşatmaya yetecek kadar çok sayıda siyah çöp poşetleri yığılmış bir çöp konteynerına indik. Hiç duraksamadan sert zemine atladım, Nick de tam arkamdaydı.

“Sağa git,” dedi ve öyle yaptım.

Bir sokağın başında, ajanın biri elinde bize doğrultulmuş bir tabancayla köşeyi dönünce, Nick ve ben kayarak durduk.

“Onları yakaladım,” dedi ajan. “Batı Elli Beşinci Sokak ve Huntley arasında.” Bizeyse, “Kimıldamayın,” dedi.

Ama benim de çok iyi bildiğim gibi, Nick emirlerden hoşlanmazdı ve ben de aynı şekilde hissetmeye başlıyordum.

Ajanın tabancasını kavrayıp sola adım attım, tabancayı yukarı ittim. Bir patlama oldu ve ardından mermi, yanımızdaki duvara saplandı. Nick araya girerek adamın artık açıkta olan sol tarafını tekmeledi. Bir kaburga çatladı. Nick bir daha tekmeledi. Adamın tabancasını tutuşu gevşedi ve bacakları bükülürken, tabancasını çekip aldım. Nick adamın çenesine dizini geçirdi. Adamı bacağından vurdum.

Nick'le birbirimize baktık. Aramızda söze dökülmeyen bir şey geçti. Bir kavrayıştı, belki. Bu kadar didişmeyi kesip birlikte çalışmaya başlarsak, durdurulamayacağımızın anlaşılması.

“Haydi,” dedi Nick. Artık yolumuz açıktı ama daha fazla ajan çıkıp gelmeden önce ne kadar vaktimizin olduğunu bilemezdik.

Bunun yeterince uzun bir süre olmağını garanti edebilirdim.

ON DOKUZ

Sekiz kilometre koştuk. Aralıksız. Sonunda ölüyor olduğumu söylemek, durumu küçümsemek olur. Nick nefes nefese kalmışa bile benzemiyordu. Arabamız öbür tarafta kaldığı ve uluorta yeni bir araba çalmak sahip olmadığımız vakti alacağı için alelade bir restoranda saklanıp işlerin yatışmasını bekledik.

Nick dikkatli bir şekilde kapıyı ve ön pencereleri gözlerken kahvesini iki elinin arasında tutuyordu.

Sekiz kilometrelik koşumuz sırasında Nick, Şube'nin hareketlerini takip edebilmek için ajanın kulaklığını takmıştı. Batı Elli Beşinci Sokak'ta alt edilmiş ajanlarını tespit ettiklerinde Lucgrove Bulvarı'na kadar karda ayak izlerimizi sürmüşlerdi ve oraya geldiğimizde, görünürde tuğla bir duvarda sırra kadem basıyorduk.

Bir sandviç dükkânının çatısına çıkmak için boş süt kasalarını kullanma planını yapan Nick sayesinde olmuştu bu. Yaptığımız şeyi örtmek için çatının çıkıntısından sarkarak kasaları devirmişti.

Şube muhtemelen bunu çözecek kavrayışa sahipti ama elimizden geldiği sürece, arkamızda ipucu bırakmıyorduk.

Oradan sonra, tüm bir bloğu çatılardan geçtik; şehir etrafımızda yayılıyordu. Hastings büyük bir şehir değildi ama uzaklarda birkaç gökdelen seçebiliyordum ve ocak havasına karşın, altımızdaki sokaklarda yoğun bir yaya trafiği vardı. Nick ve ben sonunda bir yangın merdiveninden aşağı indiğimizde ayak izlerimiz kara halihazırda basmış yüzlercesinin arasında kolaylıkla kayboldu.

Bu kırk beş dakika önceydi ve Nick kahvelerimizi söylediğimizden beri konuşmamıştı.

Cebinde telefonu çaldığında neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

Soruyu duymazdan gelerek telefonun ekranına baktı. “Sana.”

Ekranda Sam’in numarası yazıyordu. Telefonu açtığımda, aslında hiç mi hiç öyle olmamama rağmen rahat davranmaya çalışarak, “Selam,” dedim.

“Nerdesin?” dedi Sam, ses tonu hiç de sohbet eder gibi değildi. Aksine, kuşkuluydu.

Nick’e baktım. Tek kaşını kaldırdı.

“Bir restoranda.”

“Michigan’da mı?”

Yüzümü buruşturdum. Bu şeyleri nasıl böyle çabucak anlayabiliyordu?

Dile gelmemiş sorumu sezerek, “Telefonu takip ettim,” dedi. “Olmanız gereken yerin üç yüz kilometre kuzeyindesiniz. Nick seni bir şeye mi ikna etti?”

“Hayır.” Aksine, ben *onu* gelmeye ikna etmiştim.

“Nereye gidiyorsun, Anna?” İç geçirdim.

"Ailemin geçmişini araştırmak istiyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum." Bu gerçeğe yakın bir şeydi.

"Bana Port Cadia'ya gidiyorum deme."

"Tamam. Demem."

"Anna."

"Şu an başka ne yapıyorum ki?"

Sesli bir şekilde nefes verdi. "Lütfen, Port Cadia'ya bensiz gitme."

Gözlerimi kapadım. Çok yorgundum. Tartışmaktan bıkmıştım. Çocuklardan bir şekilde daha kırılğanmışım gibi davranılmaktan bıkmıştım. Bir kız olabilirdim fakat bu şımartılacağım anlamına gelmiyordu. Ajanlarla karşılaştığımızı, Riley'yi gördüğümüzü, hayatımız için dövüşmek zorunda kaldığımızı ve kazandığımızı söylemeyi düşündüm. Ama zaten sinir olmuş durumdaydı ve ona tüm bunları anlatmak olsa olsa durumu daha da kötüleştirirdi.

"Yolun yarısına geldik," diye cevap verdim. "Geri dönmüyorum."

Eğer Will amca bize bir şey, herhangi bir şey verebilecekse, onunla buluşmaya değerdi. Ayrıca onu görmek istiyordum. Unutulan ailemin bir üyesini daha görmek.

"Kahretsin." Yeniden konuşmaya başlamadan önce uzun bir duraksama oldu. "Kendine dikkat et. Sana öğrettiğim gibi tetikte ol."

"Olacağım."

Nick masanın diğer ucundan uzanıp telefonu kulağımdan çekip aldı. Sam'e, "Beş yıl önceki o geceye dair hiç görüntü gördün mü?"

Tahminimce Sam'in, Nick'in hangi geceden bahsettiğine dair bir açıklamaya ihtiyacı yoktu; anne ve babamın öldüğü gece, Sam ve diğerlerinin söylendiğine göre, Şube tarafından yakalandığı gece.

Sam'in verdiği cevap her neyse, Nick onu dinlerken restoranı gözleriyle taradı. "Bir şey hatırlarsan, beni ara." Bir duraksama.

“Çünkü bununla ilgili bir şey yolunda değil ama ne olduğunu henüz bilmiyorum.” Bir duraksama daha. Bir homurtu. “Yapacağım.”

Parmağıyla telefonu kapadı ve restorana girenlerin her birini analiz etmeye geri döndü.

“Sam’e bunu sormana sebep olan nedir?” diye sordum yumuşakça.

“Bilseydim soruyu sormak zorunda kalmayacaktım.”

Sandalyeye yayılıp bacaklarımı uzattım. Bazı zamanlar öyle zor biri oluyordu ki.

Bu yorumdan sonra konunun ayrıntıya girmesini beklemiyordum. Ama belki de kahvede onu gevşeten bir şey vardı, çünkü, “Ablana güvenmiyorum,” diye ekledi.

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Bilmiyorum. Beş yıldır ortada olmaması ve onu beyni yıkanmış o çocuklarla birlikte laboratuvarı bulduğumuz gerçeği. Ya seninle Sam’in birlikte olmasını son derece iyi karşılmasına ne demeli? Sanki zaten biliyormuş gibi.”

“Nasıl karşılması gerekiyordu? Gücüne gitmesi mi? Birincisi, beş yıldır ortada yoktu. Hayatına devam etmiş. İkincisi, ben onun kardeşiyim.”

Suratını ekşitti. “Yani kan bağınız var diye erkek arkadaşını çalmanın sakıncası yok mu?”

Başımı yana yatırdım. “Sam’i çalmadım.”

Dış kapı açıldı ve Nick’in dikkati, yeniden bana yoğunlaşmadan önce oraya kaydı. “Adına ne dersen de. Ama bana sorarsan, bunu biraz fazla çabuk kabullendi.”

Başımı iki yana salladım. “O benim kardeşim. Ona güveniyorum.”

“Onu tanımıyorsun bile.”

“Biz aileyiz.”

Nick kahve fincanını daha sıkı kavradı. "Aile bir şey ifade etmez. Kendi kanından olanlar sana berbat şeyler yapabilirler."

Ona gözlerimi dikerek baktım. Babası hakkındaki şeyleri biliyor muydu? Eskiden Nick'i istismar ettiğini?

Masanın diğer ucuna uzandım. "Nick, ben..."

Kendini geri çekti. "Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

Elimi geri çektim.

Masanın üzerine bir yirmilik atıp omuzları kambur bir hâlde kapıya yürüdü.

Aylar önce Nick bana, geçmişini hatırlamamasının onun için daha iyi olduğunu söylemişti. Tam olarak, "Tüm bunlardan önce kim olduğumu bilmiyor olabilirim ama her şeyin toz pembe olmadığına eminim," demişti.

Hâlâ bazen acaba bu doğru mu, acaba bilmek bir şekilde her şeyi daha mı beter hale getirirdi diye düşünüyordum. Nick en nihayetinde geçmişi hakkında konuşmak zorunda kalacaktı, değil mi? Görünüşe göre, sorunları ya da hatıraları hakkında konuşmak, içimizden en çok ona zarar veriyordu. Şube'ye bulaşmasının asıl nedeni de bu olmuştu belki; babasının ona yaptığı şeylere uzun uzadıya kafa yormamıştı. Fakat benim için durum farklıydı. Kafamın içinde bir ses, eksik parçaları yerine koymazsam kendimi asla tam hissetmeyeceğimi söylüyordu.

Ailemi, geçmişimi, eskiden kim olduğumu ve neden burada olduğumu, beni bu yola neyin soktuğunu bilmek istiyordum.

Tek umut edebildiğim, Will amcanın yardım edebileceğiydi.

YİRMİ

Restoranda olduğumuz süre boyunca eski moda sokak lambaları yanıp yanıp sönmüştü ve şimdi sokağı altın rengi bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Sıcaklık da düşmüştü; sanki bu mümkünmüş gibi. Sadece soğuktan, daha soğuğa gitmişti.

Nick sonunda yeni bir araba çalmadan önce bir ya da iki kilometre yürüdük. Motor yeterince ısınır ısınmaz kaloriferi sonuna kadar açtım. Ayak ve el parmaklarımın canlandığını hissedince, yolcu tarafı kapısına doğru kıvrılıp uykunun ağırlığının usulca sokulduğunu duyarak gözlerimi kapadım.

Gözkapaklarımın ardında beyaz ışık belirdi.

Bir kapı aralığından Dani'yi gördüm.

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi.

"Ve ben o anlaşmaya sadık kaldım," dedi bir adam.

"Eski hali nüksetti ama daha iyi durumda değil ve Anna burada güvende değil."

"Ne yapmamı istiyorsun? Onu içeriye mi alayım? Genç yaşta mı başlatayım?"

Dani ters ters baktı. "Hayır. Onun bunda herhangi bir şekilde yer almasını istemiyorum."

"O halde benden ayrıcalık yapmamı istemeyi bırak."

"İstemiyorum. Sadece bir kez olsun umursamanı istiyorum."

Adam kahkaha atmasına ramak kalarak, "Ah, Dani," dedi.

"Umursuyorum. İşte tam da bu yüzden şu an burada, bu konuşmayı yapıyoruz. Bu hali öyle fazla umursuyorum ki."

Uzarlarda bir yerde, bir telefon çaldı.

Sıçrayarak uyandım.

Nick kontrollü telefonu bana uzatarak, "Sana," dedi.

Gözlerimi kırpttırarak uykuyu defettim ve cevap vermeden önce ekranı okudum. Yine Sam'in numarasıydı.

"Alo?"

"Selam." Fakat konuşan Sam değildi. Dani'ydi. "Will amcayla bir buluşma ayarladım."

Açılır kapanır koltukta doğruldum. "Ayarladın demek. Nerede?"

"Port Cadia'da bir bar var. İsmi Molly's. Bu akşam orada olacak. Sekizde."

"Tamam. Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Duraksadı. "Nick sana nazik davranıyor mu?"

"Elinden geldiğince nazik."

Dani güldü. "Bundan daha iyisini bekleyemezsin."

"Eee..." Sanki bu bana biraz olsun mahremiyet sağlayacakmış gibi kafamı Nick'ten çevirip cama döndüm. "Sam nasıl? O... iyi mi?"

"Sam iyi," dedi Dani. "Endişenmene gerek yok."

“Ya Cas?”

“Cas, Cas işte.”

Duraksadı, ardından devam etti: “Kapatmalıyım. Dikkatli ol, kuş.”

Ona dikkatli olacağıma dair söz verdikten sonra telefonu kapadık.

“Ee?” dedi Nick.

“Amcamın bu akşam bir barda olması gerekiyor.”

“Öyleyse o zamana kadar ne yapıyoruz?”

Omuz silktim. “Bilmem. Ama düzgün bir yatakta şekerleme yapmaya hayır demezdim.”

Nick sağa, bir sonraki otoban çıkışına saptı. “Kahvaltıya ve sonra dinlenmek için bir yere girmeye ne dersin?”

Başımı salladım. “Evet, lütfen. Tam şu an dev bir pankek yığınını götürebilirim.”

Nick öyle alçak bir sesle, “Esmer şekerle,” dedi ki onu zar zor duyabildim.

“Ne?”

Çenesi kasıldı. “Sadece... esmer şekerle dene. Ve şurup. Ve tereyağı.”

Azıcık şüphelenmiş bir hâlde, “Tamam,” dedim.

O güne kadar tattığım en iyi tatlı ve yağlı kombinasyondur. Pankek yığınını tereyağıyla kapladım, üzerine akça ağaç şurubu döktüm, sonra da en üste esmer şeker serptim.

Cennetten çıkmış gibiydi.

Şurubun sonunu emerek bitirdikten sonra Nick’e, “Daha önce böyle yemiş miydin?” diye sordum. Başını hayır anlamında salladı. “O zaman böyle seveceğimi nereden bildin?”

Fincandaki kahvesini bitirdi. “Bildim işte.”

Başımı yana yatırdım. “Haydi ama.”

Aklaşmış kahverengi, uzun bir örgüsüyle yaşlıca bir kadın olan garsonumuz aniden araya girerek tabaklarımızı aldı. “Tatlıya yer kaldı mı?” diye sordu.

Şişmiştim. Belki gerektiğinden daha fazla şişmiştim. Sam bana, fazla yemenin yapabileceğimiz en büyük hatalardan biri olduğunu söylemişti. Riley’nin ya da Şube’nin ne zaman baskın yapabileceğini asla bilemezdik ve dolu bir mideye sahip olmak, insanı uyuşuk ve ağır kanlı yapardı. “Sadece yakıt olacak kadar ye,” demişti. Ve ben az önce kesinlikle sadece zevk için yemiştim.

“Hayır, teşekkürler,” diye yanıtladım. Nick başını iki yana salladı.

“Hesabınızı bir dakika içinde hazırlatırım,” dedi. Hızla uzaklaştı.

Yeniden Nick’e döndüm. “Ee?”

Bir kez daha omuz silkti. “Bildim işte, oldu mu?”

Gözlerimi kıstım. “Hatırladın, değil mi? Çocukken pankekimi esmer şekerle mi severdim?” Nick bana gözlerini dikmekle yetindi ki bu yeterli cevaptı. “Benim hakkımda bu kadar şeyi nereden biliyorsun?”

Yine bir omuz silkme. Bana bakmaktan kaçınıyordu.

Gülümsedim. “Belki o zamanlar benden bu kadar nefret etmiyordun.”

Küçümser bir tavırla güldü. “Ondan şüpheliyim.”

Geçmişimiz hakkında bildiğim şeylerin yanına işaret koydum. Bir geçmişe dönüşte, Dani’yle Sam kavga ederlerken, Nick benim yanımdaydı. Bana kâğıttan turna yapmayı göstermişti. Ve çizdiğim resimde, beni dolaba ittiği resimde, beni içeriye kötülük olsun diye değil de, bir şeyden gizlemek için itip itmediğini düşünmem gerekmişti.

Eğer öyleyse, ne?

Ya da kim?

Yemek yedikten sonra bir saat daha arabayla gittik. Fazla paramız kalmamıştı, bir yerlerde bir oda tutmaya yetmezdi ve hava, arabada uyunmayacak kadar soğuktu. Ayrıca kalorifer bozulmaya başlamış, soğuk hava üflemekle, bodrum katı gibi kokan hava üflemek arasında gidip geliyordu.

Nick arabayı ilginç kır evlerinin muazzam evler arasına sıkışıp kaldığı ve hepsinin bir gölün etrafını çevirdiği, şehrin daha iyi bir semtine sürdü. Kuzeye ilerledikçe yol da daralıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Girecek bir yer arıyoruz, unuttun mu?”

Emniyet kemeri vücudumda gerilerek doğruldum. “Başkasının evine mi gireceğiz? Ya biz ordayken gelirlerse?”

“Şişşt. Lanet olası bir dakika bekle.”

Homurdandım ama arkama yaslandım.

En sonunda yavaşladı ve tek katlı, gri tuğladan bir kır evine yöneldi. “Bak, araç yolu kürenmemiş. Karda hiç iz yok; araç yolunda ya da kapıya giden patikada.” Sokağın daha ilersindeki evleri başıyla işaret etti. “Çatıdan sarkan sarkıtları görüyor musun?”

“Evet.”

“Bu kaloriferin çalıştığı anlamına geliyor. Bir de şuraya bak. Hiç sarkıt görüyor musun?”

Çatının kenarına göz attım. “Hayır, pek sayılmaz.”

“Bu demek ki faturaları düşük tutmak için kalorifer kapatılmış. Burası muhtemelen bir yazlık.”

“Yani kimse bizi bulmayacak.”

Nick başıyla onayladı. “Aynen öyle.”

Arabayı araç yoluna, sonra da garajın bir yanına çekip kalın bir çam kubbesi altında kısmen sakladı. Kır evinin arkasına do-laştık. Orada küçük bir verandayla, dışında alüminyum bir pano olan bir arka kapı vardı. Nick iç kapının kilidiyle uğraşırken ben de bunu açık tuttum.

Ayak parmaklarıma yayılan uyuşmayı uzaklaştırmaya çalışarak zıpladım. Burada sıcaklık daha düşüktü ve gölden esen rüzgâr adeta buz gibiydi. *Acele et, Nick*, diye düşündüm.

Kilit çat diye açıldı ve Nick kapıyı itti. Onu geçip paldır kül-dür antreye daldım. Siyah bir paspas üzerine deniz ayakkabıları ve sandaletler dizilmişti. Duvardaki kancalarda yağmurluklar asılıydı. Plaj oyuncakları köşedeki hasır sepete tıklılmıştı. Rahatladım. Burası kesinlikle bir yazlıktı.

Koridor tipi küçük bir mutfaktan geçerek Nick'i oturma odasına kadar izledim. Beyaz çarşaflarla örtülmüş bir kanepe takımı vardı. Nick onları bir çekişte kaldırdı. Tozlar havada fırl fırl döndü.

"Rüzgârda kalmamak güzel," dedim kollarımı ovuşturarak, "ama burası yine de buz gibi." Nefesimi görebiliyordum.

"Sadece birkaç saat burada kalacağız. Kaloriferi açacağım."

Oturma odasının arkalarına sıkışmış eğreti yemek odasında termostatu buldu. "Yirmi bir iyi mi?" diye sordu ve başımı salladım. Kadranı çevirdi ve birkaç saniye sonra kalorifer peteklerinden tık tık sesler gelmeye başladı. "On dakika zaman tanı, o zaman ısınacaktır."

"Teşekkür ederim. Gerçekten."

Bana baktı; yüz ifadesi olağan asık suratıyla daha yumuşak, daha sempatik bir şey arasında gidip geliyordu. Cevap olarak bir şey söylemedi, bu yüzden ani, tuhaf sessizlikle savaşmak için ev ısınırken beni ısıtsın diye bir nevresim ya da battaniye dolabı aramaya başladım.

Yataklardan birinin altındaki bir çantada yün bir battaniye buldum. Adam akıllı salladıktan sonra onu omuzlarıma sarıp kanepeye oturdum.

Daha şimdiden daha iyiydi.

Gözlerimin ağırlaşması ve başımın düşmesi topu topu bir dakika sürdü.

“Şekerleme yapabilirsin,” dedi Nick. “Ben nöbet tutarım.”

“Senin için sakıncası yok mu?”

Başını iki yana salladı. “Zaten buraya bunun için gelmiştik.”

“Peki ya sen?”

Sandalyenin birini ön cama yanaştırıp perdeleri dışarıyı görebilecek kadar araladı. “Ben iyiyim.”

“Emin misin? Çünkü ilkin ben...”

“Anna.” Beni bir bakışıyla susturdu. “Yat uyu.”

“Tamam,” dedim çünkü yorgunluktan ölüyordum. Uzanarak etrafıma sarınmış battaniyeyle birlikte yana dönüp kıvrıldım.

Sızıp kalmam uzun sürmedi.

YİRMİ BİR

Uyandığımda eski bir hatıra benim için erişilmez, unuttuğum bir kelime gibi, uyku sersemliğime sızıyordu. Verdiği hissi, şeklini şemalini biliyordum ama daha ince detayları, önemli olan detayları değil.

Hatıra her ne idiye, önemli bir şey olduğunu hemen anladım ve küfrederek doğruldum.

Nick bana suratını asarak baktı. Hâlâ ön camın önünde konumlanmış sandalyede kambur şekilde oturuyordu. Elinde kapağı açılmış bir bira vardı. Saçı onu son gördüğümde olduğundan bile daha dağınıktı. Dalgın dalgın, acaba hiç yerinden kıınıldadı mı, yoksa uyuduğum süre boyunca o noktada mı durdu diye düşündüm. En azından, burada bir yerlerde zulalanmış birayı bulmak için hareket etmiş olmalıydı.

Bitkinden de öte görünüyordu.

Ayaklarımı yere basıp gözlerimi ovuşturdum. “Sanırım yine geçmişe ait bir anı gördüm.”

“Kimi gördüğünü biliyor musun?”

Soruyu soruş biçimi, acaba soruyu *kendisinin* orada olup olmadığını öğrenmek için mi soruyor diye düşünmeme yol açtı. Hatıralarımın pek çoğunda olduğu için cevabın evet olması ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm.

“Emin değilim,” dedim çünkü en kolay yanıt buydu. “Ama şey vardı...”

Kan. Duraksadım ve ellerime baktım. Hayalet bir his, sıcaklık parmaklarıma yayıldı. Şimdiki zamanda ellerim solgundu, kuruydu, soğuk yüzünden eklemelerim boyunca çatlamıştı. Kanla kaplı değildi fakat o his çok kuvvetliydi. Kanı tırnaklarımın altında hissedebiliyordum adeta, kollarımdan aşağı aktığını hissediyordum.

Bu görüntüyü kafamı sallayarak uzaklaştırmaya çalıştım.

Deliyordum belki de.

Nick, “Ne?” diyerek beni anlatmaya teşvik etti.

“Hiç.” Ayağa kalktım. “Banyonun nerede olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?”

Koridorun ilerisini başıyla işaret etti. “Sağdan ikinci kapı.”

“Su akıyor mu?”

“Evet.”

İçeri girince kapıyı kapayıp kitledim ve tuvaleti kullandım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynaya baktım.

Kafam zonkluyordu. Gözlerim yuvalarına kadar ağrıyordu. Ben ne zaman normal bir hayat yaşayacaktım ki? Gecenin bir yarısı kuşatılmaktan endişe duymadan yatmaya gitmek gibi mesela. Ve bütün bir gün önümde uzanırken tazelenmiş olarak uyanmak. Olasılıklarla dolu bir gün.

İç geçirdim ve gözlerim karardığında yüzüme biraz sıcak su serpmek için musluğu açtım. Görme yeteneği bana, hızlı bir sil-

sileyle geçen bir düzine göz kırpması gibi anlık görüntüler halinde geri geliyordu.

Gözlerimi kapadım, ellerimi şakaklarıma bastırdım.

Bir çığlık. Kafamda.

Bu olanlar neyin nesiydi?

Koşuyordum. Bir koridorda. Arkamda insanlar bağıryorlardı. Kendimi banyoya attım, sifon kapağını kaldırdım ve ellerimi buz gibi soğuk suya daldırdım. Fermuarlı plastik bir torba çıkardım. İçinde bir tabanca vardı.

Dizlerim büküldü. Yana doğru sendeleyerek tutunacak bir şey aradım fakat tuvalet malzemelerinin olduğu sepeti benimle birlikte aşağı indirdim. Alüminyum ve cam kaplar yere düşüp çınlayarak paramparça oldu.

Elimde kanlar. Kolumdan aşağı akıyor. Tırnaklarımda kan.

Bir şey parçalandı ve duvara çarptı. Eller beni sarstı.

“Anna’yı buradan çıkarın,” dedi Dani.

“Anna!” diye bağırdı Nick. “Beni duyabiliyor musun?”

Gözlerimi açmak canımı acıttı ve tavandan gelen ışık beni adeta kör etti. Geçmişe dönüşten geriye kalan pus, şimdiki zamana karıştı ve neyin gerçek olup neyin olmadığından emin değildim.

Nick yanıma çöktü; beni incelerken parmakları kafatasıma batıyordu. “Neler oldu ha?”

“Yine bir geçmişe ait görüntü.”

Parça pinçik olmuş banyo kapısına omzunun üzerinden baktı. “Yeni kural: Bir dahaki sefere kapıyı kilitleme.”

Onun yardımıyla ayağa kalktım. Bir saniyeliğine başım döndü ama iyiymişim gibi yapmama yetecek kadar geçti.

Ama iyi miydim?

Çiftlik evindeki laboratuvarıdan ilk ayrıldığımızda, bünyesi hafıza baskılayıcı ilaçlardan mahrum kaldığında, Sam onu halsiz düşüren bazı geçmişe dönüşler yaşamıştı. Babam bana, Sam’in çok fazla hafıza silinmesine maruz kaldığını, hafızasının işte bu yüzden bu kadar şiddetle geri geldiğini söylemişti.

Bildiğim kadarıyla benim hafızam, çiftlik evine yerleştirilmemden hemen önce, sadece bir kez silinmişti.

Öyleyse neden Sam’in yaşadığı şeyin aynısını yaşıyordum?

Nick banyo kapısını onarmaya çalışırken yazlık evde birkaç saat daha oyalandık. Onu menteselerine oturtmayı başardı ama Nick’in omzunu bindirdiği göçmüş orta kısmı saklamanın bir yolu yoktu.

Akşam yediden hemen sonra, Nick kaloriferi kapayıp kapıyı kitledi. Yine ani bir geçmişe dönüş yaşamamdan korkuyormuş gibi benimle yolcu koltuğuna kadar yürüdü.

İçeri girince, yüzü karanlığa gömülü halde ön çamurluğun etrafında dönüşünü izledim. Bana göz kulak olan, arabaya bin-meme yardım eden ve iyi olduğumdan emin olmak için bir saniye bekleyen bu Nick’in kim olduğundan emin değildim.

Belki bu, gerçek Nick’e daha yakındı; eski hâliyle, genetik olarak değiştirilmiş bir serseri olan şimdiki hâlinin bir karışımı.

Her kimdiyse, ondan hoşlanmıştım. Ve kalacağını umuyordum.

Molly's Bar'a varmamız için bir yarım saat daha arabayla gitmemiz gerekti. Otoparka park ettiğimizde panonun saati 7.45'i gösteriyordu.

Molly's kentin sınırında, iki katlı bir binaydı. İnce, kızcılam duvarlardan müzik yankılanıyor, insanlar dışarıda sürü gibi toplanmış, sigara içiyorlardı. Dışarıda asılı turuncu neon bir tabela, soğuk fıçı bira vaat ediyordu.

Park ettikten sonra Nick, "Önden ben gideyim," dedi. "Sence amcanı görünce onu tanıyabilecek misin?"

"Evet. Dosyalarda fotoğrafları vardı."

"Onu gördüğün zaman, yaklaşımdan önce bana söyle. Anladın mı?"

"Evet."

Arabadan indik ve otoparkı hızlı adımlarla geçerken montumu sıkıca kapadım.

Nick kapıyı çekerek açar açmaz, ter ve bayat bira kokusu bizi aşp dışarı taşıtı. Yer müzikten güm güm inliyordu. Mekânda iğne atsan yere düşmezdi.

Nick beni bir destek kolonunun kısmen gizlediği köşedeki yuvarlak bir masaya götürdü.

Kalabalığa göz gezdirdim. Karşımızdaki köşede kalabalık bir grup insan vardı. Kot tulum giymiş iriyarı bir adam, sanki nikotin derisinden sızabilirmiş gibi, yakılmamış bir sigarayı sıkı sıkı tutuyordu. Ufak tefek esmer bir kız, arkadaşının söylediği şeye kahkahalarla güldü.

Daha gerilerdeki bir oturma alanında bir çift öpüşüyordu. Bir grup kız, shot'larını kafaya diktiler. Yaşlı bir adam birasının sonunu içti. Ve sıksa, kızcıl saçlı bir adam...

Nick'in yanına sokularak, "Bu o," diye fısıldadım. "Odanın arka tarafındaki. Saat bir yönü."

Göze çarpmamaya çalıştım ama bu adam -Will amca- Şube tarafından alındığım gecenin detaylarını hatırlayan, ailemden kalan tek kişi olabilirdi.

Dosyalarımıdaki fotoğraftaki adama benziyordu. Kısa kesilmiş kızıl saçlar; burnuna serpilmiş çiller ve Dani gibi, dolgun dudaklar. Adamda ondan çok şey görebiliyordum ve bu bana, babamızın neye benzediğini ve ailemizin genlerinden hangilerini aldığımı düşündürdü. Kızıl saç almamıştım. Öyle dolgun dudaklarım yoktu. Çillerim vardı, evet fakat O'Brien tarafından bana verilen tek şey buymuş gibi görünüyordu. Daha çok anneme mi benziyordum? Onun sarı saçları, elâ gözleri ve yüzüne küçük gelen bir burnu mu vardı?

Elinde bir birayla Will'in yanında oturan bir adam vardı. Amcamın önünde içki yoktu. Arkadaşının söylediği bir şeye gülümsedi. Ayağa kalktım.

"Onları öğrediğimden beri gerçek ailemle tanışmayı bekliyorum." Elimi hızla geri çektim. "Bir dakika daha beklemem."

Müzik hızlı bir *rock* şarkısından güneye özgü bir geleneksel müziğe geçti ve mekân bançonun keskin tıngırtısıyla dolarken kalabalık hareketlendi.

Odanın diğer ucuna yürüdüm. Ellerim terden kayganlaşmıştı. Beklentilerimin ne olduğundan emin değildim ama Will amcanın benden hoşlanmasını her şeyden daha fazla istediğimi biliyordum.

Yeniden güldü. Arkadaşı sırtına hafifçe vurdu. Will kafasını yukarı kaldırıp beni gördü. Duraksadı.

Beni tanımış mıydı? Gerçek annem ya da babama benziyor muydum?

Will ayağa kalktı. Arkadaşı ona bir şey sordu fakat o cevap vermedi.

Ellerim yanlarımda gevşekçe salınır halde, masanın bir metre uzağında duruyordum. Şimdi oradayken, ona ne diyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum.

“Anna,” dedi gülümseyerek. “Seni görmek ne güzel.”

“Will amca?”

Başını onaylarcasına salladı ve masanın arkasından dolanıp kollarını omzuma atarak bana sıkıca sarıldı.

Geri çekildiğinde arkadaşına, “Nathan, seni sonra ararım. Gitmem gerek,” dedi.

“Tabii, dostum.” Nathan birasını alıp salına salına gitti.

Will, elleri hâlâ omzumdayken, sanki gerçek olduğuma inanmıyormuş gibi uzunca bir süre bana baktı. Nick yanıma yanaştı.

Will en sonunda, “Konuşmamız lazım,” dedi. “Daha sessiz bir yere beklene dersin?”

Omzumun üzerinden Nick’e baktı. “Arkadaşın mı?”

Nick’in bir adım kadar ötede dolandığını hissediyordum. Hem minnet duyuyor, hem de sinir oluyordum. “Evet. İyi bir arkadaşım.”

“Pekâlâ. Tamam, o da gelebilir. Beni izleyin.” Will kürekkemiğime elini koyup beni kapıdan dışarıya yönlendirdi. Park alanının gerisindeki küçük bir kamyoneti işaret etti. “Bu benim arabam. Benimle gelmek mi istersin, yoksa...” Sesi gitgide azalarak Nick’i süzdü.

Nick, “Seni takip ederiz,” diyerek cevap verdi.

“Tamam. Evim Washington tarafında. orada konuşabiliriz.”

Anahtarlarıyla oynadı ve anahtarlar birbirlerine çarpıp şıkırdadı. “Öyleyse sizinle birkaç dakika içinde görüşürüz herhalde.”

Başımı salladım. “Tabii.”

Arabamıza binince, Nick bana döndü. “Bundan hoşlanmadım.”

Gözlerimi devirdim. “Sen hiçbir şeyden hoşlanmazsın. Ya da hiçkimseden.”

“Evet, pekâlâ, bundan özellikle hoşlanmadım.”

“Şu an geri adım atmayacağım. Will bir şey biliyor olabilir. Bilmiyorsa bile, o benim amcam. Onunla en azından konuşmak istiyorum.” Sesim çatladı, derin derin nefes aldım. “Lütfen, Nick?”

Motoru çalıştırıp Will’i park alanının dışına doğru takip etti. “Bu gece vurulursak senden bilirim.”

Will amca, halk kütüphanesinin karşısında, ikinci kattaki bir dairede yaşıyordu. Sam bana sıklıkla, eğer güvenli görünüyorsa muhtemelen değildir derdi ve bir halk kütüphanesinden daha masum bir şey yoktu. Bu yüzden her yanım bana gevşememi söylerken, ne olur ne olmaz diye tetikte kaldım.

Daire küçüktü; arkada bir yatak odası ile oturma alanına bağlanan ufak bir mutfak vardı. Oturma odasında, Will amca vaktinin çoğunu o tek noktada, külüstür bir masaya yaslanmış eski televizyonu izleyerek geçiriyormuş gibi sol yanı eskimiş bir kanepe vardı.

Bulaşıklıkta tabaklar vardı ama lavabo boştu. İki kişilik ufak masa çıplaktı ve yeni cilalanmıştı. İçersi deterjan kokuyordu. Ve puro dumanı.

“Oturun,” dedi Will.

Kanepenin sağ tarafına geçtim, Nick de yanımdaki kol yerine oturdu. Gergin olduğunu, birdenbire patlamaya hazır olduğunu bilebilmek için, ona bakmama gerek yoktu.

Will mutfaktaki masadan bir sandalye çekti. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum bile.” Güldü ama bu, bitkin bir iç çekişe dönüştü.

“Nasıl da büyümüş görünüyorsun.” Ellerini ovuşturdu. “Ee, söyle bakalım, ne hakkında konuşmak istemiştin?”

“Birkaç şey, sanırım. Öncelikle, Dani, Şube’de bağlantıların olduğunu söylemişti?”

“Var.”

Ellerimi birbirine kenetleyip bacaklarımın arasına sıkıştırdım. “Pekâlâ, iki gece önce Şube’nin bir laboratuvarında Dani’yi üç başka çocukla beraber bulduk.”

“Sam gibi başkaları mı?” diye sordu, ses tonu temkinliydi.

“Evet, ama... bir şey farklıydı.” Vedalaşmaya çalışırken Greg’e neler olduğundan bahsettim.

Will bilgiyi hazmetti ve bir bacağı diğer dizinin üzerine attı. “İlginç. Şube’nin yeni programlama yöntemi araştırdığının konuşulduğunu duymuştum. Bir şekilde aktive olduklarını mı düşünüyorsunuz?”

“Evet. Ama nasıl olduğundan emin değiliz.”

“Bir parola olabilir.”

Nick parmağını çıtlattı. “Birimizin doğru zamanda, doğru kelimeyi söyleme ihtimali nedir?”

Will omuz silkti. “Sık kullanılan bir kelimeyse...”

“Bunu etkisiz kılmanın bir yolu var mı?” diye sordum.

“Tabii. Genelde vardır ama nasıl olacağını ben bilemem. Hatta nereden başlamak gerektiğini bile.”

“Bir şey daha,” dedim.

“Tabii. Ne istersen.”

“Dani, anne babamın öldüğü gece orada olduğunu söyledi.”

Will başını eğdi, gözlerini kapayınca kirpikleri yanaklarındaki çillerle buluştu.

Nick’in beni izlediğini seziyordum.

“O gece ne oldu?”

Will başını kaldırdı. Sırtı kaskatıydı. Elleri yumruk biçiminde sıkılmıştı. “Sam oldu. Anne babanı öldürdü. Seni götürdü.”

Ciğerlerimdeki tüm hava uzun bir solukla dışarı boşaldı.

“Bu doğru olamaz,” dedim.

Will bacaklarını indirdi. “Oradaydım, Anna. Olduğunu gördüm.”

Midem allak bullak oldu.

Sam, anne babamı mı öldürmüştü?

“Ama...neden?” dedim soluk soluğa.

Will bir omzunu kaldırdı. “Benim anladığım kadarıyla, annen ile baban, Dani’yi ondan uzak tutmaya çalışıyordu. Başını Şube’yle belaya soktuğunu ve Dani’yi yanında götürürse, onun da öldürülme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorlardı. Sam silah çekmeden sadece dakikalar önce oraya geldim. Onu durdurmaya çalıştım fakat çok güçlüydü.” Başını kaldırıp bana bakarken, Will’in gözlerinde yaşlar birikmişti. “Onu durduramadığım için çok üzgünüm.”

Birden kusma isteği duydum.

Sam ebeveynlerimi öldürmüştü.

Ve şu anda Dani’yle birlikteydi.

Aklıma başka bir düşünce geldi. “Diğerleri orada mıydı? Nick ya da Cas?”

Will, Nick’e şöyle bir baktı. “Hayır.”

Ufacık da olsa ve hiç rahatlatıcı olmasa da, içime teselli aktı.

“Peki ya ben? Ben neredeydim?”

“Odanda saklanıyordun.”

Nick, “Bunu Sam’in yaptığına dair hiçbir kanıtın var mı?” diye sordu.

Will ellerini açtı. “Üzerimde bir şey yok. Eski bağlantılarımın birinden o gece yaşananların Sam’in Şube dosyasında ayrıntılarıyla yazdığını duymuştum. Ancak onları görmedim.”

Şube genel merkezinden kaçtığımız zaman Trev bize hakkımızda bulabildiği tüm dosya ve bilgileri vermişti. Sam’in dosyalarını sadece üstünkörü okumuştum. O gece ait bir şeyi henüz bulmamış olmam mümkündü.

Sam o dosyayı okumuş ve bize söylememiş olabilir miydi? Hatırlıyor muydu?

Kulübeden ayrılmadan az önce komodininde bulduğum o kâğıt parçası. Sam’in el yazısıyla yazılmış bütün o isimlerin olduğu not.

Ebevenylerim o listedeydi.

Hatırladıkça öldürdüğü kişilerin adlarını yazıya döküyor olması mümkün müydü?

Bu doğruysa, ebeveynlerim hakkındaki gerçeği bir süredir biliyor demekti.

Ayağa fırladım. “Gitmem gerek.”

Nick arkamda ayakta duruyordu. Will de kalktı. “Anna. Bekle,” dedi Will. “Lütfen buradan böyle telaşla çıkıp gitme. Seni daha yeni buldum. Burada kalın. Hem sen hem de Nick. Ev yemeği yiyip iyi bir gece uykusu uyuyabilirsiniz.”

Nick, “Burada kalmayacağız,” dedi.

Will bana doğru bir adım attı. “En azından nereye gittiğini söyle bana. Ya da numaranı ver. Seni ikinci kez kaybetmek istemiyorum.” Gözyaşları bir kez daha gözlerini bulutlandırdı. “Sen ve Dani, kardeşimden bana tek kalanlarsınız.”

Nick, Will’le arama girdi. “Bize numaranı ver, *biz* seni ararız.”

Will dudaklarını büzdü fakat başını sallayarak onayladı. Sehpada duran gazeteden bir parça yırtıp kenarına bir numara karaladı. “Bu cebim. Onu kesinlikle açık tutarım.”

Kâğıdı katlayarak cebime soktum. “Teşekkür ederim.”

Başını sallayıp bizi kapıya kadar geçirdi. Kapı aralığından dışarı adımımı atarken, “Sam’in yanında dikkatli ol,” dedi. “Onunla iletişim hâlinde olup olmadığını falan bilmiyorum. Fakat o tehlikelidir, gözü karadır ve normal bir adamın olması gerekenden daha güçlüdür.”

Bunu biliyordum. Sam’in ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. Onun sevdiğim yanlarından biri de buydu.

Ama şimdi, bu iyi bir özellik değil de, korkulacak bir şeydi.

YİRMİ İKİ

Yeniden yola koyulur koyulmaz Nick'e, Sam'in komodininde bulunduğum listeden bahsettim.

Nick, "Yanında mı?" diye sordu.

Yanımdaydı. Onu küçücük bir kare hâline getirip çantamdaki bir çift çorabın içine sıkıştırmıştım. Onu çıkardım ve Nick kâğıdı okumak için kenara çekti.

"Sana bu listeyle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordum.

Nick başını hayır anlamında salladı.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Şuna bak. Bunları gruplara ayırıyormuş. Yıldız imi olanlar, tamamlanmış görevler. İsimlerden bazılarını tanıyorum. Joseph, Badgley, mesela. O görevde birlikteydik."

"Bu bir ölüm listesi, değil mi?"

Tereddüt etmedi. "Evet."

"Öyleyse soru işaretleri..."

“Onları öldürüp öldürmediğinden emin değil demek oluyor.”

Ebeveynlerimin isimlerinin yanında soru işareti vardı. Ama listede oldukları gerçeği bile yeterliydi. O geceyle ilgili bir şey, ölümlerindeki rolünü ona sorgulatacak bir şey hatırlamış ve bana söylememişti.

“Keşke hatırlayabilseydim,” diye mırıldandım. “Bu her şeyi çözerdi.”

“Evet, ama o halt hiçbir zaman o kadar kolay olmaz.”

Nick yola girip aksi istikamete yönelirken koltuğa gömüldüm. “Nereye gidiyoruz?”

“Seni Sam’e götürüyorum.”

Doğrudum. “Ne? Nerede olduklarını biliyor musun?”

Nick başını salladı. “Sam beni gelişmelerden haberdar ediyordu.”

Ofladım. “Yani nerede olduklarını senin bilmenin sakıncası yok ama benim bilmemin var, öyle mi? Ne yani, bana mı güvenmiyor?”

Nick ters ters baktı. “Seni korumak içindi.”

Kendi kendime homurdandım. “Oraya varmamız ne kadar sürer?”

“Yaklaşık üç saat.”

“Harika,” dedim fakat üç saatin, hazırlanmak için yeterli süre olmadığını biliyordum. Sam’i görür görmez ona ne diyecektim? Konuya nasıl girecektim?

Bunun doğru olmasını istemiyordum. Sam’den nefret etmek, onu kaybetmekten daha beter görünüyordu. Ve ikisinin düşüncesine de katlanamıyordum.

Nick bizi Sam, Cas ve Dani’nin görünüşe bakılacak olursa ipotek edilmiş bir siteyi mesken tuttıkları Grand Rapids’e götürdü.

Seçtikleri apartman öyle gösterişliydi ki öfkem anında ikiye katlandı.

Nick ve ben, nerdeyse aralıksız yirmi dört saati yolda geçirmiş ve toz kaplı, köhne bir bodrum katı gibi kokan bir köy evine girmiştik. Sam ise burada üç yatak odalı, iki banyolu, granit tezgâhlı ve kapalı havuz erişimi olan bir çatı katı dairesindeydi. Havuz muhtemelen çalışır durumda değildi ama olsun.

Her şeyi daha da beter yapansa, Dani'nin onu son gördüğümde olduğundan bile daha muhteşem görünüyor olmasıydı. Bir gecede tanrıçaya dönüşmüştü sanki. Dar kesim kot pantolonla incecik belini saran bir kazak giymişti. Saçı temiz ve parlaktı, benimkiyse yağlı ve karmakarışık. Giysilerimde hâlâ kan, tırnaklarımın içinde pislik vardı.

Ve bütün bu durum yanlış olduğu hissini veriyordu.

Hepsi gözlerini dikip bana baktılar; bütün oda sessiz ve tuhaf bir hâl aldı.

Nick benimle omuz omuza duruyor, varlığı ironik bir şekilde beni daha özgüvenli, daha cesur yapıyordu ve lafımı esirgemedim.

“Eğleniyorsunuz, değil mi?” dedim. “Sizin tatil yaptığınızı bilseydim, kendimi valizlerinizden birine tıktırırdım.”

Sam iç geçirdi. “Bu gerçekten gerekli mi?”

Açık alanı uzun adımlarla geçip mutfak ortasındaki masada yanına giderek listeyi tezgâhın üzerine çarptım. “Bunu kulübedeki odamızda buldum.”

Boş bir ifadeyle kâğıt parçasına baktı. “Bu ne?”

“Sen bana söyle.”

Listeyi ve elimi kapıp beni koridor boyunca çekti. Nick de geliyordu; kendi kulaklarıyla bir açıklama duymak istediği içindi

herhalde. Ya da belki de, gerçek her neyse Sam onu itiraf ettiği zaman Sam'le aramızda olabileceklerden korktuğu için.

Boş bir yatak odasında toplandık ve Sam kapıyı arkamızdan kapadı.

"Anne babamı öldürdün mü?" diye birden soruverdim.

"Anna..." diye başladı.

"Yaptın mı?"

Omuzları düştü. "Bilmiyorum."

"O gece hakkında geçmişe ait görüntüler gördün mü?"

"Evet."

"Ne görüyorsun peki?"

Alnındaki bir damar, teninin altında kabardı. "Seni, çoğunlukla."

"Ne yapıyorum?"

"Ağlıyorsun."

"Ellerimde kan var mı?"

"Evet."

Gözümün önüne, önü kanla kaplanan anneme bakan on iki yaşındaki halimin görüntüsü gelince burnumdan nefes verdim. Ellerimdeki kan onun muydu? Hatıra, kötücül müydü?

"Onları kimin öldürdüğünü gördün mü?" diye sordum yeniden.

Sam, "Hayır.O kısmı henüz hatırlayamadım," derken bakışlarını kaçırmadı.

"Dosyalarında olduğu söyleniyor," dedi Nick.

Sam başını iki yana salladı. "Dosyalarımı tekrar, tekrar okudum. O gecedен bahsedilmiyor."

"Flaş bellek ve dizüstü bilgisayarı nerede?"

"Burada bekle," dedi ve dairenin ön kısmında gözden kayboldu. Bir saniye sonra geri dönerek bana onları uzattı. "Bir şeye

ihtiyacın olursa, haber ver.” Dizüztü bilgisayarına uzandım ama sıkıca tutuyordu. “Lütfen?”

“Veririm.”

“O sırada biz de başka bir daireye geçeceğiz,” dedi. “Güvenli olması açısından.”

Benden daha fazla kayıpmış gibi bana bakışı yumuşamama neden oldu. Ona ulaşmak istiyordum. Ona dokunmak istiyordum. Bunların hiçbirinin gerçek olmamasını istiyordum. Sam kapıdan çıkıp gitmeden hemen önce, “Bir şey bulursam, seni çağırırım,” dedim.

YİRMİ ÜÇ

Diğerleri gidince, sokağa bakan daha küçük bir yatak odasında rahatça oturdum. Kucağımda dizüstü bilgisayarla bir köşeye yaslanarak okumaya başladım.

Önceden okuduğum tüm dosyalara göz gezdirdim. Çiftlik evinde kullandıklarımıza benzer pek çok tıbbi dosya ve kayıt vardı. Onları Sam'in tepeye çiziktirilmiş adıyla görmek eski hatıraları uyandırdı.

Evdeyken kayıtları tutmayı severdim. O kadar ki geçen doğum günümde günlük kayıtlar için oraya inmiştim çünkü olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Çocukların başka fikirleri vardı elbette. Benim için sürpriz bir doğum günü partisi planlamışlardı ki bu, hücrelerden çıkmalarına izin verilmediği düşünülecek olursa, inanılmaz bir başarıydı. Bunu hangi süslemelerin alınacağını, ne tür yiyecekler olacağını seçerek,

babamla birlikte hayata geçirmişlerdi. Benim hediyelerim için kişisel isteklerde bile bulunmuşlardı hatta.

Birinin benim için özel bir şey yaptığını hatırlayabildiğim ilk an buydu.

Oraya indiğimde ışıklar kapalıydı. Babam benden bir saat önce inmişti, o yüzden bunun garip bir durum olduğunu biliyordum. “Baba?” diye seslenmiştim.

Işıklar titreyerek açıldı. “Sürpriz!” diye bağırdılar, gerçi Nick’inki daha çok, hoşnutsuz bir homurtuydu.

Çocukların hücrelerinin önüne yeşil flamalar bantlanmıştı. Her yerde, hatta çocukların odalarında bile, balonlar vardı. Laboratuvarın ortasındaki katlanır masada pasta duruyor ve üzerinde pembe jöleyle, İYİ Kİ DOĞDUN, ANNA, yazıyordu.

Başta, herhangi bir şey söylersem gözyaşlarına boğulacağımdan kortuğum için, nutkum tutulmuştu.

Nihayet kontrolümü ele aldığımda, “Bu kimin fikriydi?” diye sordum.

Aramızda ince bir organik camla Sam odasının ön kısmından, “Bu ortak bir karardı,” diye cevaplarırken, Cas ve Trev başlarını iki yana salladılar.

Cas sırtarak, “Sam’in fikriydi,” dedi ve Sam gözlerini yere indirerek bakışlarını kaçırdı.

Önce onun odasına gittim. Midemde kelebekler uçuşuyordu. “Öyle miydi?”

Kafasını kaldırdı; yüz ifadesi daha sıcak, o zamana kadar gördüğümden daha ışıltılıydı. “Bizim için çok şey yapıyorsun. En azından bu kadarını yapabiliydik.”

Ardından, pasta ve dondurmadan sonra, babam bitkinlikten yakınarak yukarı çıkınca, çocuklar bana hediyelerini verdiler.

Cas bana paranormal bir aşk romanı almıştı. “Bunun filmini yapıyorlar,” dedi. “Yani iyi olmalı, değil mi?” Ona kitabı ve serisini zaten okuduğumu söylemeye içim el vermedi.

Trev bana gözümün kaldığını bildiği yeni bir boya kalemi seti verdi. Nick bana bir atkı verirken onunla kendimi boğmamaya dikkat etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Sam’in ricası üzerine, en son onun odasına gitmiştim. Bölmeye bir şey koydu ve kendi tarafımdan açtım. Pakete sarılı değildi ama ne de olsa hediye paketi onun tarzı sayılmazdı. Önce sert cildin dokusunu hissettim ve onu çekip çıkardığımda boş bir anı defteri olduğunun farkına vardım.

Annemin defterini henüz bilmiyordu ya da en azından detayları. Defteri arada bir çizim yapmak ya da notlar karalamak üzere laboratuvara getirirdim ancak benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesinin imkânı yoktu.

“Bir gün,” dedi, “defterindeki sayfalar bitecek ve o zaman başlayacak yeni bir şeyin olduğundan emin olmak istedim.”

Sade bir defterdi. Kapağı, üzerinde yazı olmayan siyah bir kumaştı. Parmaklarımın arasında kaygan ve kalın olan; yumuşak, el basımı sayfaları açtım.

Tam defteri kapayacaktım ki ilk sayfadaki yazı gözüme çarptı.

Anna’ya, yazıyordu.

Çünkü en çok, çizim yaparken mutlu oluyorsun.

—Sam

Kendimi başkalarının gözünden ilk o zaman görmüştüm. Ben dikkat etmezken Sam’in beni gözlediğini ve beni, babamın küçük laboratuvar asistanından başka bir şey olarak gördüğünü ilk fark edişimdi. Ondan hoşlandığım, hatta onu öyle sevdiğim için, kendimi ilk kez haklı buluşumdu.

Ve çiftlik evinden ayrıldığımız sırada aklıma gelseydi, annemin defteriyle beraber Sam'ın hediyesini de alırdım. Onu geride bıraktığıma pişman olmuştum.

O Sam, laboratuvardayken âşık olduğum kişi, nasıl olur da anne babamı öldürenle aynı olabilirdi?

Buna inanmak istemiyordum. Konuya makul açıklamalar getirmek için gerekçe üstüne gerekçe buluyordum.

Belki akli karışmıştı. Belki kendini savunmuştu. Ya da belki Will amca yanıliyordu.

Dosyalara devam ettim. Sam'ın ilk testlerinin sayfalarca kopyası vardı. IQ testlerinin sonuçları. Fiziksel sınavları. Uyku düzeninin kaydı bile vardı.

Başlangıçta dikkat çekici olmayan başlıkları yüzünden göz ardı ettiğim dosyaları kontrol ederek araştırmayı gitgide derinleştirdim. ŞABLONLAR ve BAKIM gibi isimleri olan dosyalardı mesela. En sonunda bir şey gözüme takıldı: REFERANS klasöründeki O'BRIEN başlıklı dosya. Üzerine tıkladım ve O'BRIEN OLAYI başlıklı başka bir dosya buldum.

Bunu daha önce nasıl atlamıştım?

Belgeyi açtım. Tarihler, sorgulama zamanları vardı. Pek çok parça eksikti çünkü yazan her kimse, aslında o gece evde bulunmuyordu.

Ancak “güvenilir bir görgü şahidi” vardı, bu yüzden şahidin bilgilerini buluncaya dek aşağı indim.

Adamın ya da kadının adı verilmemişti fakat bir Şube ajanıyla görüşmelerinin kopyası vardı.

Tanık: Sam herkesi antreye soktu. Tabancası vardı. Bay ve Bayan O'Brien, kızlarına kalkan olmaya çalıştılar fakat Sam onu dış kapıya doğru çekerek götürdü.

Sam, "Kimse kımıldamasın," demişti.

Bay ve Bayan O'Brien ellerini kaldırdılar. Sam tabancayı onlara doğrulttu.

Ajan: Bu noktada Dani ne yapıyordu?

Tanık: Ağlıyordu. Sam'den tabancayı indirmesini isteyip durdu.

Durdum. Dani o gece orada olmadığını söylemişti. Yalan mı söylüyordu? Yoksa hatırlamıyor muydu? Şube bu hatırayı ondan da mı çalmıştı?

Okumaya devam ettim.

Sam'in bakmadığı bir sırada, Bay O'Brien tabancaya elini attı. Sam neler olduğunun farkına varınca, ateş etti.

Bay O'Brien yere yığıldı. Bayan O'Brien çığlık atmaya başladı, böylece Sam onu da vurdu.

Ajan: Ya sonra?

Tanık: Dani ona saldırdı. Ona bağılıyor ve vuruyordu. İşte o sırada Şube ajanları geldiler ve Dani arka kapıdan kaçtı.

Boğazımda kusma dürtüsü yükselince, dizüstü bilgisayarını yere bıraktım. Sam ebeveynlerimi *öldürmüştü*. Şu an burada olmamızın, çiftlik evi laboratuvarındaki programda bulunmamızın tek nedeni oydu. Hayatımı mahvetmişti. Sevdiğim her şeyi benden almıştı.

Dani, “Anna?” diye seslenerek beni ürküttü. İçeri girdiğini duymamıştım. “Cas’le az önce yiyecek bir şeyler almaktan bahsediyorduk ve...”

Hızla yanına gidip dizüstü bilgisayarı suratına ittim. “Oku şunu.”

“Şey. Tamam?” Bilgisayarı alıp yukarı kaldırarak okumaya başladı. Sam’le ilgili kısma geldiğini, gözlerinde acıyla bana bakışından anladım. “Ah, hayır. Ben... ben bunu hiç hatırlamıyorum.”

“O yapmış. Onları Sam öldürmüş.”

“Belki bir açıklaması vardır.”

“Hayır. Dosyalarda yer alıyor ve Will amca da öyle söyledi ve...”

Bilgisayarı yere bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bu doğruysa...”

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Kendini geri çekerek, “Nick nerede?” diye sordu.

“En son odalardan birinde uyuyordu...”

“Gitmen gerek.”

“Ne, şimdi mi?”

“Bunun ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir fikrin var mı? Başka neler yapabileceğini kim bilebilir? Ah, Tanrım. Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Nereye gideceğim?” diye fısıldadım.

“Güvendiğin biri var mı?”

“Hayır... yani... babam, galiba.”

“O zaman onu ara.”

“Ya sen?” diye sordum.

Flaş belleği, bilgisayardan çıkarıp pantolonumun cebine soktu.

“Tavsiyemi istersen, kimseye güvenme. Bana bile.”

“Sen ablamsın,” dedim ve bu ilk defa gerçek gibi geldi.

“Ve ablan olarak sana gitmeni söylüyorum. Sen güvenli bir yerde olduğunda kendimi daha iyi hissedeceğim. İşte.” Bana bir araba anahtarı verdi. “Park alanındaki mavi aracının.”

“Onu nereden?..”

“Şişşt.” Yatak odalarına doğru bir bakış attı. “Haydi.” Beni kapıya kadar geçirdi ve bana gelmemi işaret etmeden önce koridora göz attı.

Çantamı kapıp arkasından dışarı çıktım.

Koridorda bana aceleyle sarılıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

“Kendine dikkat et,” dedi ve ben daha cevap veremeden, beni merdivenlerden aşağı kışkırtarak kapıyı arkamdan kapadı.

Kalbim kulaklarımda güm güm atarak, basamakları ikişer ikişer inip park yerinin yakınındaki arka çıkıştan dışarı süzıldüm. Dış kapıdan çıkar çıkmaz antreye dönüp bakarak Dani’yle az önce ne okuduğumuzu Nick’e, Cas’e, hatta Sam’e söylemeli miyim diye düşünerek tereddüt ettim.

Yalnız olmak istemiyordum.

Gitmek istemiyordum.

Bu riski alacağım, diye düşündüm. Bir açıklama olmalıydı, değil mi?

Ama sonra, beynimin mantıklı kısmı devreye girdi ve güçlü olmam gerektiğini, gitmem gerektiğini söyledi.

Araca girince, anahtarı kontağa soktum. Kar, ön cama çarpar çarpmaz eriyen iri, tembel taneler hâlinde yağmaya başladı.

Gaza basıp park yerinden çıktım.

YİRMİ DÖRT

Cep telefonunu dairede unuttuğum için, gidip bir ankesörlü telefon bulmam gerekti. Neredeyse bir saat arabayla gittikten sonra, nihayet bir tane buldum. Sonra arabada arama yapmama yetecek kadar çeyreklik bulmak da bir on dakikamı aldı.

Babam telefonu ikinci çalışta açtı.

“Alo?” dedi, ses tonu temkinliydi.

“Baba. Benim. Çok vaktim yok. Ankesörlüden arıyorum.”

Nefesini sesli bir şekilde verdi. “Beni ankesörlü telefondan arıyorsan,” dedi, “ancak başının belada olduğunu tahmin edebilirim.”

Telefona daha sıkı sarılarak dışarıya, benzin istasyonunun park alanına baktım. Güneş yükselmeye başlamıştı ve sabah işe gidenler benzin, kahve ve donut yüklemesi yapıyorlardı.

Bu benzin istasyonunun arka kısmında bir fırın vardı ve kızzarmış hamur kokusunu oradan alabiliyordum.

Midem guruldadı.

“Birkaç gün gelip seninle kalmam gerekiyor.”

Hızlı bir soluk vermenin ardından, “Anna,” dedi, “bunun güvenli olmadığını biliyorsun ve...”

Gözyaşlarını daha fazla tutamadım.

Boşanarak aktılar. Kendimi kontrol etmeye çalışırken gözlerimi sımsıkı kapadım ama faydası olmadı. Nefesim titredi ve babam hemen farkına vardı.

“Neredesin? Hâlâ Michigan’da mısın?”

“Evet.”

“En yakın olduğun buluşma yeri hangisi?”

Şube karargâhından kaçışımızdan bir hafta sonra babamla, sadece bir kod kullanarak nerede buluşacağımızı birbirimize basit bir şekilde söyleyebilelim diye, Michigan’da ve ülke çapında birkaç buluşma yeri kararlaştırmıştık.

Güvenli bir hattan, bu yüzden de gizlilikten hiçbir zaman emin olamazdık. Üzerinde takım elbise ve parlak kırmızı bir kravatla gazete standının başında dikilen adam, pekâlâ bir Şube çalışanı olabilirdi.

Daima dikkatli olmak zorundaydım.

“Dört numaralı yere yakınım.”

Dört, Grand Rapids’in hemen dışında olan Millerton, Michigan’ın koduydu ve dört numaralı konuma bir gün ihtiyaç duyacak olursak, Millerton Park’ta, şehir merkezinde buluşmak üzere babamla sözleşmiştik.

Daha önce oraya hiç gitmemiştim ama babamla konumları belirlediğimiz zaman, Michigan haritasına bakmıştım. Parka en kolay nasıl gidileceğini biliyordum.

“Üç buçuk saat uzaktayım,” dedi babam. “Seninle orada buluşuruz.”

Derin bir nefes aldım. “Teşekkürler.”

“Ben gelene kadar dikkatli ol yeter. Tamam mı?”

“Olurum.”

“Ve Anna?” dedi. “Çocuklar seninle mi?”

Yeniden gözlerimi sıkıca kapayıp telefonun kablosunu parmağıma doladım. “Hayır. Yalnızım.”

Babam sanki bu cevabı bekliyormuş gibi iç geçirdi. “Yakında görüşürüz, tamam mı?”

“Acele et, lütfen.”

“Edeceğim.”

Benzin istasyonundan kahve ve kapkek aldım, sonra park alanında oturup yedim.

Dört numaralı konuma çok erken varmak istemediğim için benzin istasyonunun etrafında en az bir saat oyalandım, sonra yeniden otoyola çıktım. Millerton Park’a saat dokuzdan hemen önce vardım.

Park, kentin ortasıındaydı ve toplam yirmi kilometrekarelik bir alanı kaplıyordu. En az altı farklı park alanı vardı, bu yüzden babamla çeşmenin olduğu merkezin yakınındaki bir bankta buluşmayı kararlaştırmıştık.

Kendimi bir banka patates çuvalı gibi atıp soğuğa karşı montumun fermuarını kapadım. Arkamdaki çeşme kuruydu, zeminde küme küme çöpler ve ölü yapraklar vardı. Yanıbaşımıdaki tepenin üzerinde yer alan oyun alanı boştu.

Babamın çıkıp gelmesi sanki sonsuza kadar sürecekmış gibiydi ve nihayet geldiği zaman, ikimiz de diğerinin bir şey yapmasını bekleyerek tuhaf bir şekilde durduk.

Babam ve ben, kucaklaşan tiplerden değildik.

Ellerini montunun ceplerine sokarak, “Seni görmek ne güzel,” dedi.

“Seni görmek de.”

Babamı süzmek için bir saniyemi ayırdım. Onu son gördüğüm-den beri geçen haftalarda epey yaşlanmış görünüyordu. Gözlerinin kenarlarından fışkıran yeni kırışıklıklar ve ağzının etrafını saran yeni gülme çizgileri vardı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Omuz sillkti. “İdare eder. Ya sen? Daha zayıf görünüyorsun. Yemeğini iyi yiyor musun?”

“Evet. Çocuklarla düzenli bir şekilde koşuyorum.”

İkimiz de dayanıklılık ve fiziksel egzersize duyduğum bu ani ilginin arkasındaki sebebi itiraf etmedik. Ne de olsa babam, bu yeni yaşam tarzımdan kısmen sorumluydu. Uzun süre bir Şube çalışanı olmuştu. Ve çocuklarla beni değiştiren programın başındaydı.

Ama onu suçlamıyordum. Pek değil. O zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Ve önemli bir zamanda bize yardım etmişti.

Yine de kendini hâlâ suçlu hissediyordu. Şube’nin adını mümkün olduğunca az anmamın nedeni buydu.

Babam arkasındaki park alanını başıyla işaret ederek, “Haydi,” dedi, “kendimizi soğuktan kurtaralım.”

Zaten Nick’in çalıntı arabasından kurtulmak istiyordum, bu yüzden eşyalarımı yanımda getirmiştım. Babam beni bir pikap kamyonete götürdü. Birkaç pas lekesiyle iki yanında beyaz birer ince çizgi olan, çivit mavisi bir araçtı.

Araca binip eşyalarımı döşemeye koydum. Babam yanıma kayıp biraz gönlünü yaparak kamyoneti çalıştırdı.

Bana gülümsedi. “Şube, seksen bir model bir Chevy kullandığımdan asla şüphelenmez. İyi bir kamuflaj arabası.”

“Beğendim.”

“Yalan söylemek zorunda değilsin. Sigara kokuyor ve çok kötü çalışıyor. Ama iş görüyor.”

“Önemli olan da bu.”

Babam arka sokaklardan ayrılmadan arabayı kentin güneyine sürdü. Kar biraz hafiflemişti fakat sürüş koşulları, olabileceğinin en iyisi değildi ve anacaddeler, vıcık vıcık.

Babam sonunda, “Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu. “Son haber aldığında, Sam’in isteği üzerine yeni bir beyin yıkama tekniğini soruşturmam gerekiyordu. Şimdi yalnızsın ve yardımınıza ihtiyacın var. Sam’in beyni yıkanmamış, değil mi?”

“Hayır, en azından bildiğim kadarıyla hayır.”

Babam gözle görülür şekilde rahatladı. “Pekâlâ, bu iyi. Sam’e karşı duracak kadar güçlü olur muyduk bilmiyorum.”

Değildik.

“Ee, anlat bana,” dedi babam.

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Başından başlamak genelde en iyisidir.”

Öğrendiğimiz her şeyi anlattım. Babam bir çubuk çiğneyerek dinledi. “Sam’in anne babanı öldürdüğünden mi şüpheleniyorsun?” diye sordu birkaç dakika sonra. “Bu bayağı büyük bir teori.”

“Bu bir teori değil. Sam’in dosyalarında vardı. Ve amcam da oradaymış.”

Babam kaşlarını çattı. “Amcam mı?”

“Evet. Neden?”

“Bilmem.” Babam omuz silkti. “Bana aileden hayatta kalan kimse olmadığı söylenmişti. Connor’ın bana söylediği hiçbir şeye

inanmamam gerekirdi galiba ama bir yerlerde bir amcan olduğunu bilmiyordum. Bilsem...”

“Sorun değil, baba. Gerçekten.”

“Evet, pekâlâ.” Bir iç geçirişin dışarı kaçmasına izin verdi. “Her neyse.” Boğazını temizledi. “Yani çocukların yeni bir tür beyin yıkama tekniğiyle programlanmış olabileceklerini düşünüyorsun.”

“Evet. Sam sana Delta laboratuvarında bulduğumuz diğerlerini anlattı, değil mi?”

“Anlattı.”

“Birkaç ay önce Şube karargâhında bulundukları zaman, Şube’nin Cas ve Sam’i programlamış olabileceklerini düşünüyoruz.”

“Ama...” Babam bir parmağını kaldırdı. “... o zaman beyinleri yıkanmış olsa, neden onları karargâhtaki çatışma sırasında aktive etmesinler ki? Connor bunu yapsa, kendini pek çok beladan sıyrabilir, canını kurtarabilirdi. Heba edilmiş bir şey gibi görünüyor.”

Kaşlarımı çattım. “Evet, iyi bir nokta.”

“Ve dürüst olmak gerekirse, Anna, ben olsam o dosyalarda okuduğum her şeye inanmazdım. Trev’in davranışları iyi niyetli olsa bile bu, bilginin doğru olacağı anlamına gelmez.”

“Ama Trev’in dosyaları kopyaladığı sırada sahte bilgileri yerleştirmeleri gerektiğini nereden bileceklerdi?”

Babam bunun hakkında düşündü. “Bilmem. Flaş bellek o zamandan beri hep senin elinde miydi? Hiç gözünden uzak kaldığı oldu mu?”

“Yani birinin o dosyayı ekleyebilmesi için mi?” diye sordum. Babam onaylarcasına başını salladı.

“Son kiralık evimizden ayrıldığımızdan beri Sam’in yanında olduğundan eminim.”

“Kimsenin ona erişimi olmadı mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır... belki, bir dakika... Greg. Ya da Deltadan gelen o iki diğer çocuktan biri.”

Babam bir trafik ışığı yüzünden yavaşlarken, “İşte cevap burada,” dedi.

Ufak bir umut hissi içime yayıldı.

Babam sinyal lambasını açtı. Şu an aramızdaki tek ses, kamyonet motorunun rölantide çalışmasının sesiydi.

Doğru olmayan başka bir şey daha vardı; ne olduğunu bilmiyordum. Kafamda parçalarını görebiliyor ama bir araya getiremiyordum. Greg’in ya da diğerlerinin flaş belleği değiştirecek vakitleri olduğunu sanmıyordum. Olsa bile, o anda son derece bilinçli olmaları gerekirdi.

Greg ve diğerleri, kurtarıldıkları için minnettar gibi görünmüşlerdi. Ve aktive oldukları zaman, tek bir görev dışında hepten bomboştular: Sam’i, Nick’i ve Cas’i alt etmek. Greg, Dani’yi yumruklamıştı fakat o yolundan çekilir çekilmez onu görmezden gelmiş, çocukların peşine düşmüşlerdi.

Flaş belleğe erişimi olan sadece bir diğer kişi vardı: Dani. Ve Greg’le konuşan son insan da o olmuştu. Ona ne söylemişti?

Sıradışı, çok kullanılmayan bir kelimeydi. O kadarını hatırlıyordum.

O kelime... *açıkgözdü. Açıkgöz olun.*

Dani, Greg ve diğerlerini aktive mi etmişti? Beni o sırada gitmeye ikna etmeye çalışmamış mıydı? Çocuklar Greg’le dövüşürken.

“Telefonun nerede?” diye sordum.

“Orta konsolda.”

Telefonu çıkarıp aldım ve Sam’in numarasını tuşladım. Çaldı. Sonra çaldı, çaldı, çaldı.

Aramayı sonlandırıp Nick'in numarasını tuşladım. Buna da cevap veren yoktu.

"Geri dönebilir misin?" dedim. "Grand Rapids'e geri dönmemiz gerekiyor."

Babam şoför koltuğundan bir bakış attı. "Emin misin?"

"Evet. Ben sadece... Sam'le yüzyüze konuşmam lazım. En başından onunla konuşmam gerekirdi."

Bir sonraki kavşakta babam sola saptı, caddenin müsait olduğu bir anda U dönüşü yaptı ve az önce geldiğimiz yönde ilerledi.

O arabayı sürerken, onu bulduğumuzdan beri Dani'yle yaptığımız tüm konuşmaları zihnimden geçirdim.

Konuştuğumuz ilk şeylerden biri, Sam'le ilişkimdi. Nick, Dani'nin bu habere daha fazla tepki vermemesinin tuhaf olduğunu söylemişti ama Sam ve Dani, beş yıldır ayrıydılar.

Nick ona güvenmediğini söylemişti.

Ve onun, hayatta tanıdığım herkesten daha iyi iç sezileri vardı.

Siteye varmamız sonsuza dek sürmüştü sanki. Tam olarak neresi olduğunu hatırlayamadığım için işimiz daha da uzamıştı. Nihayet park alanına gidip de onu boş bulduğumuzda araçtan adeta bir ok gibi fırladım.

Babam, "Bekle," dedi fakat bekleyemezdim.

Çocukları kendi gözlerimle görmek ve hepsinin iyi olduklarından emin olmak zorundaydım. Yapabileceğim en salakça hatayı az önce yapmamış olduğumdan.

Dani'ye, Nick, Sam ve Cas'ten çok güvenmiştim.

Dani kanımdan olabilirdi ancak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Nick beni uyarmıştı ve ben ona kulaklarımı tamamen tıkamıştım.

İçeriye girince merdiven boşluğunun girişini hızla iterek açtım. Asansörler çalışmaz durumdaydı ve bu da demek oluyordu ki çocukların olduğu kata gelinceye kadar koşa koşa çıkacak tam yedi kat merdivenim vardı.

Ben mesafe katederken babam, “Sana yetişemiyorum,” diye bağırdı.

“O zaman benimle yedinci katta buluş. 722 nolu oda.”

Merdivenleri hızla çıktım ve ufak, kare şeklindeki pencereden içeriye göz atmak üzere yedinci katın kapısında durdum. Sabahın geç saatleri olmasına rağmen, koridor karanlıktı ve yersiz görünen hiçbir şey yoktu.

Kalbim kulaklarımda güm güm atarak kapı mandalına asılıp kendime doğru çekti. Hiç ses çıkarmadı. Dikkatle koridora süzuldüm. Sola, sonra sağa baktım. Hâlâ hiçbir şey ters görünmüyordu.

722’ye doğru sürünür gibi ilerledim.

Kapı hafif aralıktı.

Tabancama davranarak ne olur ne olmaz diye kendimi daha küçük bir hedef hâline getirmek için başımı eğdim ve içeriye göz attım.

Hareket yoktu.

Işık yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Kapıyı botumla hafifçe dürttüm ve gıcırdayarak açıldı. Parapara olmuş camlar döşemede ısıldıyordu. Bir dolap kapısı menteşelerinden sökülmüştü ve kilerin yakınında parçalanmış hâlde uzanıyordu. Dökme demir ocağın bir parçası odanın diğer ucuna fırlamıştı.

Daireyi arayıp boş olduğunu anladığımda, gerçekten gitmiş olduklarını, ablamın bana ihanet ettiğini, yanlış insana güvendiğimi

fark edeceğimi bildiğimden, kapının önünde donup kaldım. Yani orada bir dakika daha öylece dikilirsem, bu doğru olmayacaktı.

Lütfen bu doğru olmasın.

“Nick?” diye seslendim ve sesim, *Kiminle konuşuyorsun? Burada kimse yok*, dercesine bana bir bumerang gibi geri döndü.

“Sam? Cas?”

Hiçbir şey.

Babam dakikalar sonra ardımdan daireye girdi. “Ah, hayır,” dedi.

Mutfak masasının etrafını dolaştım, koridor boyunca gidip geldim; odaları, banyoları, dolapları kontrol ettim. Hiçbir şey, hiçbir kimse yoktu. Burada değillerdi.

Mutfağa döndüğümde babamı paslanmaz çelik buzdolabına, onun önüne iliştirilmiş katlı bir nota bakarken buldum.

“Sana yazılmış,” dedi babam notu bana uzatırken.

Notu açtığımda el yazısını anında tanıdım.

“Riley’denmiş,” dedim. “Bu tasfiye sürecinde işbirliği içinde olduğun için teşekkür ederim. Sensiz başaramazdık. Sam, Cas ve Nick, onlara senin zaten Şube karargâhında olduğunu söylememize dek yiğitçe dövüştüler. Sonraysa kendi istekleriyle geldiler. Bu benim işimi epey kolaylaştırdı. Not: Aradığın sözcük, ‘*silinmiş*.’”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

Babam önümden yürüyerek oturma odasının zemininde duran dökme ocak demirini aldı. Hızla dönüp gözlerini bana dikerken hiçbir şey söylemedi.

“Baba?”

Gözleri boş bakıyor, kırılmadan açık duruyordu. Ağzı düz bir çizgi şeklini almıştı.

Demiri kafama fırlatırken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Başımı eğdim. Kalktım. İkinci bir saldırı karşısında eğildim.

“Baba!”

Kolunu yeniden kaldırıp bir kez daha savurdu. Bir sonraki darbeyi görebileyim diye, masanın etrafında güçlükle geri geri gittim. Fakat s k lm ş dolap kapagına takılıp dosdoğru yere kapaklandım.

Ocak demirinin uçarak bana doğru geldiğini gördüm. Nerede yanlış yaptığımın birdenbire farkına vardım.

 ube  ocukların beynini bir parolayla yıkamamıştı.

Babamın beynini de yıkamışlardı.

YİRMİ BEŞ

Altımda hareket eden tekerleklerin dinginliğini hissettim ama gözlerimi açamıyor gibiydim.

Kafamda beni bir rüyaya ya da eski bir hatıraya geri çağıran sesler çınlıyordu. Hangisi olduğunu ayırt edemiyordum.

Fırıl fırıl dönen kestane rengi saçların anlık bir görüntüsü vardı. Ve kuru buğday gibi olan kendi saçlarım da yüzümün etrafında karmakarışık olmuştu.

“Uç, kuş!” diye bağırdı Dani. Beni bıraktı ve havada süzülerek bir sıçrama sesiyle indim. Etrafımdaki boşluğu su doldurdu, hava almak için derin nefesler çekerek yüzeye doğru tekmeler savurdum.

Dani güldü. “Eğlenceli miydi?” diye sordu.

“Harikaydı!” diye bağırarak karşılık verdim ve Dani yeniden güldü.

Sam arkasında belirip kollarını onun beline sarınca gülümsemeyi kestim. Çünkü artık bana bakmıyordu. Ona bakıyordu.

İki adım önümde, yüzeye doğru su kabarcıkları yükseldi ve bir saniye sonra Nick ortaya çıktı. Tüylü bir köpek gibi başını arkaya attı ve su damlacıkları yüzüme çarptı.

Cas koştu, yüzeye çıkmış bir kayanın üzerinden sıçrayarak gülle atlayışı yaptı ve üzerime sular savurdu.

"Cas!" Gülerек su yüzeyine çıktığında bir çığlık kopardım.

"Tam bir aptalsın," dedi Nick.

Cas, "En azından yakışıklı bir aptalım!" diye karşılık verdi.

Kıyıya baktım. Sam ve Dani gitmişti.

Nick, "Şuradaki adaya yüzebilir misin sence?" diye sordu.

Onun gösterdiği yere bakarken güneş yüzünden gözlerimi kısıtım. Birkaç yüz metre ileride üzerinde bir küme çam ağacı olan ve başka da fazla bir şey olmayan küçük bir ada vardı. Ama gitmek istiyordum; en çok da Nick bana bunu yapmam için meydan okuduğundan. Ve ona bunu yapabileceğimi göstermek istiyordum.

"Evet," deyip yüzmeye başladım.

Cas beni geride bıraktı. Suyun altına dalıp gözden kaybolmadan önce, "İkinizi de yeneceğim!" diye tiz bir çığlık attı.

Köpekleme yüzdüm çünkü başka türlü yüzmeyi bilmiyordum. Dani'nin aksine. Çocukların da.

Nick de yüzerek önüme geçti. Daha hızlı çırpındım.

Çok geçmeden kollarım ve bacaklarım yorulmuştu ve ada, mesafeyi tarttığımda görüldüğünden çok daha uzakta görünüyordu.

Ya başaramazsam?

Şüphe göğsüme ilişip ciğerlerimi sıkıştırdı ve panik olmaya başladım.

Ellerim suyu tokatlayarak çırpındım ama bana fazla yararı olmadı. Yüzeyin altına battım ve su ağzıma doldu.

Göl üzerime bastırıyordu sanki. Dibe ulaşmayı umarak bacaklarımı uzattım fakat yalnızca boşlukla karşılaştım.

Bacaklarım kasıldı. Ciğerlerim alev almıştı. Havaya ihtiyacım vardı.

Boğulacaktım.

Bir el beni bileğimden yakalayarak yüzeye sürükledi. Öksürdüm ve temiz havayı ona doyamıyormuşçasına içime çektim.

“İyi misin?” diye sordu Nick, ona yapışarak kollarımı sıkıca boynuna sardı.

“Hey,” dedi Nick. “Sırtıma tırman da kıyıya yüzeyim. Bunu yapabilir misin?”

Başımı salladım ve dediği gibi yapıp ona arkasından sarıldım.

Cas yüzerek yanıma geldi. “İyi misin, kuş?”

Hayır. İyi değildim. İçimden ağlamak geliyordu. “İyiyim,” dedim, bu Nick’in alaycı bir ses çıkarmasına neden oldu.

Cas kıyıya vardığı zaman Nick’in beni dışarı sürüklemesine yardım edebilmek için aceleyle önümüzden gitti. Cas beni ince bir çam ağacının altına, pas rengi-turuncu çam iğneleri yatağının üzerine oturttu. Bir saniye sonra Nick lacivert sweatshirt’üyle yeniden ortaya çıkarak onu omuzlarıma örttü.

Cas çenemi başparmağıyla dürterek, “Bana bak,” dedi. “Ben kimim?”

“Cas.” Dişlerim birbirine çarptı.

“Bugün günlerden ne?”

“Cumartesi.”

“Neredeyse boğuluyordu, seni ahmak,” dedi Nick. “Ona otobüs çarpmadı.”

“Evet, demek oluyor ki beyni oksijene aç kaldı ve bu da demek oluyor ki beyinde hasar olabilir, seni pislik.”

“Ben iyiyim,” dedim tekrar, hâlâ titriyordum.

Çocuklar bakiştılar.

“Ne olduğunu Dani’ye söyleyemeyiz,” dedi Cas.

Nick tişörtünü çekiştirdi. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Başımda dikilen ikisine baktım. "Neden?"

Cas başının üzerine bir havlu atarak, "Çünkü bizi öldürür," diye cevap verdi. Sarı saçları dikelmmişti. "Bizi ölünceye kadar öldürür. Sonra bir daha öldürür." Öne eğilip saçlarımı karıştırdı. "Küçük kuşu için yapmayacağı şey yoktur," dedi.

İlerlemeyi kestik. Gözlerimi kör edici gün ışığına açtım ve kendimi dik bir pozisyona getirdim. Üzerimde bir şey gerildi. Bir emniyet kemeri. Arabanın hoparlörlerinden hafif hafif country müzik duyuluyordu.

Dani direksiyonun başındaydı.

"Selam," dedi.

Kasıldım. "Neredeyiz?"

"Güvendesin."

"Babam nerede? Ya çocuklar?"

"Onlar da güvendeler."

Başım tam sol gözümün üzerinde atıyordu ve düşünmeden o noktaya uzandım, bir şişlik hissedince yüzümü buruşturdum. Parmaklarıma kurumuş kan bulaştı. Midem ağzıma geldi ve kusmamak için alt dudagımı ısırarak zorunda kaldım.

Beyin sarsıntısıydı, kuşkusuz. Babam bana beyin sarsıntısı yaşatmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diyerek yeniden denedim.

"Güvenli bir yere." Dani sinyal vererek bir ara sokağa saptı.

"Neden bize ihanet ettin?" diye sordum çünkü bir plan yaparak dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

Silahım yoktu. Yaralıydım. Nerede olduğumuzla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ya da çocukların nerede olduklarıyla.

Önce bilgiye ihtiyacım vardı. Sonra harekete geçecektim.

“Sana ihanet etmedim,” dedi, sesinde bir parça hüznü vardı.

“Seni oradan çıkarabilmek için yapmam gerekeni yaptım.”

Sola döndü. Depolar ve fabrikalar caddeye sıra sıra dizilmişti. Kar temizleme aracından gelen çakıllar lastiklerimizin altında çtırdıyordu.

“Beni nereden çıkarmak için?”

“Şube’den.” Bir yanında eski, solmuş harflerle WATCHCASE yazan üç katlı, tuğla bir binanın arkasındaki park alanına girdi.

Pencereler doğudan batıya uzanıyordu, bazı camlar kırılmış ya da eksikti.

Araba anahtarını yanına alarak araçtan dışarı adımını attı. Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey arayarak içeriye taradım fakat araba temizdi.

Bir kapı kilidiyle oynadım ve onu açmayı başardığımda neredeyse arabadan düşüyordum. Dani bir saniye sonra gelip beni kolumdan tuttu.

“İyi misin?” Endişeden ağzının kıvrımları belirginleşmişti.

Olası cevapları tarttım. Ona iyi olduğum yalanını söyleyebilirdim ancak dürüst olur da ona ağrım olduğunu söylersem, beni savunmasız görürdü. Sonra doğru zaman geldiğinde onu hazırlıksız yakalayabilirdim.

Yüzümü ekşiterek alnımdaki yumruya yeniden dokundum. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“İçerdeyken sana bir şeyler veririm.” Kamburumu çıkararak yürürken beni daha sıkı tutmaya başladı. “Neredeyse geldik.”

Beni binanın içlerinde, bir duvar oyuğu içine yerleştirilmiş bir çift kanatlı kapıya yönlendirdi. Mint yeşili boya köşelerde soyulmuş ve kıvrılmıştı. Kapı kilitli değildi ve dosdoğru içeri yürüdük.

“Burası neresi?” diye sordum.

“Bir laboratuvar. Eskiden burada çalışırdım.”

Daha önce gördüğüm hiçbir laboratuvara benzemiyordu. Koridorlar kirden kabuk tutmuş, tavanlar örümcek ağlarıyla süslenmişti. Grafitiler, duvarları renkten bir gökkuşağıyla kaplamıştı. Mekân bomboştu ve penceredeki kovuklardan rüzgâr uğulduyordu.

Dani, beni BORÇ HESAPLARI yazılı bir kapısı olan ofise yönlendirerek, “Buraya,” dedi.

Kapıya geldiğimizde, bir parmağını ufacık, gümüş rengi bir panele koydu ve duvardan dışarı bir paravan kaydı. Elinin tamamını parıltıyan yeşil bir cama bastığında elinin baskısı tarandı.

Doğrulamadan geçince, kapı tıslayarak açıldı ve bir adam, baştan aşağı üniformalı bir ajan, dışarı çıktı.

Bizim için kapıyı tutarak, “İyi günler, Bayan O’Brien,” dedi,. Geri adım attım. “Burası Şube’ye ait bir yer mi?”

Dani bana baktı. “Burası güvenli. Haydi.”

“Hayır. Oraya seninle girmiyorum. Bir daha dışarı çıkamayabilirim.”

Dani ajana, “Cal,” dedi. “Biraz yardım.”

Cal bileğimi yakalayarak beni içeri sürükledi. Dani sahte paneli kapayıp kilitledi.

Koridor birer metre aralıklarla tuğla duvara vidalanmış küre ışıklarla aydınlatılmıştı. Fakat ışıklar bir asansör girişinde sona eriyordu. Kapılar açık, bekler halde duruyordu.

Kasıldım.

“Her şey yolunda gidecek, kuş. Yemin ederim.” Dani bana baktı; ifadesi açık, okunabilirdi. Beni en azından fiziksel olarak incitmeyeceğine, inandım ama ne kadar yeraltına inersem, kaçmam o kadar zorlaşacaktı. Buradaki koridor dardı ve görebildiğim başka

çıkış yoktu. Ajanın omzuna asılı bir tüfek ile kalçasına takılmış bir tabanca vardı. Kapı girişini sadece bedeniyle kapatabilecek kadar iriydi.

“Haydi.” Dani beni tatlı dille içeri soktu.

Kontrol panelinde bir düğme vardı ve Dani ona işaret parmağıyla bastı. Yani laboratuvar sadece bir kat aşağıdaydı, yani muhtemelen yerin çok fazla altında değildi. Ulaşabileceğim bir tür havalandırma kapağı olabilirdi. Ya da bir ikmal yolu. Laboratuvar ekipmanını o kapıdan geçirmeleri mümkün değildi.

Asansör kapıları kayarak kapandı ve kabin aşağı doğru sallana sallana ilerledi.

“Çocuklara ne olacak?” diye sordum.

Asansör durunca Dani omuzlarını dikleştirdi. “Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. En azından şimdilik.”

Kapılar bir *ding* sesiyle açıldı ve hareketli bir laboratuvar görüş alanımıza girdi.

Dani’yle birlikte dışarı çıktım.

Girişin yakınında beherglasları, mikroskopları ve tepsideki küçük şişeleriyle, uzun çalışma tezgâhları vardı. Diğer uçta, cam bir duvarın ardında, monitörlü birkaç koşu bandı vardı.

Bir dizi bilgisayar alanın arka tarafını kaplıyordu ve her istasyonun başında beyaz laboratuvar önlüğü giyen birileri vardı.

Fazla temiz, fazla sterildi ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Dani alan boyunca bir oraya, bir buraya gitti ve önünden geçtiğimiz herkes, selam vermek için işini bıraktı. Ona, önemli biriymiş gibi, Bayan O’Brien diye hitap ediyorlardı.

Laboratuvar teknisyenlerinin notlar karalayıp raporlar okudukları ve genel olarak meşgul göründükleri birkaç masayı geçtik.

Kolları kitaplar yüklü, zayıf, çilli bir adam, bizimle laboratuvarın ortasında buluştu. “Bayan O’Brien,” dedi. “Erken gelmişsiniz.”

Bizden çok büyük sayılmazdı. Yirmi üç yaşında falandı. Bir devre tahtasına ayağı takıldı, öne doğru tökezledi ve bir çalışma masasının kenarına dizini vurarak dişlerini sıktı.

“İyi misiniz?” diye sorunca nihayet bana baktı.

“Ah. Sen osun.” Bir iki kez başını salladı, yutkundü. “Sizinle sonunda tanıştığımıza memnun oldum.” Dosyaları diğer koluna geçirip elini uzattı. “Ben, Brian Lipinski.”

Ona gözlerimi dikip baktım. Burada bir esirdim, değil mi? İçerdeki kimseye nazik davranacak değildim.

“Hımm...pekâlâ.” Elini geri çekti. “El sıkışma yok. Öyle olsun.”

Dani parmaklarını şıklattı. “Brian.”

“Ah. Efendim? OB arka odada, sizi bekliyor.”

OB. Bu ismi bir yerlerden biliyordum.

Dani bir teşekkür mırıldandı ve beni yine bir koridor boyunca yürütüp bir kapıdan geçirerek küçük bir ofise yönlendirdi.

Will amcaıy görünce donup kaldım.

Neden buradaydı? Odada ajan yoktu, yani burada kendi isteği dışında tutuluyor gibi değildi.

Bir dakika.

Tüm alarm zillerim ötmeye başladı.

OB.

İsim, Dani’nin dosyalarından birinde geçiyordu. OB’nin zaman çizelgesinde bir değişiklik talep etmesiyle ilgili bir şey.

OB. O Brien.

Will O’Brien’da olduğu gibi.

“Aman Tanrım.” Geriye sendeleyip el yordamıyla kapı tokmağını aradım ama bulamadım. Arkamı döndüm, kapıdaki çatlağa hafifçe vurdum ama hiçbir şey olmadı.

“Ona henüz sakinleştirici vermedin mi?” diye sordu Will amca.

“Hayır. Önce onunla konuşmak istedim.”

“Sakinleştirici olmadan, beni burada görmeye nasıl tepki vereceğini sanıyordun? O böyleyken, onunla konuşabileceğini mi sanıyorsun?”

Bir el omzuma çöktü. Bileği yakaladım, hızla dönerek botumun topuğunu yere vurup Will amcanın ayak bileğini altımda zapt ettim. Kolunu çevirip doğal olmayan bir açıyla büküm. Yüzü acıyla buruştu.

“Anna,” dedi. “Sadece konuşmak istiyoruz.”

Kalbim kafamda sabit bir ritimde atıyordu. Ensemde boncuk boncuk ter birikmişti. Sam’in bana öğrettiği gibi nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Will’i bıraktım ve dikkatle kendini geri çekti.

Kolunu sallarken, “Otursana,” dedi.

Üzeri tıka basa dolu deri sandalyeye baktım. Burası, tıbbi bir odadan ziyade bir ofisti. Solumdaki duvarda, koyu renk ahşap kitaplıklar diziliydi. Arkada, girdiğimiz sırada Will amcanın oturduğu bir çalışma masası ve odanın ortasında dört deri sandalye vardı.

“Hayır, teşekkürler.” Tişörtümün altında gizlenmiş bir tabanca olsaydı keşke diye içimden geçirerek ellerimi arkamda kenetledim. Silahsızken kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten hoşlanmıyordum.

“Pekâlâ.” Will amca kollarını göğsünde kavuşturdu. İri bir adam değildi fakat ufak tefek de değildi. Bir seksen boylarındaydı ve orantılı bir vücudu vardı. Onu alt edebilmek konusunda kendime

güveniyordum ancak onu *ve* Dani'yi alt edebilmek konusunda güvenmiyordum. En azından henüz değil.

Etrafımı daha iyi bilmeye ihtiyacım vardı, onların zaaflarını da. Ve çocukları bulmam gerekti.

“Ee, nereden başlamalıyız?” diye sordu Will amca.

“Bana ne halt döndüğünü anlatmakla başla. Şube için mi çalışıyorsun?”

Dani masanın kenarına oturup bacaklarını önüne uzattı. “Ona anlatsan da olur, Will amca.”

Will, Dani'ye benim göremediğim bir bakış attı. Yeniden bana döndüğünde, yüz ifadesi okunabilir değildi. “Şube için *çalışmıyorum*. Onu ben yarattım.”

Kollarımı vücudumun yan taraflarına düşecek şekilde bıraktım. “Sen, ne?”

“Ve bu bizi şatonun prensesleri yapıyor,” dedi Dani fakat sesi neredeyse hüzünlüydü; bunu başka herhangi bir şeyden çok, bir lanet olarak görüyormuş gibi.

Kulaklarımda sözcükler yankılandı. Nasıl olur da kendi ailem bu kâbusu yaratmış olabilirdi? Nasıl olur da Riley ile Connor, en kötü olmayabilirlerdi?

“Ama adamların bana ateş ettiler. Defalarca kez neredeyse ölüyordum.”

Will elini havaya kaldırdı. “Hayatın hiçbir zaman tehlikede değildi. Adamlarımdan bunu bildiğinden emin oldum. Ve aksini duyarsam, o ajanlar buna uygun muamele görecektir.”

Başımı iki yana salladım. “Buranın bir parçası olamam. Çocukları umursuyorum. Ve rahat bırakılmak istiyorum.”

Will başını hayır anlamında salladı. “Buna izin veremem. Üzgünüm.”

“Bir anlaşma yaptım,” dedi Dani. Ayağa kalkıp yanıma geldi. Gözleri sulanmıştı. Nasıl bir anlaşma yaptığını duymayı beklerken nefesimi tuttum. “Yaptığım her şey, şu güne kadar yaptığım her şey, senin için.” Dudaklarını birbirine bastırdı, burnundan nefes verdi; kendini benim tepkime hazırlıyormuşçasına, omuzları bir santim yükseldi.

“Sen ve ben, özgürlüğümüz, çocukların karşılığında.”

Dehşet sırtımdan aşağı yürüdü ve karnımda boş bir çukur açıldı. “Hayır.” Başımı salladım. “Hayır.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Anlaşmayı yapmış bulunuyorum, kuş.”

Dişlerim birbirine sürtüp gıcırdadı ve ellerimi sıkarak yumruk haline getirdim.

“Elimizde hâlâ, Sam’in yıllar önce aldığı dosyalar var ve içlerinde, ölüm listeleri, laboratuvar kayıtları ve...”

Will sözümü kesti. “Biliyorum, işte bu yüzden buradasın.”

“Benden ne?..” Anlamaya başlamıştım. Dosyalardan vazgeçmesini sağlamak için beni, Sam’e karşı bir pazarlık kozu olarak kullanacaklardı.

Ve Sam bunu pekâlâ yapabiliirdi.

Ancak Will’in benim ve çocukların gitmemize izin vermesi söz konusu değildi. Bizim özgürlüğümüz, dosyaların karşılığında ödemeye istekli olduğu bir bedel değildi.

Dani’ye döndüm. “Seni bunun için asla affetmeyeceğim. Asla.” Yumruklarımı sıktım. “Sen ölünceye kadar peşinde olacağım ve bu defa, ölü olarak kalacaksın.”

Arkamdaki kapı ardına kadar açıldı. Omzunda tüfekle içeri bir ajan girdi. Arkasında ikinci bir adam, tanıdığım bir yüz vardı. Greg.

“Greg,” dedim tereddüt ederek. “Ben Anna. Sen...” *Orada mısın?* demek istedim. Ama bu, söylemek için aptalca bir şeye benziyordu.

“Zahmet etme,” dedi Dani. “O aktive edilmiş durumda ve görevini yerine getirene kadar öyle kalacak.”

Dudaklarımı yaladım. “Görevi ne?”

“Sam, Nick ve Cas’i öldürmek,” dedi Will, uzak duvardaki işaretsiz bir kapıyı açarken. “Geldikleri zaman beni çağırın,” dedi.

Greg ve diğer ajan, kollarını benimkilerin altından kanca gibi geçirerek ayaklarımı yerden kestiler. Tekme attım, sağa sola vurdum. “Hayır! Greg! Lütfen beni dinle.”

“Tüm bunlar yakında sona erecek,” diye söz verdi Dani. Burnunu çekip elinin tersiyle burnunu sildi. “Yarın bu saatlerde, hiçbir şey hatırlamıyor olacaksın. Hatta hiçbir zaman ayrılmamışsınız gibi olacak.”

İki adam beni kapıdan dışarı taşıdılar. Solumdaki ajanı, sonra sağımdaki Greg’i tekmeledim ama herhangi bir zarar verebilecek kadar hız kazanamadım.

Sonunda küçücük bir odaya tıklandığım bir koridor boyunca ilerledik. Kapı kapatılmış, kilit yerine kaymıştı. Yapabildiğim kadar uzun süre boyunca, sonunda bitap düşüp ellerim uyuşuncaya kadar kapıya vurdum. Köşeye itilmiş yatağa yığıldım ve uyuyakalıncaya kadar ağladım.

YİRMİ ALTI

Bir süre sonra dürtölerek uyandırıldım. Hâlâ uyku sersemi, gözlerim ağırken, kim olduğunu görmekte zorlandım ilk önce. Yatakta doğruldum. Uykuyu gözümünden silip attım ve yeniden baktım. Riley'di.

“Günaydın,” dedi. “Senin için bir işimiz var.” Parmaklarını salladı ve içeri iki yeni ajan girdi.

“Ne tür bir iş?” diye sordum.

Kimse yanıt vermedi.

Odadan dışarı sürüklendim. Riley bizi koridor boyunca yönlendirdi. Bana ezelden beridir gibi gelen bir süredir yemek yememiştim ki bu beni dövüşemeyecek kadar bitkin hâlde bırakmıştı. Ve dilimin kesifliği, ağzımın kuruluşuna bakılacak olursa, vücudumun susuz kalması sınırındaydım.

Birkaç dönüşün ardından, Riley nihayet çelik bir kapının önünde durdu, anahtar kartıyla kilidini açtı ve kapıyı ardına kadar

açılmaya bıraktı. Oda gri tuğladandı, zemin de öyle. Ortada bir tane metal, katlanır sandalye vardı.

Ajanlar beni içeri sürüklediler ve kapıdan geçinceye kadar odanın boş olmadığını fark edemedim.

Sam tavanın uzak ucuna zincirlenmişti; kolları, başının üzerinde tutulmuş, bileklerinde sımsıkı kelepçeler vardı. Beni gördüğü zaman, vücudundaki tüm kaslar kasıldığı için, zincirler şingırdadı. Üstsüzdü, ayakları çıplaktı, siyah pantolondan başka bir şeyi yoktu.

Çürükler gövdesine, kollarına, yüzüne serpilmişti. Yanağındaki bir derin bir kesğin üzeri kanla kabuk tutmuştu.

Ona gözümün önünde işkence yapacaklardı, değil mi? Dosyalardan vazgeçeyim diye. Ya da belki de flaş bellekten.

İşe yarayacağından da endişeleniyordum. Hiç mücadele edemeyeceğimden ve Sam'in nasıl bir korkak olduğumu öğreneceğinden endişe ediyordum.

Ajanlar beni katlanıp açılır metal sandalyeye ittiler. Ellerim arkadan kelepçelendi, bacaklarım sandalyenin bacaklarına bağlandı. Tüm bu süre boyunca gözlerimi Sam'den ayırmadım ve o da gözlerini benden ayırmamıştı.

Bunun üstesinden gelebilirdik. Gelemez miydik?

Ağzımı, *üzgünüm*, der gibi oynattım.

Bu benim hatamdı.

Çünkü ondan şüphe etmiştim.

Çünkü bütün yanlış şeylere, bütün yanlış insanlara inanmıştım.

Her ne olacaktıysa kendimi hazırlamaya çalıştım. Kendi kendime Sam'in güçlü olduğunu, pek çok acıya göğüs gerebileceğini, bu kadar kolay pes etmemi istemeyeceğini söyledim.

Bunu yapabilirim, diye düşündüm.

İşte ilk darbe tam o anda geldi.

Profesyonelce çenemi hedef almış sıkılı bir yumruğun dos-doğru inen darbesiydi. Sandalyem bacaklarının üzerinde geriye doğru sarsıldı. Dişlerim birbirine çarptı ve acı, ta kemiklerimin içlerinde derinden duyuldu.

İşkence ettikleri Sam değildi. Bendim.

Kaburgalara bir darbe daha. Bir başkası, mideye. Bir şey çatladı. Zincirler şıkırdadı. Düzgün göremiyordum. Ağzımın içi kan doldu.

Kafaya bir çizme. Sandalyem yana devrildi ve şişmiş yanağım buz gibi soğuk beton zemine yapıştı.

“Durun!” dedi Sam. Zincirleri bir kez daha şıkırdadı. “Lütfen.”

“Dosyaların yerine ihtiyacım var,” dedi Riley. “Her bir kopyanın. Önceden planlanmış herhangi bir medya yayılımının. Bununla ilgili detayları da istiyorum.”

Sam başta bir şey söylemedi. Sandalyem düzeltilmişti. Gözyaşlarımı, gözlerimi kırıştıtararak savuşturdum ve kirli pus arasından Sam’in yüzünü görmeyi başardım.

Bunu yapma, diye düşündüm.

Bir el boynumun etrafında yılan gibi kıvrıldı. Bir bıçak boğazıma dayanmıştı.

“Haydi, Sam,” dedi Riley, “yoksa senin önünde kan kaybından ölür.”

Bunu yapacaklarını düşünmüyordum. Sam, amcamın Şube’yi yöneten kişi olduğunu biliyor muydu? Riley beni öldürmezdi, değil mi?

Bıçak derimi kesti; yavaşça, dikkatle.

Feryadı kopardım. Boynumdan aşağı kandan bir iz akıyordu.

“Tamam.” Sam kelepçeleriyle boğuşuyordu. Dişleri o kadar sıkılmıştı ki kırılacaklarından endişe ettim. “Size ne istiyorsanız vereceğim.”

“Güzel,” dedi Riley arkamdan. “Güzel.”

Ve sonra, beni odadan sürükleyerek çıkardılar.

Sam’in yanından ayrılışımın üzerinden çok geçmeden bayıldım ve bir süre sonra, yüzümde soğuk bir bezle uyandım. Yaramı temizleyenin Dani olduğunu görünce kendimi geri çektim. “Selam,” dedi. “İyisin. Sadece seni temizliyorum.”

Yeniden küçük hücremde, yatağımda yatıyordum. “Üzgünüm,” dedi Dani.

“Bana dokunma.” Eline vurup ittim.

Kaşlarını çattı. “Benim fikrim değildi, sana işkence etmek. Riley... eh, Riley nasıldır biliyorsun.”

Her şey canımı acıtıyordu. Kafam zonkluyordu. Dişlerim, yüzüme yediğim o tekmeyle birbirlerine girmişler, çarpılmışlar gibi hissediyordum. Burnumdan aşağı kayan ıslak bir şey vardı. Dani onu silince bez kana bulandı.

“Bir yerin kırılmamış,” dedi. “Seni muayene ettirdim.”

“Vay canına. Bunun için teşekkürler.”

İç geçirdi. “Gerçekten üzgünüm.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.”

“Ve hiçbir zaman yeterli olmayacak.”

“Sam’i istiyorum,” dedim, sesim kapalı kapılar ardında tutmaya çalıştığım tüm korkuları su yüzüne çıkararak çatlamıştı. Artık ölü müydü? Riley, Greg’in görevini tamamlamasına izin vermiş miydi?

Dani uzanıp bir tutam saçı kulağımın arkasına itti.

“Ona sahip olamazsın, kuş.”

Kapı yeniden açıldı ve Dani geri adım attı. Greg ile ortağı beni yatağımdan dışarı çektiler.

Dani, “Ona dikkatli davranın,” diye uyardı.

Bu defa karşı koymadım.

Beyaz önlüklü iki teknisyenin bir dizi makineyi hazırladıkları farklı bir odaya alındım. Kablolar ve elektrotlar paslanmaz çelikten iki tepsinin üzerine yayılmıştı ve onların ortasındaki rahat deri koltuğa itildim. Greg bileklerimi bantladı. Beni tanımıyor ya da benimle konuşmuyordu, bu bana biraz umut verdi. Görevini henüz tamamlamamıştı, yoksa normale dönmüş olurdu.

Bir teknisyen ağzıma lastik koruyucu tıktırdı.

Dani yanıma geldi ve işaretparmağıyla çenemi hafifçe yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. “Yakında bitecek.” Eğildi, saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı, sonra beni alnımdan öptü; işte o sırada parmaklarımı saçlarına dolayıp kuvvetle asıldım.

YİRMİ YEDİ

Hazırlıksız yakalanınca, Dani hemen karşılık vermedi.

Kendime gelerek dizimi kafasına geçirdim. Bir kez, iki kez. Sendeledi. Teknisyenler köşeye yapıştılar. Diğer ajan bana doğru atıldı. Son saniyede saldırıp ona çelme taktım. Kucağıma doğru yalpalayınca, alet kemerinden bıçağını aldım.

Dani beni yumrukladı. Sandalye yana doğru sarsıldı.

Yere sabitlenmemişti.

Beni bir kez daha yumrukladı ve ayağımla iterek hızın artışına katkına bulundum, böylece sağa doğru sarsılarak yere kapaklandım.

“Sakinleştirici verin,” dedi Dani ve teknisyenler hayata döndü.

Görüş alanlarından uzak olan sağ elimdeki bandı bıçakla kestim. Ajanların botlarının yere sürünerek ilerleyişini duyuyor fakat onları sandalyenin etrafında henüz göremiyordum.

Acele et. Lanet olsun.

Bıçakla kendimi kestim ve yara keskin bir acıyla yandı.

Ajan ellerini koluma sarıp beni doğrulttuğu sırada bandın son lifleri aşınarak koptu ve nihayet elim serbest kaldı. Sahip olduğum her şeyimle kendimi savurarak adamın suratına sağlam bir yumruk indirdim. Geriye doğru düşüp başını tıbbi bir makinenin metal kaidesine çarptı.

Hemen sonra üzerime Greg geldi. Botlarımın parmaklarını yere gömüp, bıçakla ileri atılarak onu göğsünden bıçakladım.

Sarışın teknisyenin ağzı açık kaldı ve arkasındaki mesai arkadaşıyla kapıya ulaşmaya çalıştı.

Greg ayaklarımın dibine yığıldı.

Dani'yle birbirimize baktık.

“Ne yapmayı planlıyorsun, Anna?” diye sordu. “Beni öldürmeyi mi? Buradan çıkmayı başaramazsın, yardımsız olmaz. Peki ya sonra? Çocukları mı kurtaracaksın? Onlar, alt tarafı çocuklar!” Yanıma yaklaştı. “Biz aynı *kandanız*. Kardeşiz.”

“Seni tanımıyorum bile!” diye bağırdım.

Geri çekildi. Yüzündeki ifade, yürek sızlatıcı o saf hüznün ifadesi, kararlılığımı yumuşattı.

Onun için ben, kurtarılması gereken küçük kardeştim. Henüz bir çocuk. Karşılığında pazarlık edilen biri, *kendisiyle* pazarlık edilecek biri değil.

Ama benim için o, yalnızca bir yabancıydı ve bunun herhangi bir fiziksel darbeden daha çok acı verdiğinden şüpheleniyordum.

Dişlerini gıcırdattı. “Seni yeniden kaybedemem. Kaybedemem işte.” Kazağının altından bir tabanca çıkarıp bana doğrulttu. “Bıçağı bırak.”

Düşüncelerimi tartmak için oyalandım.

“Bıçağı bırak!”

Bıraktım. Ses çıkararak yere düştü.

Dani yavaş yavaş bana doğru geldi. “Hatırlamanı sağlamamın bir yolu olsaydı,” diye başladı, “yapardım. Öylesi çok daha kolay olurdu. Güven bana. O zaman görürdün...”

“Neyi?” Sinirlenerek kollarımı kaldırdım. “Neyi görürdüm?”

“Anne babamızın boktan ebeveynler olduklarını. Sana bakanın *ben* olduğumu. Yaptığım her şeyi, senin için yaptığımı!”

“Çocukları feda etmek gibi mi? Bunu istemiyorum. Onlar özgürlüklerini hepimizden çok hak ediyorlar.”

Güldü. “Ah, çünkü Sam çok masum, ondan mı?”

“Anne babamızı o öldürmedi, değil mi? Anladığımı kadarıyla onları öldüren sensin.”

“Hayır.” Vurgulamak için başını iki yana salladı. “Seni korumak için yalan söyledik.”

Küçümseyerek güldüm. “Eminim öyledir.”

“Başka bir konuda daha yalan söyledim. O gece oradaydım, anne ve babamızın öldüğü gece.”

Hazırlıksız yakalanarak başımı yana eğdim. “Öyle mi?”

“Ancak anne ve babamızı öldüren kişi ben değildim. O sendin.”

YİRMİ SEKİZ

Kaşlarımı çattım. “Buna inanmamı mı bekliyorsun? Ben sadece bir çocuktum. Onları seviyordum.”

“Geçmişe ait görüntüler görüyorsun, değil mi? O geceyle ilgili? Sam gördüğünü söyledi. Ve görüntüler, Nick ve Cas’inkilerden daha bitkin düşürücü özellikte, değil mi? Daha ağır? Bunun nedeni, diğerlerinden daha çok hafıza değişimine maruz kalmış olman.”

Bocaladım. “Çiftlik evindeyken mi yani?”

“Hayır.” Başını salladı. “Ondan önce. Daha küçükken.”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Bana anne ve babamızın, kızlarının eve hafızasız döndüğünü fark etmediklerini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Şube, hafıza silme ve boşluklara ne istiyorlarsa onu koyma yetisini daha yeni geliştirmişti. Bunlara ilk maruz kalan sen oldun. Ve bir defadan fazla.”

Boğazımın ortasına bir yumru oturdu ve ne kadar yutkunursam yutkunayım, yerinden hareket edeceğı benzemiyordu. Çünkü bana doğruyu söylediğinden endişeleniyordum.

“Bunu neden yapsınlar ki?” diye sordum.

“Sanırım cevabı zaten biliyorsun.”

Birkaç gün önce gördüğüm geçmişe ait görüntü geri geldi. O görüntüde Dani bana, babamızın bana vurup vurmadığını soruyordu. Anında alarma geçmişti. Babam bana vurmamıştı ama. Vurmuş muydu? Hayır demiştim.

Ama vurduysa bile bu, onu ve annemi neden öldürmem gerektiğini açıklamıyordu.

“Sana inanmıyorum,” dedim.

“İnanmanı beklememiştim.”

Biri beni arkadan yakadı. Sol kolumda iki el. Sağda iki el. Laboratuvar teknisyenleri. Beni savurarak sandalyeye sürüklediler. Kolumu kıvrırarak kadının elinden kurtardım ve ona dirseğimi geçirdim. Burnundan kan boşalarak duvara çarptı.

Adamın elinden kurtulmak daha zordu. Ortağının yere yıkıldığını görünce ayağını yere daha sağlam basarak daha kuvvetli bir şekilde tuttu. Bu yüzden suratına yumruk attım ve onu, aynı noktaya inen bir dirsek izledi. Gözbebekleri geriye döndü ve, yere yığıldı.

Bıçağı çıkardım ve arkamı döndüğümde paslanmaz çelikten tepsinin kafama çarptığını gördüm. Sendeledim. Kanın bakırımsı kokusu boğazımda aktı.

Dani tepsiyi bir kez daha savurdu fakat eğildim ve bıçakla birlikte ileri atıldım. Dani kollarımda yığıldı. Ağırlığı yüzünden geriye sendeledim.

Öksürdü, dudakları ayrıldığında kırmızıydı. “Kuş,” dedi, “böyle olması gerekmiyordu.”

Tüm bunlar olup biterken kendime hâkim olmuştum. Gözyaşlarımı tutmuştum. Hisler, dokunmak istemediğim bir yerde kitliydi. Ama hepsi birden aynı anda boşanarak dışarı çıkıyordu.

“Ben... ben böyle olmasını...” diye kekeledim.

Dani'nin bacakları iki büküm oldu, onu yavaşça yere bıraktım. Bıçak, göğüs kafesiyle midesi arasında bir yere saplanmıştı. Kazağı ağırdı ve kanla ıslanmıştı.

Yüzündeki saç iterek, “Üzgünüm,” dedim,. “Birini getireceğim. Biri sana yardım edebilir.”

Ufacık elini bileğime sardı. “Hayır.” Nefesi boğazına takılmış gibiydi. Kulağa yabancı, doğal olmayan bir şey gibi geliyordu. “Sen bana kalan tek şeysin...” Gözyaşları çizgi çizgi yüzüne aktı. “Bütün hayatımı seni korumaya çalışarak geçirdim.” Güldü ve gülüşü çok geçmeden uzun, ızdırap verici öksürüklere döndü. “Artık bana ihtiyacın olmadığı ortada.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu bana bakmaya zorladım. Gözleri odağını kaybetti. Bakışları içimden geçip gidiyordu sanki.

“Bunu düzeltebiliriz. Bana çocukların nerede olduklarını söyle. Onları nereye götürmüş olabilirler?”

Başını iki yana salladı.

“Lütfen.” Umutsuzlukla, bir söz daha verdim. “Birlikte kaçabiliriz. Hepimiz.”

“Nick bile mi?” Gülümsedi. “Bir keresinde aynı sözü sana vermiştim ve senin istediğin bu olmuştu. Onun bizimle gelmesini istemiştin.” Titredi. “Hep onunla ilgili bir şey vardı. Bunu bilmelisin. Sanırım bu yüzden yaptın. Onu korumak için.” Güldü ama ses tonunda mizahtan eser yoktu. “İlk kez hatıra değişimi yaşadığında son saniyede bir yere çağrılmışım ve uyandığın zaman yanında Nick vardı. Ondan sonra her seferinde yanımdaydı.”

“Dani, lütfen...”

“Yavru bir kuşa, insana fazla bağlanmasın diye doğduktan çok kısa süre sonra insanlar tarafından ellenmemesi gerektiğini söylerler, biliyor musun?”

“Evet, bunu duymuştum.”

“Hep Sam’e, seninle Nick arasındakinin bu olduğunu söyledim. Hatıralarınla ilk oynandığında yeniden doğmuş gibiydin ve Nick, ilk gördüğün insandı. Sam deli olduğumu düşünüyordu ama...” Gözlerini kapadı ve yanaklarından birkaç damla yaş süzülürdü. “Uyandığında yanında olmalıydım. Seni annem ve babamla yalnız bırakmamalıydım her şeyden önce. Her günün her saniyesi, seninle olmalıydım.”

Omuzlarından tuttum. “Bunların hiçbirinin şu an benim için bir önemi yok! Bana çocukların nerede olduklarını söyle yeter. Lütfen?”

Gözlerini açtı ve nihayet bana baktı. “Yapamam. Çocuklar elinde olursa, Will amca peşinden gelmez. Gitmelisin. Ama bir şey...”

Bir nefes daha alabilmek için mücadele verirken, boynundaki tendonlar kaskatı kesildi.

Onu sarstım. “Dani?”

Hiçbir şey olmadı. Yanıt yoktu. Gözleri boş bakıyor, kırpılmıyordu ve odayı ürkütücü bir hareketsizlik sardı.

“Dani!” Ellerimde gevşek bir ağırlık halinde kalmıştı ve başı yana devrildi.

“Neredeler?” diye bağırdım.

Sadece duvarlardan seken sesimin yankısı karşılık verdi.

Titreyerek ayağa kalktım. Teknisyenlerden biri kıpırdandı.

Onlar uyanmadan buradan çıkmam gerekiyordu. Yorgunluktan ölüyordum; yara bere içinde kalmış, yıkılmışıyım. İçimde ne kadar dövüşme gücü kaldığını bilmiyordum.

Muhtemelen yeterince değildi.

Ajanın cesedinin yakınındaki tabancası gözüme çarptı. Onu alarak şarjörünü kontrol ettim.

Tam kapıya davranmıştım ki ardına kadar açıldı ve içeri ajanlar akın etti.

Birdenbire bana doğrultulmuş bir düzine silahla etrafım sarılmıştı.

“Silahı yere bırak,” dedi Riley, sürünün ortasından.

Tabancayı yavaşça yere bıraktım. “Teşekkürler,” dedi. “Şimdi onu vurun.”

Biri tetiği çekti ve bir ok göğsüme isabet etti. Bir sersemlik hissi beni alt edip bacaklarım iflas ettiğinde, ancak tamamen hapyutmuş olduğumu düşünecek kadar vaktim oldu.

YİRMİ DOKUZ

“Ona ne yaptınız?”

Sarı saçlı kadın tepemde bana dikkatle bakarken, Dani’nin eline daha sıkı yapıştım. “Kafası mı güzel?”

“Hayır, anne,” dedi Dani. “Sadece yorgun.”

Anne. Bu kadın, annemizdi. Evet, bunu biliyordum. Ve arkasında belli belirsiz görünen adam, düz kenarlı omuzları ve bakırımsı saçları, ağzının yerine eğri bir çizik olan adam, babamızdı.

Her şey öyle kopuk geliyordu ki. Sanki onların annem ve babam olduklarını bildiğim ama anne babamın imajına uymadıkları bir rüyada takılıp kalmıştım.

“Onun için bir çanta hazırlıyorum,” diyerek devam etti Dani. “Onu birkaç günlüğüne götürüyoruz, bir sakıncası yoksa.”

Babam paldır küldür yanımıza gelip beni Dani’nin elinden çekip aldı; parmakları bileğimi sıkıca kavriyordu, öyle sıkıydılar ki kemiklerimin basınç altında kırılacağından endişe ediyordum. “Onu hiçbir

yere götürmüyorsun. Ne işler karıştırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Will aradı, biliyor musun?" Dani'nin üzerinden arkamızda dizilmiş olan çocuklara baktı. "Büyük çocuğumun başını bir dünya belaya sok-tunuz; en küçüğümü de alamazsınız." Ağzını sıkıca kapayıp öfkeden köpürürken, burnundan soluyordu.

"Onu götürüyorum," dedi Dani.

Babam başını iki yana salladı. "Hayır. Gö-tür-mü-yor-sun."

Kimin tarafında olmam gerektiğini bilmiyordum. Ablam ve Nick'le gitmek istiyordum. O kadarını biliyordum. Ama babamın dediği gibi başları beladaysa, o zaman bundan pek emin değildim.

Omzumun üzerinden bakıp Nick'in bakışıyla karşılaştım. Her zaman, gözlerinin gök mavisinin kuru boyamla, buz adındakiyle, aynı olduğunu düşünürdüm. Bu benim için güç anlamına gelen bir renkti; yıkılmaz.

O gidiyorsa, ben de gitmek istiyordum.

Kolumu babamın elinden çektim, odanın diğer ucuna yürüyüp, Nick'in yanında durdum. Elimini onunkine geçirdim. Güven vermeye yetecek kadar elimi sıkıttı.

Babam itfaiye arabası kırmızısına döndü. "Will'i arıyorum," dedi ve çizimleri mutfaka doğru güm güm sesler çıkardı.

"Bekle!" dedi annem.

Sam ve Cas, babamın arkasından gitti.

Anna'yı buradan çıkarın," dedi Dani.

Nick beni koridora çekip odama soktu; sayvanlı karyolanın, ar-dından şifoniyerin yanından geçirdi. Dolabımın kapısındaki kancadan sırt çantamı alıp içine kıyafetler tıktırdı. "Bunu al," dedi, çantayı omzuma geçirerek. Dolap kapısını çekip açtı ve beni hafifçe itti.

"Burada bekle. Kapıyı kilitle." Dolabın içine monte edilmiş kilidi işaret etti.

"Hiçbir şey için dışarı çıkma," diye emir verdi Nick. "Ne duyacağın umrumda değil. Yakında gelip seni alacağım."

"Söz mü?"

"Söz." Kapıyı kapadı ve hemen kilidi yerine geçirdim.

Burada bir yerlerde bir el feneri vardı. O kadarını biliyordum. Parmaklarım bir kutunun kenarlarını sıyrıncaya dek ahşap zemini taradım. Kutunun içinde kâğıt ile parlak, sert, taş gibi bir şeyi ve bir el fenerini hissettim.

El fenerini açtım ve dolabın içi yumuşak, altınımsı bir ışıltıyla dolarken rahat bir nefes aldım.

Evin ön tarafından bağırmalar geliyordu. Bacaklarım göğsüme çekilmiş halde köşeye sindim. Artık görebildiğim için kutunun içine baktım. Dani ile benim bir fotoğrafımız vardı. Bir kolye. Pürüzsüz bir taş; perdah taşı gibi. Bir avuç bozuk para. Ve düzleştirilmiş, kâğıttan bir turna.

Turnayı çıkarıp aldım ve gövdesini kabarttım.

Bunu Nick yapmıştı. Bu başıboş düşünce, bir muyenehanede baş ağrısı ve kafamın her tarafına kablolar takılı hâalde uyandığımdan beri hissettiğim her şeyden, bir şekilde daha gerçek duyularak aniden, tamamıyla bana dönmüştü.

Nick oradaydı. Gözlerimi açtıktan sonra gördüğüm ilk kişi olmuş, gözüme hemen tanıdık gelmişti.

Üzerine atılıp kollarımı boynuna sarmıştım. Yulaf ezmesi, kahve, esmer şeker ve sabun kokuyordu. Ve sarılmama karşılık vermesi, altüst olmuş aklımın onun hakkında yanılmadığını bana anlatmak için yeterliydi.

Sırtımı beceriksizce sıvazlayarak, "Her şey yolunda," demişti. "Her şey birkaç saat boyunca kafa karıştırıcı olacak. Geri gelecek."

‘Neredeyim?’ diye sormuştum. Neredeyse kim olduğumu soracaktım. Fakat Anna ismi aklıma gelmişti. ‘Benim bir şeyim mi var?’

‘Geçici hafıza kaybı,’ dedi Nick. ‘Sana kendini bok gibi hissettirir ama iyi olacaksın.’

‘Sen hiç hafıza kaybı yaşadın mı?’ diye sormuştum.

Nick bana öylece bakakalmıştı ve o anda ‘sen’i genel anlamda, ikinci çoğul anlamında kullanmadığını anlamıştım. Beni kastetmişti. Daha önce geçici hafıza kaybı yaşadığımı ve bunun bana kendimi berbat hissettirdiğini.

‘Hasta mıyım?’ diye sormuştum ve bu, Nick’i gülümsetmişti.

‘Hayır, kuş. İyisin.’

Kuş. Bu da tanıdık geliyordu.

Hâlâ dolapta büzülmüş dururken, kâğıttan turnayı köşelerinden tutarak parmaklarımın arasında döndürdüm.

Antreden daha fazla bağırışma geldi. Bir şey yere çarptı. Nick küfretti. Dani çığlık attı. Neler olduğunu görmek istiyordum. Dolapta sinerek her şeyin olup bitmesini beklemek istemiyordum. İyi olduklarından emin olmak istiyordum.

Onu açtığımda kilit gürültülü bir tık sesi çıkardı, kimsenin duyup duymadığını görmek için bir saniye bekledim. Fakat duymamışlardı. Kapıyı dışarı süzülmemeye yetecek kadar aralayıp koridoru parmak uçlarımda geçtim. Duvardan antreye göz attım.

Dani, Nick, Sam ve Cas sırtları bana dönük, elleri havada bir şekilde sıraya dizilmişlerdi. Babamın elinde, onlara doğrultulmuş bir silah vardı ama bir adam daha vardı. Onun da silahı vardı. Tanıdığımı düşündüğüm ama adını hatırlayamadığım biri. Uzun boylu, sarışın; daha önce yakından görmediğim bir biçimde yakışıklıydı.

Film yıldızı gibi, diye düşündüm ve adam gülümsediğinde bir korku ürpertisi sırtımda dolaştı.

"Nerede?" dedi sarışın adam, o parlak gülümseme yerini korurken. "Çaldığımız belgeleri nereye soktuğunuzu söyleyin, o zaman gidebilir ve küçük Anna'yı yanınızda götürebilirsiniz."

Babam gözlerini kırptırarak silahımı yere bıraktı. "Hayır, yapamazlar. Kızımı götürmeyecekler!"

Adam babama döndü. "Kapa çeneni, Charles."

Babam hiddetle sarsıldı. "Ben senin eğitilmiş maymunlarından biri değilim, Connor. Bana patronluk taslayamazsın."

Adam, Connor, konuştu: "Ah, yapamaz mıyım? Bana tam olarak ne yapmayı planlıyorsun? Belki beni biraz tokatlarsın, ha? Beni adamakıllı bir sarsarsın? Kafamı duvara vurursun belki?"

Babam irkildi.

"İzin ver de sana tam olarak kim olduğumu hatırlatayım. Karın değilim. Kızın değilim. Ve bana gücün yetmez. O yüzden o lanet çeneni kapa, Charles ve bir adım geri git. Bununla ben ilgilenirim."

Connor tüm bu konuşmayı sıkılmış dişler arasından yapmıştı fakat o gülümseme hâlâ yüzüne yerleşikti.

Ve bu babamı daha da öfkeliendiriyordu.

Tabancayı sopa gibi sallayarak Connor'ın üzerine atıldı. Elinin tersiyle onu savurdu ama Connor başını eğip babamın karnına sağlam bir darbe indirdi. Babam dizleri üzerine çöküp tabancasını kaybetti. Tabanca cınlama sesi çıkararak yere düştü. Hem annem hem de Dani, onu almak için yere atıldı ancak annem daha hızlıydı.

Dani dengeli bir çömelme pozisyonuna geçerek kendini toparladı. Anneme tekme savurdu. Annem tabancayı hâlâ sımsıkı kavrar halde poposunun üzerine sertçe düştü. Onu Dani'ye doğrulttu ama Cas araya girip onu yumrukladı.

Tabanca patladı.

Nefesimi tuttum.

Nick karnını tutuyordu ve Sam onu sendelerken yakaladı.

Hayır. Hayır. Nick olamaz.

Koridoru hızla geçtim, köşeyi dönüp banyoya girdim, ışığı yakma zahmetine girmedim. Kapağı kapalı klozete çıktım ve bir hırıltıyla, sifon kapağını kaldırdım. Suyu batmış plastik, fermuarlı bir torbanın dış hatlarını gördüm. Elimi suya soktum, soğuktan nefesim kesildi.

Torbayı dışarı, koridordan sızan ışığa çıkardığımda, Dani'nin oraya sakladığı tabancanın kabzasını gördüm. Ona bir gün ihtiyaç duyarsam diye, bana nerede olduğunu söylemişti. Bunu nasıl hatırladığımı bilmiyordum ama hatırlıyordum. Ve bana onu kullanmayı öğretişini de.

Tabancayı çekip çıkardım, torbayı yere bıraktım. Kurşun dolu olduğundan emin olmak için şarjörü iki kez kontrol ettim.

Koridoru hızla geçtim. Ayaklarım yeterince hızlı hareket etmiyordu.

Nick, bir kan gölü etrafını sarmış şekilde yerde yatıyordu. Cas ayakta durmakta zorlanıyordu ve alnındaki derin bir yarıktan kan boşalıyordu. Sam, Connor'ın üzerine çıkmış, elleriyle boğazını sıkıyordu ve Connor bayıldı.

Ve babam, Dani'ye silah doğrultmuştu.

"Sana ne oldu?" diye sordu babam. "Büyüyünce küçük bir sürtüğe dönüştün."

Kollarımı kaldırdım, tabancayı iki elimde sımsıkı tutuyordum.

Babamın fark etmesi uzun sürmedi. Olduğu yerde dönüp silahı bana çevirdi. "Ve sen de aynen ablan gibi oluyorsun."

Tetiği çektim. Babam vurulmanın etkisiyle geriye sendeleyerek dizlerinin üzerine yığıldı. Annem çığlık attı. Üzerime doğru hızlı gelmeye başladı

Solgun teni, boş gözleri ve insandan başka her şeyinki gibi bükülmüş ağzıyla vahşi bir şeye, bir hayalete ya da canavara ya da her ikisine birden benziyordu.

Yeniden ateş ettim.

Çok hızlı nefes alıp veriyordum. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve babamın nefesinin altından kufrettiğini duydum.

Bittiğini düşündüm.

Kazandığımızı düşündüm.

Dani, "Hayır!" diye bağırdı.

Bir silah sesi daha duyuldu. Kurşun bana değip beni yere indirir indirmez gözlerimi açtım.

"Seni adı herif!" diye bağırdı Dani tiz bir sesle.

Karnımın yanı birden alev almıştı; ıslaktı, yapışkandı ve kanla ısınmıştı. Doğrulamaya çalıştım fakat bacaklarımı yeterli kaldırma gücü bulacak kadar hareket ettiremiyor gibiydim.

Dani güçlükle yanıma geldi. "Hayır. Hayır. Anna." Bana dokunmaya korkuyormuş gibi elleri üzerimde asılı duruyordu. "Beni duyabiliyor musun, kuş?"

"Evet."

"Beni görebiliyor musun?"

Kafamı onun sesine doğru çevirdim ama yüzünü seçmekte zorlanıyordum. "Öldü mü?" diye sordum. Beni tekrar vurmasından korkuyordum. Ya da başka birini. Dani'yi mesela.

"Evet. Sanırım. Cas, ona bir göz atar mısın?"

Ayak sürüme sesleri duyuldu. "Nabız yok," dedi Cas.

Ev birden sessizleşmişti.

Dani bir soluk aldı ve elini karnımın yanına bastırdı. Acı, kafamda ve gözlerimde aniden yanan bir ışıktı. Öyle canım yanmıştı ki çığlık atmama yetecek kadar enerji toplayamadım.

"Will'i ara," dedi Dani.

"Onun ne yapacağına dair hiçbir fikrin..." diye başladı Sam.

"Ara onu!" Yüzünü göğsüme dayadı. Nefesini ensemde hissedebiliyordum. Beni bedenime hapsedmeye yardım ediyordu. "Her şey yoluna girecek. Yemin ederim. Will amca seni iyi edecek."

Ya Nick? Onu kim iyi edecekti?

"Onu taşıyabilirim," diyerek bir kez daha denedi Sam. "Cas, Nick'i alabilir. Buradan çıkıp gidebiliriz."

Dani başını salladı. "Onu güvenli bir yere götürünceye kadar ölür. Hatta götürebilsek bile... kimsede Şube'nin sahip olduğu teknoloji yok."

Benden mi bahsediyordu? Ölecek miydim?

"Will aileden biri," dedi, sesi kulaklarımda bir uğuldamaydı.

Zemin gıcırdadı. "Onunla bir anlaşma yapacaksın, değil mi?" diye sordu Sam.

"Başka seçeneğim yok."

Sam iç geçirdi.

"O benim kardeşim," diye ekledi Dani.

"Cas, Will'e telefon et," dedi Sam.

"Tamam."

Sam yanıma çöktü. Saçımı yüzümden itti; beni ona bakmam için ikna ederken parmakları nazikti. "Çok kan kaybediyor. Ve bakışları odağını kaybetmiş."

"Biliyorum."

"Belki de..."

"Söyleme." Dani ellerimi kendi ellerine alıp sıkıca tuttu. "Söyleme."

Cas telefonunun kapağını kapadı, onu yere atıp botuyla ezdi. "Şerefsiz yola çıktı."

"Gitmeniz gerek," dedi Dani. Sam'in tereddütü, ancak Dani'nin dişlerini sıkıp ona bağırmasına kadar sürdü. "Git, Sam!"

"Bir gelişme olduğunda beni ara." Nick'in yanında diz çöktü, bir kolunu tutup omzunun üzerine kaldırdı. Nick inledi.

"Dikkatli ol," dedi Sam.

Dış kapı gıcırdayarak açılıp bir saniye sonra kapandığında Dani başını salladı.

"Anna?" diye fısıldadı. Yanıtımı beklemedi. "Dinle. Will amca buraya geldiğinde, bırak ben konuşayım, tamam mı? Bir şey söyleme. Bunu düzeltereğim. Söz veriyorum."

Connor köşede kımıldanmaya başladı.

"Her şey düzelecek." Dani gülümseyip saçlarını karıştırdı. Acı hafiflemeye başlamıştı. Belki de her şeye rağmen iyiydim.

Connor doğrulup oturdu. Telefonunu çıkarmadan önce, "Ne?.." dedi boğuk bir sesle.

"Bana destek gönderin. Port Cadia çevresi kontrol altına alınsın ve arama bültenleri çıkarılsın ve..."

Dani yüzünün yanına elini koyarak beni kendisine bakmaya zorladı. Gözleri kan çanağına dönmüş, çürük içindeydi ama ben, ablamı görüyordum; her şeyden çok. Ona karşı bir şey hissediyordum. Sevgi ve hayranlık. Burada, onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

"Ne gerekiyorsa yapacağım, kuş," dedi. "Her zaman."

OTUZ

Anne ve babamı öldürmüştüm.

Uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce buydu.

Buna öyle katıksız bir üzüntü ve keder eşlik ediyordu ki bunun artık DNA'mın bir parçası, sonsuza dek yanımda taşıyacağım bir suçluluk virüsü olduğundan endişe ettim.

Aklıma gelen ikinci düşünce, beş yıl önce vurulmuş olduğumdu.

Doğrulдум ve tişörtümü kaldırdım. Karnımda herhangi bir kusur yoktu. Yara izi yoktu. Ciltte buruşukluk yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bir nefes dudaklarımdan ağır ağır dışarı çıktı. Bu bir geçmişe dönüş değildi belki.

Belki bir kâbustu.

Fakat içimde bir yerlerde, yalnızca babaneler bulduğumu biliyordum.

Anne ve babamı öldürmüştüm.

Vurulmuştum.

“Kanunen üç dakika boyunca ölüydün.”

Arkamdaki sesi duyunca fazla hızlı bir şekilde doğrularak oturdum ve buna anında pişman oldum. Kafatasımın her yanı zonkluyordu; ayaklarımı yere basarken, yüzümü acıyla buruşturarak ellerimle kapadım.

“Burada güvendesin,” dedi Will. “Rahatla.”

Hareketlerini sezince kendimi odaklanmaya zorladım. Onun görüş alanımdan çıkmasına izin veremezdim.

“Eğer öldüysem,” dedim, “beni nasıl kurtardın?”

Kanepeye gelip diğer ucuna oturdu; dirsekleri dizlerindeydi ve elleri birbirine kenetlenmişti. Gömleği buruş buruştu, kolları iliklenmemiş ve yukarı sıyrılmıştı.

“Eyaletteki en iyi tıbbi ekibe sahibim,” dedi, “ve yine de, seni orada laboratuvar masasında gördüğüm zaman, onların bile seni geri getiremeyeceğinden endişe ettim.”

Onunla gözgöze geldim ve ince çizgilerine sızmış hüznü görmezden gelmeye çalıştım.

“Ama yapmışlar işte,” dedim.

Başını onaylarcasına salladı. “Durumunu stabilize etmeyi ve kanamayı durdurmayı başardılar. Daha sonra, yarayı sanki hiç orada olmamış gibi görünecek şekilde onarmalarını sağladım. Öz babanın seni vurduğunu hatırlatan bir şeyi taşımanı istemedim.”

Boğazımda oluşmaya başlayan yumru karşısında yutkundum. Bana daha fazla yalan mı söylüyordu? Onu iyi adam gibi göstermek üzere uydurulmuş hikâyeler mi anlatıyordu?

İnanmak istediğim buydu çünkü Will amcaı sadece siyahın tonlarında görmek daha kolaydı. Fakat geçmişe ait görüntüler bana gerçek gibi gelmişti; diğer hepsi kadar gerçek.

Dahası, sanki eksik bir parça nihayet yerine oturuyor gibi gelmişti.

“Bir şeyler içmelisin.” Will önümdeki masayı başıyla işaret etti. Üzerinde bir şişe su, yanında bir paket kraker ve bir şişe ağrı kesici vardı.

İkram edilenleri kuşkuyla süzdüm.

“Seni uyuşturmam için bir sebep yok,” dedi Will. “Zaten buradasın.”

Krakerleri kemirmeye başlayınca, etrafıma göz gezdirmek için vakit buldum.

Bir çatı katındaydım. Yüksek tavanın bir ucundan diğerine kadar havalandırma delikleri uzanıyordu. Önümde paslanmış borular ve eskimiş ahşaptan birkaç kitap rafı vardı. Eski görünen ama muhtemelen geçen sene yapılmış ve birkaç bin dolara mal olmuş türden şeylerdi.

Üzerinde olduğum kanepede, normal bir kanepenin iki katı boyutundaydı. Koyu yeşil kadifeyle kaplanmıştı; öyle koyuydu ki neredeyse siyahtı. Zemin lekeli betondur.

Vitrin pencereler ormanlık bir alana bakıyordu. Bana nerede olduğumu söyleyebilecek kadar göze çarpan hiçbir şey yoktu.

Sudan bir yudum aldım, ardından üç hapı şişeden avcuma koydum.

Kafamda aniden bir görüntü belirdi. Dani'nin görüntüsü. Ellerimdeki kanının görüntüsü.

Ölmüştü. Annemi, babamı, ablamı öldürmüştüm.

Ne tür bir insan bütün ailesini öldürürdü?

Psikopat mıydım?

“Çocuklar nerede?” diye sordum.

Will bana upuzun bir süre gözlerini dikip baktı ve yüzünün nasıl da bir tilkininki gibi keskin hatlı ve köşeli olduğu o zaman dikkatimi çekti. “Dani’yi öldürdün,” dedi sonunda. Tüm hisler gözlerini terk etmişti.

Bu onu çok daha korkulası yapıyordu.

“Çocuklar nerede?” diye tekrarladım.

“Ne kadar belaya yol açtığınla ilgili bir fikrin var mı?”

“Bizi rahat bırakmış olsaydın, sorun çıkmayacaktı.”

Ağzının kenarlarında, kendini ele veren bir gülümseme kıpırtısı belirdi.

Gömleğinin kıvrılmış kollarını düzeltti. “Geçmiş orada durup çalışıp başardığım her şeyi mahvetme tehditleri savururken yoluma bakamazdım.”

“Seni tehdit etmiyorduk. Sadece hayatlarımızı yaşıyorduk.”

“Size verdiğim hayatları.”

Bu doğrudu. Çarpık bir şekilde, olduğum her şeyi ve tanıdığım herkesi bu adama borçluydum. Bu ona, hepsini geri alma hakkını veriyor muydu?

“Nasıl sonunda Değişim programına dahil olduğunu bilmek istiyor musun?” diye sordu.

Yutkundum. Evet. Ama bunu ona itiraf etmek istemiyordum.

“Vurulmuştum,” dedim. Bu başlamak için iyi bir nokta gibi görünüyordu. “Ve Dani, beni kurtarmak için seninle bir anlaşma yaptı.”

“Yaptı, evet.”

Nabızım yavaşça yükselerek huzursuz bir ritme ulaştı. Sormak üzere olduğum sorunun cevabını zaten bildiğimden şüpheleniyordum. Fakat doğru olmasını istemiyordum. “Bedeli neydi?”

Parmaklarını bitiştirerek bir kule gibi dikti. “Sam ve diğerleri.”

Cevabın bu olduğunu bilsem bile, duymak onu daha az acı verici yapmıyordu.

Dani onları tuzağa düşürmüştü. Çocukları. En nihayetinde böyle yakalanmışlardı.

“Ya ben?” dedim.

“Dani ve ben, sana bakabilecek biriyle birlikte güvenli bir evde olmanın senin için daha iyi olduğuna karar verdik.”

“Çiftlik evi.”

“Evet.”

“Ve halihazırda ben ordayken, neden beni programa dahil etmeyesin, değil mi?”

“Senin yalnızca testlerin bir parçası olman gerekiyordu. Eylemde yer alman hiç beklenmiyordu.”

Bakışlarımı kaçırıp alt dudagımı ısırdım. Öfkeli olmak istiyordum. Ondan nefret etmek *istiyordum*.

“Şimdi sen ve ben, O’Brien’lardan geriye kalanlarız.” Ayağa kalkıp bir puro kutusunu yokladı.

Benim yüzümden, diye düşündüm ama şu anda buna odaklanamazdım. Bunu daha sonra yapacaktım. Güvende olduğum zaman umutsuzlukla, suçlulukla ve üzüntüyle ilgilenecektim. Şimdilik, kaçmaya konsantre olmam gerekiyordu.

Will’in sırtı bana dönükken etrafımı yeniden kolaçan ettim. Bir silah bulmam gerekiyordu. En sağdaki kitaplıkta küre biçiminde metal bir heykel ve tam ortasına doğru, bir ok vardı.

Doğru hatırlıyorsam, adına gökküre deniyordu. Bir silah olarak yeterli gelirdi.

Will bükülmüş işaret parmağının kıvrımına bir puro sokuşturulmuş halde geri döndü. Bir çakmağın tekerine hafifçe vurup

puronun kesik ucunu yaktı. Havayı hemen tütünün tatlı kokusu doldurdu.

“Ee, şimdi ne olacak?” diye sordum. “Çocuklara? Bana?”

“Dani’yle bu göreve başlamamızın arkasındaki tek neden, seni bu hayattan uzaklaştırmaktı.”

Kanepenin kenarında öne doğru kaydım. “Ne dedin?”

“Dikkatli olmamız gerekirdi, besbelli.” Purosunu içine çekti, dumanı aceleyle üfledi. “Çocukların seni savaştan asla bırakmayacaklarını biliyorduk ve ne yazık ki, Şube yaptığımız işte iyiydi; biyoteknolojiyi silaha çevirmek konusunda. Çocukları daha akıllı, daha güçlü, daha hızlı hale getirmiştik. Onlara sadece senin aracılığıyla ulaşabiliyorduk.”

“Ama neden?” Parmaklarımı yumruklar oluşturacak biçimde kıvrımıştım. “Eğer tek istediğiniz bensem, neden çocukların peşine düşüyorsunuz ki?”

Will alnını buruşturdu. “Az önce, çocukların seni asla bırakmayacaklarını söylediğimi duymadın mı? Onları ayırsam ve hafızalarını silsem bile, eninde sonunda hatırlarlardı. Ve şu an olduğumuz noktaya geri dönmüş olurduk. Bir işletmeyi böyle yönetemem.” Bıkkınlıkla ellerini kaldırıp hemen ardından geri indirdi. “Bu şirketi inşa etmek, on yıldan fazla zamanımı aldı. Küçük bir silah tasarım firması olarak başlamıştık ve Şube’yi o noktadan, biyolojik silahın en önde gelen tacirlerinden biri haline getirdim.”

Başını salladı. “Ve aileyi işe karıştırmak benim hatam oldu. Hiç o yola girmemeliydim. Bu beni savunmasız yaptı, seniye kurban durumuna düşürdü. Bunun için özür dilerim.”

Söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyordum ama kafama bir şey takılmıştı. Boş verip geçemiyordum. “Canlarını bağışlasaydım’ dedin. Çocuklar için.”

Will bana döndü. “Bu doğru.”

Boğazım düğümlendi. “Geçmiş zaman.”

“Ben...” Çatı katında bir yerdeki telefonun çalışı sözünü kesti.

“Affedersin.” Soruyu aramızda cevaplanmamış halde bırakarak başka bir odada gözden kayboldu.

Öfke yakıtım oldu. Boşluktan istifade edip parmak uçlarıma basarak kitaplığa gittim ve gökküreyi raftan aldım. Will’in içinden geçip gittiği kapı aralığına giderek sırtımı duvara yasladım; heykeli, savurduğum zaman ilk çarpacak şey okun sivri ucu olacak şekilde omzumun üzerine kaldırdım.

Will’in sesi ihtiyatlı bir mırıltıydı. “Ne yapmışlar?” dedi, sorgulayıcı olmaktan ziyade rahatsız edici bir şekilde şoke olmuş bir ses tonuyla.

Küreyi daha sıkı tuttum.

“Kaçmalarına kimin yardım ettiğini bulup bana getir. Anlıyor musun?”

Sam ve diğerleri kaçmışlar mıydı? Hakkında konuştuğu kişiler onlar mıydı?

Umut göğsümde dalgalandı.

“Trev,” dedi Will bir iç çekişle. “Sana gözünü ondan ayırmanın söyledim sanıyordum.” Yine bir boşluk. “O zaten tam da bu yüzden lanet olası bir eğitilmiş suikastçi! Sana emirleri verdiğim zaman, onun için bir ekip görevlendirmeni ve Samuel’in otuz metre yakına yaklaşmadığından emin olmanı kastetmiştim!”

İç çekti. “Pekâlâ, o zaman onları bul.”

Telefon bir tezgâhın üzerinde sertçe kapandı.

Çıplak ayaklarımı yere sıkıca basarak mümkün olduğunca çok kuvvet toplamaya çalıştım.

Will yeniden oturma odasına yöneldi. Kendimi hazırladım, üçe kadar saydım ve savurdum.

Will sol eliyle gökküreyi yakaladı, sağ eliyle boğazımı kavrayıp beni duvara fırlattı.

Nefesim kesildi.

Heykeli elimden çekip alarak bir yana fırlattı. Heykel ahşap zeminde bir oyuk bıraktı ve neredeyse uzun bir vazoyu deviriyordu.

“Şimdi dinle,” diye başladı. Bu kadar yakınındayken, yüzündeki lekelerin hepsinin çil olmadığını fark ettim. Bazıları yaraydı; teninde değişik renkte ufacık noktalar, eskiden kalma yanık izleri gibiydi. “Bunu kolay yoldan yapabiliriz; işbirliği yapar ve dövüşmeksizin benimle gelersin ya da zor yoldan yaparız. Yeterince açık mı?”

“Evet.” Kolay yolu, ancak kaçmak için yeni bir fırsat buluncaya kadar izleyecektim.

“İyi.” Beni bıraktı. “O zaman gidiyoruz. Kanepenin arkasındaki askıda ayakkabılar ve bir ceket bulacaksın.”

Ayakkabılarımı bağlarken, Will cebinden bir cep telefonu daha çıkarıp bir numara tuşladı. “Jeti hazırlayın,” dedi. “Bir saate kalmaz orada olurum.”

“Jet mi?” diye mırıldandım.

“Sam’le işimiz bitinceye kadar seni ülke dışına çıkaracağım.”

Sam’le işimiz, derken sanki, sütü kimin dışarıda bıraktığıyla ilgili bir tartışmadan bahsediyordu.

Gücümü topladım. “Ülkeyi terk etmeyeceğim.”

“Evet, edeceksin. Orada güvende olacaksın. Birinin yaralarıyla ilgilenmesini sağlayacağım.”

“Gitmiyorum.”

“Gidiyorsun.”

Aramızda sessiz bir açmaz yaşandı. Tehdidi, bir kâbus gibi üzerime çökmüştü. Tartışacak zaman değildi.

“Hafızamı silecek misin?” diye sordum.

Alnının ortası üzüntüyle buruştu. Konuştuğunda sesi çatladı. “Böylesi en iyisi.”

Elbette öyle olduğunu düşünürdü. O ve Dani. Bu her şeyi sonsuza dek yoluna koyacakmış gibi, bir hafıza değişiminin geçmişe sünger çekeceğini sanıyorlardı.

Öyle olmayacaktı.

Will’in beni o uçağa bindirmesine izin veremezdim.

OTUZ BİR

Will bizimle buluşması için mekânının önüne bir araba getirtti. Her neredeysek, etrafımız tamamen ormanlık bir alanla sarılıydı. Beni depodaki laboratuvardan çıkarmıştı. Bu, çocuklar şu anda herhangi bir yerde olabilirler demek oluyordu.

Will uçağa ulaşmadan bana ulaşacaklar mıydı?

Peki ya Trev neredeydi?

Bir ajan arabayı uzun, kıvrımlı bir garaj yolunda sürerken Will, “Kemerini bağla,” diye emretti.

Ajan, “Hangi yoldan gitmemi istersiniz?” diye sordu.

“Otobandan. Trafikte bizi seçmek daha zor olur.”

Otobana ulaşmak için isimsiz bir kentin içinden geçtik. Yollarda sadece az sayıda araba vardı; bu da, dalgın dalgın acaba saat kaç diye düşünmememe neden oldu.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Avrupa’ya,” diye yanıtladı Will.

“Avrupa’da ne var?”

Bana dönerken gülümsedi. “Ağzımı mı arıyorsun?”

Öyle yapıyordum.

Bir trafik ışığında kırmızı yandı ve ajan yavaşlayarak durdu. Rölantide çalışan motor, araçtaki tek sestti. Will dikiz aynasına ve filmli camların ardındaki manzaraya göz atmasına yetecek kadar eğilip durdu.

“İkinci birlik, sıkı bir tarama yaptı mı?” diye sordu, sürücüye.

“Yaptı. Bir şey bulamadılar. Onlardan iz yok.”

Çocuklar. Çocuklar hakkında konuşuyor olmalıydı.

Bir plan yapmak zorundaydım, hem de hemen. Araba hareket halindeyken kapıyı açıp dışarı atlayabilirdim. Doğru şekilde yuvarlanırsam, yaralanmadan atlatabilirdim. Fakat Will ve ajanlarından koşarak kaçabilir miydim?

Adamakıllı bir havaalanına gitmediğimiz sürece, uçağa binerken bir açıklık yakalayabilirdim. Güvenlik ise, rezalet çıkmadan kaçabilmeyi neredeyse imkânsız hale getirirdi.

Hatta daha küçük, özel bir havaalanı bile olsa, koştüğüm zaman saklanacak bir yerim olmazdı.

Arabadan atlamak, elimdeki en iyi seçenektir.

Hep yeşil ışığa denk gelerek birkaç dörtyol ağzından daha geçtik ve sonra sağa dönüp Brennon Caddesi’ne girdik.

Bir sonraki ışık kırmızıydı. Fren sesiyle durduk.

Harekete geçmeyi beklerken vücudumdaki tüm kasları gerdim.

Sürücü, kulağındaki cihaza parmağını bastırdı.

Sözcüklerine kulak kabartmama yetecek kadar gevşedim.

“Neresi?” dedi alçak sesle. “Anlaşıldı,” diye devam etti

Direksiyonu hızlı hızlı çevirerek caddenin ortasında bir U dönüşü gerçekleştirdi.

“Ne oluyor?” diye sordu Will gerginlikle.

“Buradalar.”

“Nerede?”

“Biri, iki blok ötede görülmüş.”

Will küfretti ve elini saçlarında gezdirdi. “Hangisi?”

“Bilmiyorum, efendim...”

“Hangisi olduğunu öğren!”

“Evet, efendim.”

Kalp çarpıntım kulaklarımda yankılanıyordu.

Kimin görüldüğünü bilmeyi Will kadar ben de istiyordum.

Bekledik. Ajan gaz pedalına bastı.

“Kopyala,” dedi yeniden. Will’e, “Üçüncü birimmiş,” dedi.

Başka bir dörtyol ağzına yaklaşıyorduk. Yeşil yanıyordu. Ajan bir arabayı solladı ve lastikler cırladı. Olduğum yerde sabit kalamak için kapı kolunu sıkıca tuttum; ayrıca ona ne kadar yakın olursam, doğru zaman geldiğinde onu çekip açarak kaçabilmem o kadar kolay olacaktı.

“Son durumdan haber ver,” dedi Will. “Trev’den lokasyon bildirmesini ve kentin taranmasını istiyorum, otobanın temizlenmesi...”

Tanıdık bir yüz arayarak camdan dışarı bakındım. Çocuklarım buradaydı. Yalnızca birbirimizi bulmamız gerekiyordu.

Araba kavşaktan hızla geçti. Kendimi güvende tutacak bir yer arayarak yüzümü cama yasladım.

Bir sonraki sokağın köşesindeki binanın çatısındaki bir şey gözüme takıldı. Kolları köşeye dayalı, bize doğrultulmuş bir tüfeği olan bir silüet. Başta kaçıışımızın güvenliğini sağlayan Will’in adamlarından biri olduğunu sandım fakat sonra, arabamızın altından bir *pat* sesi geldi ve sürücü direksiyonu başka yöne kırdı.

Bir *pat* daha. Metalin betona değişinin keskin, delici sesi. Lastikler patlamıştı.

Bu arabanın kentin dışına çıkabilmesi artık ihtimâl dahilinde değildi.

Will'e şöyle bir baktım. Çenesi kasılmış, elleri sıkılmış halde, bir şeylere vurmanın eşiğindeydi. Ancak bunun altında, gözlerinin etrafındaki incecik çizgilere yerleşmiş bir hü­zün, bir korku vardı; kaybedeceğini biliyordu.

Bir sonraki kavşakı geçerken, Will'in üzerinden camdan dışarı baktığımda, Sam'i gördüm. Onu, siyah bir nakliye minibüsünün direksiyonunda gördüm. O minibüsü, doğrudan bizim arabaya doğru sürmesinden yalnızca saniyeler önce gördüm onu.

OTUZ İKİ

Emniyet kemerinin bile beni yerimde sabit tutamadığı bir an oldu. Adeta havada süzülüyorduk. Saçım öne savrularak beni kör etti; öyle ki hangi yönün yukarısı, hangi yönün aşağısı olduğunu göremiyordum.

Cam kırıkları tenime batıyordu.

Araba yere inince darbenin etkisi beni kapı kasasına çarptı. Şakağımdaki yeni bir yaradan kan akıyordu. Arabanın yan dönmüş ve kapımın yerde olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı.

Araba, kulaklarımı çıtırdayarak ezilen metalin ve çizilen betonun o korkunç sesiyle doldurarak birkaç metre daha o şekilde kaydı.

Durduğu zaman, bizi koltuklarımızdan sarkıtarak tavanı üzerine devrilmeden önce iki yana sallandı.

Will boğuk bir sesle, “Anna?” dedi. Emniyet kemerini bir çakı yardımıyla kesip bükülmüş metal üzerinden benim tarafıma süründü. “İyi misin?”

“Aklın varsa,” dedim, “şu an koşmaya başlar ve avantaj kazanırsın.”

Kaşlarını çatıp gözlerime baktı.

Onu deniyordum. Sanırım biliyordu.

Ne yapacağını görmek istemiştım. Koşarsa, hayatı, işi ve Şube’si, su götürmez bir şekilde aileden yani benden daha önemliydi.

Onu suçlayamazdım.

Parmaklarını saçlarımin arasına geçirip kulağımin arkasına attı. Alnımı öptü, kendimi geri çektim. “Yaptığım her şey, aslında senin yararınaydı,” dedi.

Caddede bir yerde, bir kapı açılıp çarpılarak kapandı.

Tekerlekler acı bir çığlık koparak durdular. İnsanlar bağırıyorlardı. Bir tabanca olduğunu söyledi biri.

“Bütün yanlış şeyleri yaptın,” dedim.

Kederle dudaklarını sıktı. “Biliyorum.”

Kapımı tekmeleyerek açtı, dışarı süründü ve kaçtı.

Arabanın dışında bağrısmalar ve dövüşmeler artınca, emniyet kemerimi, göğsüme bastıran naylon malzemeyi sımsıkı kavradım. Gözlerimi sıkıca kapadım.

Will’in gitmesine izin verebilirdim.

Ya da onu öldürebilirdim.

Seçeneklerim bunlardı; ikisi de iyi değildi. Onu öldürmek istemiyordum ama halihazırda Will ve Şube’nin sebep olduğu çok fazla ölüm vardı. Ve gitmesine izin vermek, çok daha fazlasına yol açacaktı.

Şube işleyişine devam ettiği sürece bu iş hiç bitmeyecekti.

Hiçbir zaman özgür olamayacaktık.

Her şeyden daha çok istediğim şey, normal bir hayatın, güvende olmanın zerresiydi. Sabahları yalnızca, yanında bir çocuk olan bir kız olarak uyanmak istiyordum. Sevdiği çocuk olan.

Bunları hak ediyordum.

Sam bunları hak ediyordu.

Cas de. Nick de. Hatta Trev bile.

Dani de hak etmişti.

Kendimi emniyet kemerinden kurtardım ve hâlâ adrenalin-den titreyerek ön koltuğa, direksiyona toslamış ölü ajanın yanına güçlükle ilerleyip tabancasını çaldım.

Yolcu tarafı kapısını, açılincaya kadar tekmeledim ve ışığın altına süzıldüm. Temiz hava ciğerlerimi doldurdu.

Döndüm.

Kavşak, bir enkaz yığını ile çocuklar tarafından kışları tekme-lenen, uğuldayan ve debelenen bir ajan kitlesinden ibaretti.

Benim çocuklarım.

Arabanın iskeletinin karşı tarafındaki Sam'le göz göze geldim. Yüzü çürükler, sıyrıklar ve biri ona her defasında bir çizikle işkence etmiş gibi kasten açılmış kesiklerle doluydu.

Dudağının yanı yarılmıştı. Koyu renk saçları, eski ve yeni kanlar içindeydi.

Bir ajan ona doğru atağa geçti ancak Sam daha hızlıydı ve adamın suratına bir yumruk indirdi. Ajan geriye doğru düştü.

Bekle beni, dedi bir bakışıyla. Bana iki dakika ver de seninle geleyim.

Yapamam.

Harcayacak bir dakikam bile yoktu.

Will'in gözden kaybolduğu yönde koşmaya başladım.

O olsaydım, nereye giderdim?

Havaalanına.

Bekleyen jetine.

Will'in havaalanına ulaşmak için başka bir ulaşım aracı bulmak zorunda kalacağını varsaymanın yerinde olacağını düşündüm. Cep telefonu hâlâ yanındaysa, başka bir ajanı yardımına çağıracaktı. Değilse, muhtemelen bir araç çalacak ya da...

Uzaklardan, bir garaj kapısı açılıyormuş gibi bir metal cınlaması duydum.

Sesi takip ederek bir sonraki sokağa girip ayakkabılarımın kavrayışının izin verdiği hızla koştum. Sokaklardaki kar kürenmişti fakat sağda solda buz kümeleri ve geçilmesi gereken, erimeye yüz tutmuş karlardan oluşan ırmakçıklar vardı.

Bir araba tamirhanesine yaklaşıncaya durdum; açık duran geniş kapıdan içerisi görünüyordu. Binanın üzerindeki ufacık kalmış ve solmuş yazı, bir zamanlar Nate & Frank'in Tamirhanesi olduğunu söylüyordu. Şimdiyse içeride bozulmuş arabaların yerine, sıra sıra dört tekerliler, arazi motosikletleri, motosikletler ve iki siyah arazi aracı vardı.

Bir galeri miydi? Ya da Şube'ye ait bir garaj olması daha olasıydı.

Diğer kısımların kapıları kapalıydı, içeride ne varsa onu gizliyorlardı. Bulunduğum noktadan Will'i göremiyordum, bu yüzden tabancamı kaldırdım.

Bir kadın beni durdurdu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, bana herhangi bir konuda yardım etmeyi planlamadığını belirten bir ses tonuyla.

Onu baştan ayağa süzdüm. Keskin hatlı gözleri, düz bir burnu ve daha da keskin hatlı bir ağzı olan, uzun boylu, ince bir kadındı.

Kıyafetlerine bakılacak olursa –siyah kargo pantolon, siyah atlet, siyah zırhlı yelek– Nate ve Frank’ın Tamirhanesi’ne bakan bir kadın değildi. O bir Şube ajanıydı.

Onun omzunun üzerinden bir bakış attığım anda Will’i, bir dört tekerliye doğru yıldırım hızıyla giderken gördüm.

Hangi yöne gittiğini izlerken leylekimsi kadına beni hazırlıksız yakalama fırsatını verdim. Yanağıma sol eliyle, beni etrafımda dönürüp beton zemine düşmeme yol açan bir yumruk indirdi.

Tabancamı düşürdüm.

Dizlerimin ve ellerimin üzerinde soluklanmaya çalışırken kaburgalarımı tekmeledi. Büzülerek yana yuvarlandım. Gömleğimin yakasına elini geçirip beni yüzümü yeniden yumruklayabileceği kadar yerden kaldırdı. Kanın bakırsı tadı, dişlerimin arkasını kapladı.

Botuna iştirilmiş kılıftan bir bıçak çıkarıp onu bir çekiç gibi indirdi. Son saniyede bileğini yakaladım ama bıçak üstüme bastırılırken, kollarım titriyordu.

Bir zayıflığını kolla.

Tüm enerjisi bıçağa yoğunlaşmışken, karnının yan tarafını olduğu gibi açıkta bırakmıştı. Bileğini tutan elimi bir kaldıraç gücü gibi kullanarak dizimi kaldırdım ve kaburgalarına geçirdim. Çılgık atarak kendini geri çekti.

Tabancamı elime geçirip ateş ettim. Kafaya tek bir kurşun. Olduğu yerde yığıldı.

Tabancamı pantolonumun beline sokup sıra sıra dört tekerlinin olduğu yere koştum. Anahtarlar kontağa çoktan sokulmuştu.

“Teşekkürler,” diye ortaya mırıldandım. Araca binip çalıştırdım ve gaza bastım.

Garaj kapısından dışarı hızla çıktım.

Rüzgâr kıyafetlerimden içeri girip açıktaki tenimi ısırdı. Dört tekerlinin lastik izlerini izlemek, Will'in ayak izlerini izlemekten daha kolaydı ve çok geçmeden, kenti ardımda bırakmıştım. Sık ağaçların yer aldığı bir arazi parçasında izleri takip etttim ve diğer tarafa geçtiğimde, bir tren yoluna çıkmıştım. Will'in silüetini ileride, en fazla iki buçuk kilometre uzakta, seçebiliyordum.

Gaz kolunu çevirdim ve dört tekerli öne atıldı. Will omzunun üzerinden bir bakış atarak beni fark etti.

Raylar içeri doğru kıvrılıyor, üzeri kar kümeleriyle kaplanmış bir kum tepesine sarılıyordu. Tepede güneş ışınları parlıyor, gözümü adeta kör ediyordu; bu yüzden arabayı sonunda tepenin gölgesine getirdiğimde, üzerime atılan silüeti çok geç oluncaya dek fark edemedim.

Will beni tekmeleyerek koltuğumdan düşürdü. Yere kapaklandık ve dört tekerli, raylardan birine çarpıp ters dönmeden önce tren yolunda yalpalayarak ilerledi.

Sıçrayarak Will'i üzerimden attım ve tabancama davrandım ama elinin tersiyle attığı tokat yüzünden tabancam ellerimin arasından uçup gitti. Görüş alanımda yıldızlar göz kırpyordu. Parmaklarım eski demiryolu traverslerine sürterek tren yolu üzerinde aceleyle kaçtım. Gevşek bir tanesi altımda oynadı ve bir kıymığın keskin baskısını işaretparmağымda, bir diğerini başparmağымda hissettim.

Acıyı yuttum ve sadece birkaç santim ötedeki tabancaya uzanmıştım ki arkamda bir silah patladı ve yakıcı, genişleyen bir his vücudumdaki her sinirde titreşerek kalçamdan yukarı hızla yayıldı.

Haykırarak bacağımyı tuttum, elim kandan ıslandı.

Will kâbus gibi tepeme çökmüştü. Elinde bir cep telefonu vardı. “Riley,” dedi, “Neason Yolu’nun yaklaşık bir buçuk kilometre güneyindeki tren yolundayım. Büyük bir araca ihtiyacım var.”

Gözyaşları yüzümde çizgi çizgi akıyordu. Bacağım, kalbimin çarpıntısıyla atıyordu; kas ve kemiklerin içine batan, hem fiziksel hem de zihinsel olan bir noktada sızlayan acı, kötüye gidiyor gibiydi.

“İcaplarına bakıldı mı?” diye sordu Will. Yanıtı bekledi. “İyi, hemen hallet o zaman.

Telefonu kapayıp cebine koydu. Yanıma çöktü. “Bir bakayım,” deyip ellerimi itti. “Temiz bir vuruş, çok fazla kalıcı hasar bırakmayacak bir atış yapmaya çalıştım.”

Parmaklarıyla yaraya bastırdı ve acı, karnımın ortasına doğru yavaş yavaş ilerlerken hıçkırarak ağladım ve kamburumu çıkararak kendimi geri çektim.

“İyi olacaksın,” dedi. “Bana bak, Anna.”

Derin bir nefes çekerek ona bir bakış attım. “Sana iyi bakaçağım. Söz veriyorum,” dedi, yüzünün keskin hatları, altın rengi ışığın altında yumuşamıştı. “Daha önce seni bir kez iyi etmiştim. Yine yapabilirim.”

“Onları öldürme,” dedim. “Çocukları. Lütfen.”

Will başını iki yana salladı. “Onlarsız daha iyisin. Hepimiz öyleyiz. Connor’ın beni, onları rehabilite etmeye ikna etmesine asla izin vermemeliydim. Zararın neresinden dönsek kâr olurdu ve...”

Ellerimle gevşek demiryolu traversine sarıldım, tırnaklarımın içinde kumlar gıcırdıyordu.

Öfke ve acı, baş ağrısı ve umut, hepsi birbirine karışıp vücudumu ateşledi.

Yerden destek alarak biraz doğrulup Will'in başının yanına vurdum. Geri çekildi. Tabancamı kaptım, bacağımdaki tabanca yarasının yanmasını bastırarak ayağa kalktım.

Will bana baktı; gözlerinin arasındaki boşluğa hüznün çökmüştü. Bir şey söylemek istiyor fakat nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi dudaklarını araladı.

Bunun yerine ben tetiği çekmeden hemen önce yalnızca, "Üzgünüm, Anna," dedi.

Beni önce Sam buldu. Orada Will amcaya bakarak ne kadar zaman oturduğumu bilmiyordum ama bana uzun bir süre gibi gelmişti. Sonsuza kadar gibi.

Kar, Will'in kanıyla siyaha dönmüştü. Rüzgâr yavaşlamış, bulutlar dağılmış, kar atıştırmaya başlamıştı. El ya da ayak parmaklarımı hissedemiyordum. Yaralı bacağımla hissedemiyordum. Bu o sırada iyi bir şey gibi görünse de ileride sorun olacaktı kuşkusuz.

Sam rayların büküldüğü noktada belirttiği zaman, bir an için hayal gücümün bir uydurması olduğunu, ölüyor olduğumu sandım. Ya da çoktan ölmüş olduğumu.

Beni fark ettiği zaman koşmaya başladı, beni kollarına alıp nefes alamayınca kadar sıkmadan önce, ancak Will'in artık bir tehdit oluşturmadığından emin olacak kadar durdu.

"İyi misin? Sana..."

Sam'in yüzünü ellerimin arasına alıp onu öptüm. Vücudumun diğer her yerinde his kaybı olsaydı bile, bunu hissedebildiğim sürece iyi olurum: dudakları dudaklarımda, nefesi yüzümde, parmakları çenemdeki gözyaşlarını siliyor.

"Seni seviyorum," dedim kendimi geri çekerken.

Alnını benimkine bastırđı ve ellerini, karmakarışık olmuş saçlarımda gezdirirken parmak uçları ense kökümü ovdu. “Ben de seni seviyorum.”

Gülümsedim ve gözlerimi kapadım, tüm gerilim vücudumdan boşalıyordu.

Ve sonra bayıldım.

Başım Sam’in göğsüne dayalıydı. Bacaklarımdın altında kolunu hissettiğimi düşündüm ve diğerkolu da belime sarılıydı. Kalbinin atışını duyuyordum. Ya da belki de benimkiydi.

Emin olamıyordum.

“O iyi mi?” Bu Nick’ti.

“Sanırım. Onu bir hastaneye götürmeliyiz. Will onu vurmuş.”

“Kızıl kafalı lavuk,” dedi Nick.

Sam beni daha sıkı sardı. “Şeyi halledebildin...”

“Evet,” diyerek sözünü kesti Nick. “Cas ve Trev, Arthur’u güvenli bir yere taşıdılar.”

“Ya Riley?”

Will’in istediğı araçla birlikte hiç gelmemişti ve ben beklemiştim. Hazırdım.

“Ondan bir iz yok. Umarım kaçmıştır,” dedi Nick sonunda. “Neyse, kurtulduk gitti.”

OTUZ ÜÇ

Birkaç gün boyunca bir ayılıp bir bayıldım. Ayık olduğum az zamanda hemşirelerin, bazen de bir doktorun uzak mırıltısını duyuyordum. *Şok*, diyorlardı. *Enfeksiyon*. *Zavallı kız*, diyorlardı.

Bunun vücudum için, bana bir molaya ihtiyacım olduğunu söylemenin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Vurulmasından dolayı değil. Az zamanda çok şey yaşadığı için.

Nihayet gözlerimi açtığımda ve kendimi konuşabilecek kadar iyi hissettiğimde, Sam yanımdaydı.

Güneş ışığı camlardan omuzlarına dökülürken, “Selam,” dedi,. “Perdeler,” diye geveledim, boğazım acıyordu.

Ayağa kalktı, perdeleri çekerek odaya yarı karanlık çökmesine neden oldu. “Daha iyi mi?”

Gözlerimi yavaşça açtım. “Çok daha iyi.”

Sam’i yatağımın yanı başında görmek, yüzümü gülümsetmeye yetti.

“Neler oldu?” diye sordum. “Tabanca yarası doğru düzgün iyileşti mi?”

“Önce bunu iç.” Bana bir şişe su uzattı. İtiraz etmeye başladım ama başını iki yana salladı, bu yüzden içtim. Ve sonra, şişenin tamamını içip bitirdim. Tahmin ettiğimden daha çok susamıştım galiba.

Daha sonra, Sam’in yardımıyla, kendimi dik bir pozisyona almayı başardım. Yatağımın yanındaki sandalyeye yeniden yerleştiğinde onu baştan aşağı süzdüm. Gözaltıları gölgeli ve koyu renkti. Uzamış sakalları yüzünü kaplıyor, hâlâ iyileşmekte olan bazı kesik ve çürükleri gizliyordu. Bugün daha duş almamış gibi, saçlarının tepesini havaya kalkmıştı. Bir önceki gün de almamıştı, belki. Boynunun yanından başlayıp lacivert tişörtünün yakasında gözden kaybolan uzun bir çizik vardı.

“Nasılsın?” diye sordum.

İç çekti. “Ben mi nasılım? Vurulan ben değilim ki.”

Bacaklarıma baktım ve battaniyenin altından ayak parmaklarımı oynattım. Bir sorun yokmuş gibi duruyordu. Şükürler olsun. “Ne kadar zamandır baygınlım?”

“Beş gün.”

“Beş gün mü?” diye bağırdım.

“Küçük bir enfeksiyon geçirdin. Doktorlar icabına baktılar. Şimdi iyisin.”

Başımı altımdaki dağ gibi yastık yığınınına yatırdım.

“Ya Nick ve Cas?”

“İyiler. Şimdi yiyecek bir şeyler alıyorlar.”

“Babam?”

Sam sessizleşti. Çok iyi tanıdığım o eski, ihtiyatlı yüz ifadesi geri geldi.

“Sam.”

Bakışları yere kayd, ellerini kavuşturdu. “Biz ona ulaşmadan hafızasını silmişlerdi.”

Beş günlük bir komanın ardından ağlamak, iyileşme sürecine başlamak için uygun bir yol gibi görünmüyordu. Karnımın yanları hâlâ tarif edemeyeceğim kadar çok acıyordu ve ağlamak durumu ancak daha da kötüleştiriyordu. Bu yüzden o his geçinceye kadar dudağımı ısırdım.

Baba, diye düşündüm. Çok üzgünüm.

“O nerede?” diye sordum sonunda.

“Güvende.”

“O nerede, Sam?”

“Yaşlıların kaldığı bir yerde. Orada mutlu görünüyor.”

“Onu bir bakımevine mi yerleştirdiniz?”

Sam doğruldu; bana üzgün, pişman bir bakış attı. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Onda akciğer kanseri var, Anna.”

“Ne? Ama...”

“Onu aradığımda ağzından kaçırdı, kodlandırılmış programı araştırırken.”

Çocuklardan ayrıldıktan sonra onu gördüğümde gözüme sağlıksız gelmişti. Durumun o kadar kötü olduğunun farkına varmamıştım.

Sam, “Ona iyi bakılacak,” diyerek devam etti. “Emeklilik için bir kenara konmuş parası vardı, böylelikle masraflar karşılanıyor. İyi bir yerde.”

Başımı onaylarcasına salladım. Yaşadığı onca şeyden sonra, huzurevi adeta bir tatildi.

“Onu görmem gerek.”

“Göreceksin. Yakında. Şimdilik dinlenmek zorundasın. Tanrım, Anna, bir ara ver. Her şeyin icabına bakıldı.”

Sessizliğe gömüldük. Arkamdaki makineler bipliyor ve pat pat sesler çıkarıyordu.

“Teşekkürler,” dedim bir süre sonra. “Babamla ilgilendiğiniz için.”

Sam omuz silkti. “Çiftlik evi laboratuvarındayken o da bizimle ilgilenmişti.”

Laboratuvardan söz açılması, aklıma başka bir düşünceyi getirdi. Sormak istediğim ama cevabın ne olduğunu umursadığımı Sam’e itiraf etmeye korktuğum bir soru.

Gözlerime baktı ve bir endişe perdesi, yavaş yavaş yüzüne indi. “Trev mi?” diye sordu alçak sesle.

“Ona ne oldu?”

Koridorda bir bebek ağlayarak Sam’le duraksamamıza sebep oldu. Yeniden sessizlik olduğunda, Sam konuştu: “Kaçmamıza ve senin kurtarılışını planlamamıza yardım etti. Seni kurtarmamıza yardım etti ama onu o günden beri görmedim. İyi olduğunu tahmin ediyorum.”

“Çatıdaki tüfekli Trev’di, değil mi? Lastiklere ateş eden hani?”

“Evet.”

“Siz çocuklar ona en azından iyi davrandınız mı?”

Sam gülümsedi. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bence, Nick bir pislik gibi davrandı. Cas ona zor anlar yaşattı ve sen de ona sessiz bir muamelede bulundun.”

Sam bir şey söylemedi.

“Öyle yaptın, değil mi?”

Odaman kapısı açıldı. Beni kontrol edecek bir hemşire olduğunu sandım ancak gelen, Cas ve Nick’ti. Onları gördüğüme memnun olmuştum. Hastane çalışanlarının sorularını cevaplamaya hazır değildim. Ya da kurcalanıp dürtülmeye.

Nick yüzündeki daimi kaş çatma derinleşerek, “Ne zamandan beri uyanık?” dedi. “Nasıl bizi aramazsın?”

“Daha şimdi uyandı,” dedi Sam.

“Tam şimdi,” dedim.

Cas doğruca yatağımın yanı başına geldi. “Aşkım. Uyanmana öyle sevindim ki.” Sonra dudaklarını benimkilere yapıştırıp başımı elleriyle bir bebeğinki gibi sardı.

Onu iterek uzaklaştırdım. “Cas!”

Sam benim üzerimden uzanıp Cas’ın kafasına küt diye vurdu. “Ahmaklık etmeyi kes.”

Cas kaşlarını çatı. “Hatırlamıyor musun? Seni sevmediğini söyledi. Seni değil de beni sevdiğini fark etmişti.”

Gözlerimi devirdim. “İyi denemeydi.”

Sırıttı ve elinde açılmış bir cips paketiyle kendini odanın diğer ucundaki pencere pervazına attı. “Bir erkeği bunun için suçlayamazsın.”

“Bazen çok sinir bozucu oluyorsun,” desem de gülümsememin yüzüme yayılmasına engel olamadım.

“Sinir bozucu derecede tapılası.”

Yeniden Sam’e baktığımda, onunla Nick arasında geçen sessiz bir diyalog yakaladım. Sonunda Sam bakışmayı kesip bana baktı. “Cas ve ben yürüyüşe çıkacağız. Senin için uygun mu?”

Nick’e göz atarak başımı salladım. “Elbette.”

“Ne zamandan beri birlikte yürüyüşe çıkıyoruz?” diye sordu Cas. Sam soruyu duymazdan gelerek onu kapıya itekledi.

Onlar gidince, Nick yanıma gelerek Sam’in terk ettiği sandalyeye çöktü.

“Selam,” dedim.

Nick ellerini kavuşturup parmaklarını çıtlattı. “Hatırlıyorum,” dedi, sesi alçak perdeden ve soğuktu. “Her şeyi hatırlıyorum.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Her şeyi mi? Ne zamandır? Yani...”

Parmak eklemlerinden bir *küt* sesi daha geldi. “Yeterince uzun zamandır.” İç geçirip elini saçlarında gezdirdi. Bir işe yaradı dene-mezdi. Yeniden yerlerine düşüp kulaklarının etrafında kıvrıldılar. “Seni ilk kez yüzünde bir morlukla görüşümü hatırlıyorum. Sadece bir çocuktun. Ve ağlamıştın, bana bakmıyordun. Hiçbirimize bak-mıyordun.” Başını iki yana salladı. “Baban seni daha o zamandan mahvediyordu.”

“Nick...” diye başladım ama daha ben bitiremeden sözümü kesti.

“Hafızanı silmek benim fikrimdi. Çiftlik evinin öncesinde. Dani’ye amcanın bunu yapmasına izin vermesini, babanın sana ya-şattığı halı unutturmasını söyledim çünkü *ben* unutmak istiyordum, hayatımın her günü, kendi babamın bana yaptıklarını unutmak.”

Bir şey demedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Hafızamın bu kadar küçük yaşta, bu kadar sıklıkla silinmesi, anne babamı öl-dürdüğüm gece kafamın o denli karışık olmasının kısmen nedeniydi.

Fakat Will ve yarattığı Şube olmasa bunların hiçbiri olmayacaktı.

Her şeyden çok onu suçluyordum.

“O gün sana bir söz verdiğimi hatırlıyorum,” diyerek devam etti Nick. “Sana göz kulak olacağıma söz vermişim ve bunu ba-şaramadığım ortada.”

“Bunu yapmak zorunda...”

Bir elini yukarı kaldırdı. “Sakinleş. İçimde ne var ne yoksa dökmeyeceğim. Sadece çiftlik evinde öyle pisliğin teki gibi dav-randığım için üzgün olduğumu söylemek istedim.”

Battaniyeyi çabucak üzerimden atıp üzerine atıldım ve kollarımı boynuna sardım. Anında kasıldı, kolları yanında hareketsiz kalakalmıştı. Ama sonra gevşedi ve kolları yukarı kalkarak beni gevşekçe sardı.

“Şimdi yeniden uzan,” diye emir verdi. “Tanrı aşkına. Daha yeni vuruldun.”

Yatağa girmeme yardım ederken gülümsedim. Başımı yeniden yastığa koyup gözlerimi kapadım.

Son evimizde, marketin güvenlik kayıtlarında Riley’yi gördükten sonra terk etmek zorunda kaldığımız barakadaki yatağın altında yer alan kâğıttan turna kutusunu gözümün önüne getirdim. Onları almayı unutmuştum. Artık Şube yok olduğuna göre, oraya dönmenin güvenli olup olmayacağını merak ettim. Yapabilirsek, kâğıttan turnaları bir sonraki odanın tavanına asacak ve geceleri dans edişlerini seyredecektim.

OTUZ DÖRT

Koltuk değnekleriyle, Cherry Creek Malikânesi koridorunu topallayarak geçtim ve 214. odaya geldim. Açık kapının ağzından, rahat bir koltukta oturmuş camdan dışarı bakan adama göz attım.

“Baba?” dedim.

Adam başını bana çevirdi. Yüzüme öylece baktı. Koltuk değneklerime baktı. “Anna?” dedi.

Yenilenmiş bir umut ve heyecan doğdu içime. “Beni hatırlıyor musun?” diye sordum.

Bana mahçup bir şekilde gülümsedi. “Hemşire bana bugün geleceğini söyledi.”

“Ah. Pekâlâ.” Değneklerin üzerinde seke seke odaya girip karşısındaki sandalyeye oturdum. Odası, özel banyosu ve Cherry Creek Malikânesi’nin devasa bahçelerine bakan bir terası olan, alabildiğine geniş bir odaydı. Bahçeler şu an karla kaplıydı elbette

fakat baharda nasıl görüneceklerine dair ipuçlarını görebiliyordum. Tüm bir günü onu çizmekle geçirmeye yetecek kadar güzel.

Koltuk değneklerini bir kenara bırakır bırakmaz, “Nasılsın?” diye sordum,.

Babam omuz silkti, ardından öksürdü ve sonra biraz daha öksürdü. Kendimi yukarı ittim, hoplayarak yanına gidip sırtına vurdum. “Biraz su ister misin?”

Hâlâ öksürürken elini istemediğini gösterircesine salladı. “Hayır. İyiyim. Sadece bir nöbet, hepsi bu.”

Yeniden yerime oturdum. “Tedaviye ne zaman başlıyorsun? Kanseri için?”

Bir omzunu kaldırdı. “Yaşlıyım. Neden bunu yaşamak isteyeyim? Sanki zaten yakında ölmeyecekmişim gibi. Ölmek kaçınılmazdır.”

“Ama sana birkaç yıl daha kazandırabilir.”

“Tedavi ve mide bulantısıyla dolu yıllar mı? Ve sızlayan kemikler? Hayır, teşekkürler.” Başı hafifçe yana yatmış halde uzun uzun baktı bana. “Sen nasılsın? Sam hastanede olduğunu, bir silah yaralanmasından sonra tedavi gördüğünü söyledi. Kim genç bir kadını vurur ki?”

Öz *amcam*, diye düşündüm.

“İyiyim. Daha şimdiden çok daha iyiyim.”

Başını onaylarcasına salladı ama yüzündeki ifade, yanıtlımın yeterince açıklayıcı olmadığını söylüyordu. Yalnızca daha fazla ayrıntıya girecek enerjim yoktu, bu yüzden konuyu değiştirdim.

“Burada mutlu musun?”

Nihayet, “Evet,” demeden önce uzun süre düşündü. “Evet. Galiba. Buradaki insanlardan hoşlanıyorum. Kendimi mutlu hissediyorum.”

Belki de Sam haklıydı.

Belki onun için en iyi yer burasıydı.

Bir süre daha konuştuk ama belli bir şey hakkında değil; hava, babamın yediği yemekler, haberler. Onunla öylece oturup sohbet etmek benim açımdan garipti. Babamla ben hiçbir zaman muhabbet etmekte çok iyi olmamıştık. Ama şimdi hoşuma gidiyordu.

“Pekâlâ, gitmem gerek.” Yavaşça ayağa kalktım. “Yakında kontrole gelirim, tamam mı? Ve bana ihtiyacın olursa, sende numaram var.”

Kapıya kadar topallaya topallaya gittim.

“Anna?” diye seslendi babam. Kapı eşiğinde durdum. “Seni seviyorum.”

Gözlerim ani bir ağlama ihtiyacıyla yandı. Bastırdım. “Ben de seni seviyorum.”

Başını çevirip camdan dışarı bakmaya geri dönmeden önce gülümsedi.

OTUZ BEŞ

Will'i öldürüşümün, Şube'nin paramparça olmasının üzerinden geçen haftalara karşın, bir dükkândaki insanları aşırı derecede analiz etmeden bir fincan kahve siparişi vermekte hâlâ zorlanıyordum. Çıkışları ve alternatif çıkışları kafama yerleştirmeden.

Bir insanın edinebileceği alışkanlıklar düşünüldüğünde bunlar çok fena değildi.

Tezgâhın ardındaki barista bana kahvemi uzattı ve tam birkaç paket şekerle krema ilave etmek üzere bara dönmüştüm ki tam arkamda duran kişiye nerdeyse çarpıyordum.

"Affedersiniz," dedim. "Üzgünüm."

"Önemli değil."

Tanıdık sesi duyar duymaz kafamı kaldırıp baktım.

"Trev."

"Bir dakikan var mı?"

Ön pencerelerden dışarıya, caddenin karşı tarafında duran araca göz attım. Sam, Nick ve Cas içeride bekliyorlardı. Cas'ın stereo ses sisteminden gümbür gümbür geliyor olması muhtemel müzik eşliğinde dans edişini görebiliyordum.

Ve Nick'in ona kaşlarını çatarak bakışını.

Sam kahve dükkânına bakıyordu.

"Sam'in önünden nasıl geçtin?" diye sordum Trev'e.

Gururlu bir gülümseme ağzının kenarlarına ilişti. "Belli ki düşündüğün kadar yeteneksiz değilim."

Arabaya yeniden göz attım.

"Sadece bir saniye sürecek," dedi Trev.

"Tamam."

Beni karşı duvardaki bir masaya götürdü. İkimiz de kapıya bakan koltuğu sahiplenmeye çalışarak birbirimizin etrafında dans edercesine dönüp durduk. Ben kazandım.

Elimdeki kâğıt bardağı sıkıca tutarak, "Ne istiyorsun?" dedim. Neredeyse kaynar haldeydi ama bir silaha itiyacım olduğu anda, sımsıcak kahve çok fazla dikkat çekmeden en iyi seçeneğim olurdu.

Bunun ne olduğunu ya da Trev'in yanında kim olabileceğini bilmiyordum, o yüzden her ne kadar kalbim bana saçmalamayı kesip sakinleşmemi söylese de hazırlıklı olmak istiyordum. Beni kurtarmıştı ne de olsa. Bir kez de değil üstelik. Son haftalarda her şey o kadar iyi gitmişti ki kötü bir şey olmasını beklemeden edemiyordum.

Yün trençkotunun manşetlerini düzelterek, "Yalnızca seni görmek istedim," diye yanıtladı. Yakası, boynunun etrafında bir kalkan gibi yukarı kalkmıştı. Saçları onu son gördüğümde olduğundan daha kısaydı; özenle kırpılmış, bir tarafa yatırılmıştı.

"Beni niçin görmek istedin?"

“Vedalaşmak için.”

Kaşlarımı çattım. “Bir yere mi gidiyorsun?”

Ağzından çıkarmak istediklerini sayıp dökerken zaman kazanmak istercesine hafifçe masaya vurdu.

“Siz ekim ayında karargâhtan ilk kaçtığınız zaman, geçmişimi araştırmaya başladım. Sana onu güvende tutmak uğruna çalıştığımı düşündüğümü söylediğim kızı hatırlıyor musun? Şube’nin yanında olmamın arkasında onun olduğunu?”

Başımla onayladım.

“Pekâlâ, onu aradım. Ve buldum. Sonuçta gerçek biriymiş.”

Doğrudum. “Ee?”

“Beni zar zor hatırlıyordu. Ve ben bunca yılı yaşlanma karşıtı serumlarla tedavi görerek geçirirken, o normal bir şekilde yaşlanmış. Evlenmiş. Bir çocuğu var.”

Bakışlarını çevirip karşı masamızdaki bir çiftte baktı. Etraflarındaki her şeyden bihaber görünüyordlardı.

Bana döndüğü zaman, eski Trev’i ve yüzünde o ifadeyi gördüm; geniş koleksiyonunda, o ana tıp diye uyan bir alıntı bulduğu anlamına gelen o aydınlanma ifadesini.

Ama yüz ifadesi geldiği hızla solup gitti ve fark ettim ki artık onun, alıntılarını paylaşmak istediği kişi değildim. O alıntı her ne idiyse, onu asla bilemeyecektim.

“Sizinle aramdaki şeyi, kendi yoluna devam eden bir kız için mahvetmişim. Ve şimdi...” Sesi kesildi ve ellerini çekip kucığına koydu.

Birden alarma geçtim.

Başıyla beni işaret ederek, “Bir de bu var,” dedi. “Sana sadakatimi kanıtlamak için ne kadar uğraşsam da bir önemi yok. Bir daha asla bana güvenmeyeceksin.”

Haklıydı fakat yine de, “Üzgünüm,” dedim.

Başını iki yana sallayıp cebinden bir telefon çıkardı. “Senin için bir hediyem var.” Görüntüyü görebilmem için telefonu çevirmeden önce ekrana bir şey girdi. Üzerinde sadece PATLAT yazan bir tuştü.

“Bu ne?”

“Bir son,” dedi.

“Neye?”

“Şube’ye.”

Kaşlarımı çattım. “Anlamıyorum.”

Öne doğru eğilerek sesini alçalttı. “Düğmeye bas ve gör.” Sandalyesinden hızla kalktı, masanın etrafından dolaşarak geldi ve bana sarıldı. Ürkek bir arkadaş, çekingen bir sarılıştı. Karşılık vermek için kahvemi bıraktım.

“Seni özlüyorum, Anna. Hem de her gün.”

Geri çekildiğinde, bir yanımda, onca yıl onunla en yakın arkadaş olan yanımda kendini geri çekmişe benziyordu. Gitmesini istemiyordum ama bir taraftan da, kalamayacağını biliyordum. Bir daha hiçbir zaman, grubumuzun bir üyesi olamazdı.

“Kendine iyi bak,” dedi.

Sam’e o farkına varmadan hâlâ etrafta dolaşabildiğini kanıtlamak istercesine kapıdan dışarı çıktı. *Bak, korkunç bir şey yapabildim ama yapmadım*, dermişçesine.

Sam, Trev’i görünce arabadan çıkıp koşarak karşıdan karşıya geçti.

Aceleyle dış kapıdan çıktım. “Her şey yolunda,” dedim.

Trev elleri cebinde, yürümeye devam etti. Ardına bakmadı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Trev'in bana verdiği cep telefonunu masanın ortasına yerleştirdim. Bir araya toplanıp ona baktık. Kırmızı düğme, ekrandaki bir görüntüydü yalnızca ancak bundan çok daha fazlasıydı. Risklerin devasa olduğunu biliyorduk. Bir tuzak olabileceğini biliyorduk.

“Hazır mıyız?” dedim.

Çocuklar başlarını onaylarcasına salladı.

Düğmeye bastım.

OTUZ ALTI

Sam beni kendine doğru çekti, kolu başımın altına yerleştirilmişti. Boynunun kıvrımına sokulup kokusunu derin derin içime çektim. Artık mayıs ortası olsa ve her şey temiz hava ile yeni hayat dolup taşıyor olsa da, hâlâ sonbahar gibi kokuyordu.

Elimi çıplak karnında gezdirip işaretparmağımla karın kaslarının arasındaki çizgileri takip ettim. Titredi ve bu devam etmeye duyduğum ihtiyacı yalnızca körükledi. Üzerine çıkıp onu zapt ettim.

Tembel bir gülümseme, yüzüne ağır ağır yayıldı.

“Tam olarak senden faydalanmayı planlıyorum ve senin bu konuda bir söz söylemeye hakkın yok.”

“Ya, öyle mi?” Hızlı bir hareketle kollarını etrafıma sarıp beni yuvarlayarak sırtımın üzerinde sabitledi.

Güldüm. Beni öptü. Bir kez. İki kez.

Sörf şortunun bağcıklarına uzanıp birini çektim. Artık çoğu öğleden sonramızı bu şekilde geçiriyorduk ve bu kesinlikle, tam olarak, bir günü boşa harcamanın en iyi yoluydu.

Şube gitmişti. Küçük bir uygulama, küçük bir kırmızı düğmeyle, Trev'in yerleştirdiği bombaları infilak ettirmiştik ve Şube genel merkezi havaya uçmuştu. Port Cadia'daki depo ve Indiana'daki laboratuvar da. Sonrasında medya, mekânlar arasında nasıl bir bağlantı olduğuyla ilgili teoriler üreterek patlamalara haftalarca yer vermişti. Davada yer alan resmi görevlilerin tümü konuşmayı reddedince, bu daha bile kârlı bir hikâye olmuştu.

Her ne kadar Şube'nin tamamıyla silinip gittiğinden emin olsak da, Riley'ye ne olduğunu hâlâ teyit ettirmek zorundaydık. O çakal kim bilir nerede saklanıyordu. Bizi bir daha rahatsız edemeyeceği, çok ama çok uzak bir delikte olduğunu umuyorduk.

Sam'in parmakları, kolsuz tişörtümün kıvrımında yavaşça ilerledi. Parmak uçları tenimde kayarak ilerlerken, midemde kelebekler uçuşuyordu. Beni bir kez öpüp geri çekildi. "Senin için bir şeyim var."

Kaşlarımı çattım. "Neymiş?"

Yuvarlanarak benden uzaklaştı ve yatağın altına uzandı. Bir saniye sonra, bir defterle geri geldi. Siyah cilt. Önünde yazı yok. Derin bir nefes çektim.

"Yoksa bu..."

"Aynısı değil," dedi çabucak. "Ama ona olabildiğince yakın bir tanesini aldım."

Anı defterini ondan alarak kapağını açtım. Sayfaları kalın, el basımı kâğıtlardandı; tıpkı bana on yedinci doğum günümde aldığı defter gibi. Ve önceki gibi, ilk sayfaya bir şey yazmıştı.

Anna'ya ve yeni bir başlangıca.

— Sam

Gözlerimin derinlikleri, gözyaşlarıyla yandı. Ona doğru atılarak kollarımı ona sardım. O da sarılarak karşılık verdi.

“Teşekkürler,” dedim. “Bu mükemmel.”

“Bir şey değil.” Beni öpecek gibi uzandı fakat Nick’in aşağıdan gelen bağıırışı onu durdurdu.

“Sam! Kaldır kıcını da buraya in! Görünüşe göre, Cas uça-bileceğini sanıyor.”

Sam yanımda yatağa gömölüp gözlerini kapadı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Gerek yok.”

Alnımdan öpüp dudaklarımı başparmağıyla okşadı. “Geri geleceğim.”

Gülümsedim. “Burada olacağım.”

Odadan çıktı, merdivenleri patır kütür indi. Onun ve Nick’in, Cas’i verandanın çatısından inmeye ikna etmeye çalıştıklarını duyabiliyordum.

Sırtüstü yatarak gözlerimi kapadım. Açık camdan içeri ılık bir yaz rüzgârı esti. Çıplak ayaklarımı yay gibi büktüm, güneş bacaklarımı ısıtıyordu.

“Cas!” diye bağırdı Sam.

Bir saniye sonra bir *güm* sesi, ardından da bir *ah* geldi. “Hay lanet olsun,” diye homurdandı Cas.

“Lanet olası salağın tekisin,” dedi Nick.

Cas, “En azından yakışıklıyım,” diyerek karşılık verdi.

Nick cık cıkladı. “Ama kimse kaz kafalıdan hoşlanmıyor.”

Cas güldü. “İşte bu, neden hayatında sıfır hareket olduğunu açıklıyor.”

Bunu bir itişip kakışma sesi izledi. Cas yeniden gülerken, ses arka planda gitgide azaldı.

Haftalardır bir silahla ateş etmemiştim. Ajanlardan kaçmam gerekmemişti. Bir araba çalmak ya da kimseyle çıplak ellerimle dövüşmek zorunda kalmamıştım. Bu mola, hepimiz için en iyi şey olmuştu ve bitmesini hiç istemiyordum.

Hiçbir şey kalıcı değildi. Bunu biliyordum. Çocukların hâlâ eski hayatlarıyla ilgili keşfetmek istedikleri bir sürü şey vardı. Cas, büyükannesiyle ilgili kendisini onun büyüttü gibi bazı detaylar hatırlamıştı ve onu bulabilmek için bazı adımlar atmıştık. Nick babasından intikam almak istiyordu, gerçi ciddi olup olmadığı hiçbirimiz tarafından bilinmiyordu. Ciddi olmadığını umuyordum.

Geleceklerimiz neler gizlerse gizlersin, emin olduğum bir şey vardı: Biz bir aileydik. Çocuklar ve ben. Ve geçmişimiz hakkında öğreneceğimiz hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Yeni anı defterini göğsüme bastırdım ve kâğıttan turnalar esintide dans ederlerken tavana baktım.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yaratmak için bir ordu gerekiyor ve teşekkür edilecekler listem de bunu kanıtlıyor.

Öncelikle ve en önemlisi; eğer böyle bir şey olsaydı, Editör Olimpiyatları'nı kazanacağına kanaat getirdiğim editörüm Julie Scheina'ya. O zeki, bilge, nazik ve eş anlamlılar sözlüğünde *muhteşem* sözcüğü altında sıralanan tüm diğer sıfatlardır. Onun tüm doğru soruları sorabilme yeteneği sayesinde kitaplarım milyon kat daha iyi oldu.

Belalı bir işkadını fakat aynı zamanda nazik ve ilgili bir savunucu olan yayın hakları temsilcim Joanna Volpe'ye. O olmasa, sanırım çoğu günde muazzam bir karmaşa içinde olurdum. O yanımda olmadan bu sektörde bir kariyer inşa etmeyi hayal edemiyorum. Şans yıldızlarıma onun için her gün şükrediyorum.

Seksen milyar soruyu/e-postamı cevapladıkları, her şeyin sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağladıkları ve her yönleriyle muhteşem oldukları için Pam Garfinkel ve Danielle Barthel'e özellikle teşekkürler.

Pouya ve Kathleen'e; *Amnezi* ve *Bellek*'i sevdikleri ve destekledikleri için!

Little, Brown ve New Leaf Lit.'teki, bazılarıyla henüz tanışmadığım fakat hepsi aynı derecede önemli olan herkese!

Zor günlerimde bana yardımcı olan tüm o Skype sohbetleri, tweet'ler, kısa mesajlar ve e-postalar için Patricia Riley ile Danielle Ellison'a. Beni nasıl ve ne zaman neşelendireceğinizi biliyorsunuz ve bunun için size sonsuz minnettarım.

Tüm sevgisi için, Adam Silvera'ya. Daha geçen yıl tanışmamıza rağmen, bana sanki ezelden beridir arkadaşmışız gibi geliyor. New York'taki o restoranda kendimi karşında oturur bulduğum için çok seviniyorum. Yapmamış olsaydım, hayatımda sen olmayacaktın ve hayatımı sensiz düşleyemiyorum.

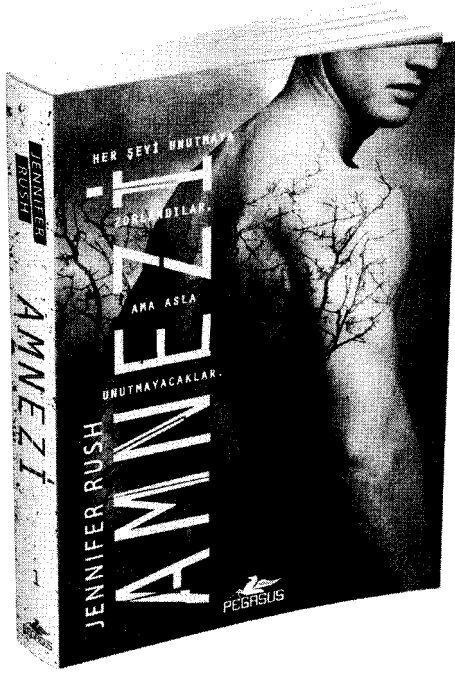
Amnezi'yi ve *Bellek*'i, Anna ve çocukları destekledikleri için tüm okurlara ve blog yazarlarına! Okurlar için yazıyorum ve hepimizden haber almaya bayılıyorum çünkü bu, düzelti çukurlarında çalışmayı çok daha kolay hale getiriyor.

Sonsuz cesaretlendirmeleri için, aileme ve arkadaşlarıma! Sizler birer harikasınız. Büyükanne ve büyükbabama, özellikle de saatlerce çocuk baktıkları için!

Tüm dünyadaki en en iyi arkadaşım, eşim JV'ye; tüm bu kitapları sensiz yazamazdım. Beni nasıl neşelendireceğini, nasıl güldüreceğini ve kendimi hiç de öyle hissetmezken nasıl tam anlamıyla özel hissettireceğini biliyorsun.

Ve sonuncu ama aynı derecede önemli olarak, sandalyeme; rahat bir piç kurusu olduğu için. Popom sana teşekkür eder.

HER ŞEYİ UNUTMAYA ZORLADILAR.
AMA ASLA UNUTMAYACAKLAR

“Heyecan dolu, bir solukta okunan ve romantik bir hikâye... Serinin bu muhteşem ilk kitabında sırlar, özel yetenekler, aile, arkadaşlık ve aşk harika bir şekilde bir araya gelmiş.”
Julie Cross, *Fırtına* serisinin yazarı

“Şaşırtmacalar, sırlar ve ihanetlerle dolu, heyecanlı bir yolculuk. Çok sevdim. Devamını alayım, lütfen!”
Kim Harrington

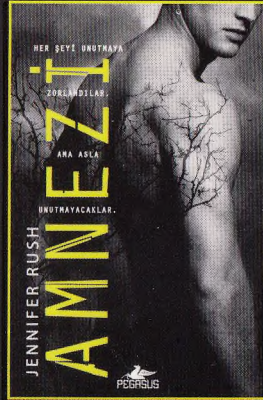
“Rush’ın romanını elimden bırakamadım. Heyecanlı ve gizemli bu hikâye beni sürekli şaşırttı.”
Michelle Hodkin, *Eksik Parça*’nın yazarı

JENNIFER RUSH

Beş yaşındayken yalan söylemeye başladı ve bundan bir daha vazgeçemedi. Kurgu, gerçeklikten çok daha iyiydi ve gençlik yıllarını (elbette vampirler hakkında) yazarak geçirdi. Bugünlerde kocası ve iki çocuğuyla Michigan'da yaşıyor ve boş zamanlarında dondurma yemekten keyif alıyor. Daha detaylı bilgi için jennyrush.blogspot.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak görseli © Howard Huang, 2014

Yazar fotoğrafı © Joseph VonDrak

Kapak © Hachette Book Group, Inc., 2014

KAÇTIKLARINI SANIYORLARDI AMA HİÇ BU KADAR YANILMAMIŞLARDI...

Anna, Şube'den Sam, Cas ve Nick'le birlikte kaçtıktan sonra saklanarak ve Sam'in kurallarına uyarak hayatta kalmayı öğrenmeye çalışır: Dikkat çekme. Her zaman yanında silah taşı. Bulunduğun yeri tanı. Arkanı kolla.

Anıları su yüzüne çıkmaya başlayan Anna çocukluğundan biriyle karşılaşınca sadakati sınanır. Bu, Şube'nin bir oyunu mudur yoksa Anna'nın sürekli umut ettiği kavuşma mı gerçekleşiyordur? Tüm cevaplar daha büyük bir sorunun arkasında gizlidir: En başında Anna'nın anıları neden silinmiştir?

“Gelişmiş teknoloji ve büyük bir devlet komplosu okurları soluksuz bırakacak.”

School Library Journal

“Kimlik karmaşası, gizem ve hız kesmeyen bir aşk hikâyesiyle tamamlanan, kalp atışlarınızı hızlandıracak *Bellek*, elinizden bırakamayacağınız bir macera sunuyor.”

Lissa Price

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-616-2

